

BOOK HOLIDEJ

broj
22

za šaku dolara

★ CENA 4 DINARA ★

Frenk Larami

ZA ŠAKU DOLARA

Naslov originala:

FOR A FEW DOLLARS MORE

Copyright 1973. by Universum press

SVA PRAVA PRIDRŽANA

izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode MIHILA I. Odgovorni
urednik Svetozar TOMIC. Izlazi svakog prvog u mesecu. Copyright 1972.
by Martin Kelter Verlag.

Oslobodeno Osnovnog poreza za promet mišljenjem Pokrajinskog sekre-
tarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br. 413-279/73 od
1. januara 1973. godine.

1. mart 1974.

Lice koje ga je posmatralo iz ogledala kao da je bilo tuđe.

Upali obrazi, podočnjaci ispod očiju, zategnuta koža na jagodičnim kostima, nekoliko brazdi na čelu odjednom su se pojavile tog dana i učinile ga starijim nekoliko godina.

Šerif Puebla, Pit Merdok, stajao je u svojoj skromnoj sobici i posmatrao se u velikom ogledalu sa ramom od pozlaćenog drveta.

Bio je septembar, mesec rane jeseni, topao kao da je početak leta.

Pit Merdok bio je visok, lepo građen četrdesetogodišnjak. Zvezdu je u ovom gradu nosio četiri godine neprekidno, nikada nije imao ozbiljnijeg konkurenta na izborima. Umeo je da nađe pravu reč, ali i da upotrebi pesnice i kolt u pravo vreme.

Bio je brz. I toga dana, pred ogledalom, proverio je refleks: izvukao je koltove munjevitim pokretom, ali s gorkim osmehom na usnama.

Maršal Puebla, gradića na obali Arkanzasa u državi Kolorado, uživao je dobar glas ne samo u mestu već i u celoj pokrajini od Kolorado Springsa do planina Blanka Pik. Bio je pravi čovek zakona, neustrašiv i nepodmitljiv.

Nosio je jednostavnu platnenu košulju i prsluk preko leđa, izlizane pantalone i čizme. Na ulici je izgledao neupadljivo, a stranci ga nikad ne bi ni zapažali da mu ispod prsluka pokatkad nije bljesnula značka maršala.

Pueblo je u njegovo vreme bio miran grad.

Previše miran, kako su govorili neki kojima to nije odgovaralo. Gornju Flintu, recimo.

Flint je bio vlasnik saluna „Ripabliken“, imao je kockaste stolove, nekoliko devojaka za zabavu, klaviristu... Ali tu je bio Pit Merdok. Nije dozvoljavao tuče, nije trpeo pijanice, kažnjavao je preteranu galamu u noćnim časovima.

Ako je neko mrzeo maršala u Pueblu, onda je to bio Gornji Flint.

Merdok se na njega nije mnogo obazirao.

Ovog trenutka na njega nije ni pomišljao. Bio je zaokupljen drugim brigama. Jedan telegram u rano jutro iznenada je preokrenuo tok njegovog života.

Još uvek je ležao na stolu. Za njega su znali samo dvojica: Lem Zakus, sa železničke stanice, koji ga

je primio i doneo — i on. Pit Merdok.

Maršal se odvoji od ogledala i priđe stolu. Bacio je pogled prema ispresavijanoj hartiji.

Ponovo je pročitao:

„Dolazim vozom u jedanaest. Čas je kucnuo. Mališa.”

„Mališa”...

Njegov dolazak bio je neminovan. Nema više odstupanja, nema bežanja.

Vozom u jedanaest dolazila je zla kob.

Pogledao je na svoj džepni sat, tek je prošlo osam. Imao je vremena da se malo sredi i da razmisli.

Napolju je sijalo sunce, po drveću bi poneki požuteo listak izdaleka ličio na zalutalu kap zlata u zelenom moru.

U mislima se vratio tri godine unatrag...

...Isti ovaj Pueblo, suton, pucnjevi. Neko je napao „Kolorado banku” ali dosta nespretno, čim su blagajnici stigli da podignu uzbunu.

Pit Merdok je dotrčao taman na vreme da ugleda kako dvojica maskiranih uskaču u sedla. Nije oklevao. Njegovi hici bili su nepogrešivi.

Oba jahača pala su na zemlju. Kada je doleteo do njih i strgao im marame sa lica, zastao je kao ukopan. Prepoznao je „Mališu”!

Mladić svetle kose, još dečaćkog lica, grozničavo ga je posmatrao. Rešavalo se o sekundama. Pit Merdok je još uvek buljio u svog zaobljenika, i kao da nije čuo njegove reči.

„Pusti me, Pite! Molim te! Neću više nikada, obećavam... Molim te!”

Ali Merdok je bio maršal i nije želeo da pravi razliku. I „Mališa” i njegov ortak uhvaćeni su lakše nego što je iko mogao da pretpostavi. Treći je bio mrtav, u banci, gde je sa jednim od blagajnika izmenjao revolversku vatru. Pali su obojica smrtno pogođeni.

Suđenje je bilo kratko.

„Mališa” je poslat na izdržavanje kazne u Jumu, zloglasni zatvor na granici Arizone i Meksika. Pit Merdok je i sam bio iznenađen ovom odlukom sudijske Ričela, ali je oćutao. Nije tu više ništa moglo da se učini. „Mališa” je izlazeći iz sudnice doviknuo maršalu.

„Proći će tri godine, Pite! Ali kada se vratim...”

Nije završio. Stražari su ga odvukli u hodnik, ali je u vazduhu ostao skoro vidljiv trag njegovih reči.

„Mališa” je, dakle, bio pušten. Zar su tri godine prošle tako brzo?

•
•

Maršal je napustio svoju sobicu i izišao napolje. Ako je mislio da će sve izgledati sada drukčije, varao se. Ljudi su kao i ranije išli svojim poslom, pozdravljali ga, započinjali neke glupe razgovore ili se jednostavno osmehivali.

Pueblo nije znao za telegram.

A Merdokovo lice nije izgledalo mnogo drukčije nego ostalih dana.

Pred salunom „Ripabliken“ izdaleka je video gojaznu figuru Gorneja Flinta. Učinilo mu se da ga očekuje.

Maršalu nije bilo do razgovora sa salunerom, ali nije ni želeo da se vidi da ga izbegava.

Gornej Flint bio je obučen u pohabano, ali još očuvano odelo otmenijeg kroja, sa reverima od crne svile. Imao je opušteno, široke obraze kao dva mala kovačka meha, sa mnoštvom bubuljica po njima. Veliki podvaljak prelivao se preko uširkane kragne, dok je stomak zatezao prsluk tako da je bilo pravo čudo kako dugmići izdržavaju takav pritisak.

Sitne oči krčmara Gorneja Flinta umele su da budu vrlo lukave i vrlo opasne. Bio je pun slatkih reči, ali misli su bile nešto sasvim drugo.

Pit Merdok je pošao pravo prema njemu.

Krčmar je napravio iznenađeno lice, mada je ocenio da sa maršalom nije bilo potrebno okolišiti ili mu praviti zamke. Merdok je bio čovek na svom mestu, otvoren i jednostavan.

— Dakle, šta imaš na umu, Gorneje? — obrati mu se maršal dubokim glasom, uperivši prst u njegove grudi.

Flint se iscerio, tobož iskreno zapanjen.

— Maršale, zar čitate misli? — uzviknuo je.

— Tvoje čitam! — potvrdi šerif. — Šta se desilo?

Vlasnik „Ripabliken“ pokaza glavom unutra.

— Imam posla za vas — reče tišim glasom.

— Tuča?

— Ne, kocka... Nisam to nikada video!

— Šta to? Budi jasniji!

Flint ponovo utiša glas.

— Jedan momak stalno dobija. Cele noći igraju i on stalno dobija. Zar je to moguće?

Pit Merdok zadenu oba svoja palca za opasač. Senke na ulicama počele su da se skraćuju. Vreme je ipak proticalo, iako se trudio da na to uopšte ne misli.

— Kako dobija? Vara li?

— Nisam primetio — odmahnu glavom Flint, prtvorno se smejući. — Moje je da služim goste i gledam svoja posla. Ali, on dobija. Krčma mi se ne prazni od sinoć, svi posmatraju...

— Ko se kocka?

— Val Šamoni i Bert Barnes. Za prvog ne mogu ništa da kažem, ali drugi je dosta ugledan i bogat...

— Hoćeš da kažeš da ima para?

— To ste vi rekli, maršale! U Pueblu se uostalom zna ko ima novac a ko jedva sastavlja kraj s krajem.

Pit Merdok je razmišljao. Očigledno da se radi o velikoj partiji i o velikom kockaru. Jer, obična varalica morala bi da se otkrije ili da bude uhvaćena u trikovima. A to bi značilo pucnjavu, ili u najboljem slučaju polomljene vilice i izbacivanje napolje nogom u stražnjicu.

— Zar nećete da pogledate?

— Pogledaću! — uzvрати Merdok oštro. — Ti ostani napolju.

— Ja? Zašto...

— Ne želim trube kad ulazim...

Gornej Flint kao da shvati i namignu. Međutim, čim mu maršal okrete leđa, on se uozbilji, namršti, a zatim sleže ramenima.

Salun „Ripabliken“ bio je sklepan od dasaka i imao je sprat sa velikim balkonom od belo obojene ograde. Veliki trem pred ulazom prosto je bio iskićen natpisima sa sve tri strane. Krupna, debela crvena slova s povrnutim krajevima upadala su u oči s koje god strane čovek dolazio.

Unutra se nalazila velika prostorija sa desetak stolova. U južnom delu velika zavesa pregrađivala je separe sa tri okrugla stola za kockanje.

Gomila ljudi bila je okupljena oko jednog. Igrači se nisu ni videli sa ulaza.

Pit Merdok skoro na vrhovima čizama se ušunja u salun.

Za šankom nije bilo nikog.

Cela prostorija zaudarala je na đuvanski dim, stajali vazduh prosto je ošamutio maršala Merdoka.

Najmanje petnaestak gostiju pratilo je igru za stolom u sredini. Bilo je tu kauboja, građana, trgovaca i skitnica, svi su bili opčinjeni onim što su gledali.

Pit Merdok za trenutak zaboravi na svoje nevolje i na voz koji je trebalo da stigne u jedanaest. Nadvisio je stasom poslednje redove i uspeo da vidi sva tri igrača.

Bert Barnes je bio odgajivač rane stoke, sa ogromnim posedom na visoravnima prema zapadu. Voleo je da se nadmeno ponaša u salunu,

sa gomilama novca, izazivajući na poker svakog ko je imao smelosti da sedne za njegov sto. Bio je dobar igrač, umeo je da izgubi, ali je najbolje pokazivao svoje raspoloženje kad je dobijao.

Iako je imao ranč i mirisao na baleu. Barnes je nosio odelo kojim je skrivao svoje poreklo, dugi kaput i uzane pantalone preko čizama sa kratkim sarama. Lice mu je bilo kao sasušeni papir, preplanulo i išibano vetrom i prašnjavim olujama. Guste obrve ispod ispupčenog čela i orlovski nos odavali su svojstvenu tvrdoglavost i naprasitost.

Pit Merdok je primetio da Barnesu podrhtava brada i da mu je lice dobilo pepeljastosivu boju.

Val Šamoni je bio besposličar iz Puebla, lenih crta i džentlmenских manira. Bio je miljenik devojaka, kavaljerski je trošio na njihov račun, a kockao se samo kada je bio siguran da će utrostručiti ono što već ima.

Govorkalo se da često zalazi kod udovice Rodžers i da ga ona izdržava od svog nasleđstva. Međutim, na sve te priče Šamoni bi se nasmejavao, odmahnuo rukom i predložio da neko plati piće, jer je dobre volje. Međutim, Šamoni je u napadima lošeg raspoloženja umeo da bude kavgadžija od koga su se klonili i najsmeliji.

Pit Merdok je primetio da Šamoni nervozno dodiruje ivice svojih karata i baca poglede čas na Barnesu čas na trećeg protivnika.

Pred ovim je ležala gomila dolara.

Tišina u salunu bila je kao u kamen urezana. Pit Merdok čuo je svoje disanje.

Kockar koji je dobijao, po svemu je odskakao od ostalih.

Igrao je lako zavaljen na stolici, poluspuštenih kapaka. Lice mu je bilo mirno, aristokratskih crta, preplanulo i odlučno. Na glavi je nosio crni kalifornija-šešir. Iste boje bili su mu odelo, kaput i pantalone. Pri slabašnoj dnevnoj svetlosti koja se provlačila kroz zavese njegova blještavobela košulja avetinjski se belasala u polutami punoj dima i napetosti.

Pit Merdok nečujno posegnu za svojim džepnim satom. Bilo je pet minuta do devet.

Još dva časa!

Kada je kockar u crnom podigao pogled, maršal se strese. Ledenoplake oči su ga za časak dotakle i kao da su mu uzele vazduh. Međutim, isto tako brzo su skliznule prema partnerima i Merdok više nije bio siguran da su uopšte na njemu počivale.

Val Šamoni suvih usta nesigurno je položio karte.

Bart Barnes je odustao mnogo ranije.

Očajnički uzdah oteo se besposlicaru iz Puebla kada je video da je nadigran. Okupljenom gomilom oteo se uzdah. Napetost je za trenutak popustila.

Pit Merdok je zamišljeno zurio u

kockara. To lice bilo mu je poznato. Ali, odakle?

Novo deljenje počinjalo je odmah.

Maršal Puebla nije mogao da uhvati nijedan sumnjiv pokret koji bi odao kockara. Ili je vešto blefirao, ili je varao tako da je bio neuhvatljiv.

Pit Merdok se razumevao u kockare više nego u poker. Ovak, u crnom, bio je kockar velikog kalibra. Vladao je sobom i u najriskantnijim trenucima. Igrao je stalpženo, nijedan mišić nije mu zadrhtao na licu. Novac pred njim nije ga uzbuđivao, izgledalo je da mu sasvim prirodno pripada.

Nije bilo razloga da interveniše. Ako je neko mogao da vara, onda bi se to najpre pripisalo Valu Šamoni.

A on se, izgleda, još nije usuđivao to da čini.

Pogled ledenoplavih očiju uvek bi ga šćepao za tu misao kao hladnim čeličnim kleštima i on je odustajao.

Ispod očiju hvatali su se modri kolutovi od nesanice i nervoze.

Stranac je ponovo dobio. Kada je položio karte na sto i dohvatio tanku cigaru da je pripali. Bert Barnes je ljutito odgurnuo od sebe svoja četiri kralja i glasno opsovao.

— Mister — dodao je hrapavim glasom — vi ste ili čarobnjak ili najfinija varalica na celom ovom svetu! Ja nemam više gotovine kod sebe...

Kockar je jedva primetno slegnuo ramenima.

Val Šamoni je ćutao i bledeo.

Maršal Pit Merdok bio je siguran da stranac nijednog trenutka nije varao. Poznati, otrcani trikovi iz rukava ili iz čizme pod stolom, verovatno su za njega predstavljali poniženje u jednoj velikoj igri gde je inteligencija značila najjače oružje.

Val Šamoni je napravio grimasu koja je ličila na osmeh i raširio krajeve kaputa.

— I ja sam švorc! — rekao je glasno.

Gornej Flint se upadljivo glasno zakašljao i ugasio svetiljku. Tek tada su se ljudi zgledali i postali svesni da je nastao dan.

Pit Merdok se odvoji od gomile i priđe šanku.

Flint mu nasu dopola malu čašicu. Nekoliko trenutaka maršal Puebla zurio je u piće kao u priviđenje.

— Ne piје vama se, šerife? — prenu ga Flintov glas.

Merdok ponovo izvadi svoj sat, devet i trideset.

— Videli ste onu gomilu para? — nastavi tihim glasom Flint. — Kod stranca? Ne bih voleo da se sa tolikim novcem šetam po Pueblu, čak ni sa vama u društvu!

Merdok pogleda u krčmara, ali ne reče ništa.

— Šta vi mislite, maršale? — insistirao je Flint.

— Možda će ih staviti u banku — odgovori Merdok.

Flint odmahnu glavom.

— Takvi tipovi nemaju u banka-

ma ni centa. Sve što imaju, nose sa sobom, iz grada u grad. Ovaj naročito...

— Zašto naročito?

Krčmar sleže ramenima.

— Ne liči mi na ostale. Nije bednik, nije kukavica. Videli ste mu koltove? Par linkolna sa drškama ukrašenim slonovačom! Ubeđen sam da ume da ih upotrebil

Pit Merdok se osloni o bar, vrteći čašicu među prstima.

— Da li je izazivao nekog?

— Ne, nije...

— Da li je ostao dužan ovoj kući?

— Ne, ali...

— Šta te onda muči, Gorneje? Čovek nije povredio ni tvoja prava, ni zakon. Gledao sam ga, ne vara. Šta u stvari ti hoćeš od mene?

Flint se namršti i vrat mu pocrvene. Onda se naže prema Merdoku.

— Da ga oterate, eto šta!

— Da čujem zbog čega?

Flint utiša glas još više.

— Ovde mora doći do gužve — reče. — Čovek koji samo dobija, izaziva zavist i mržnju. U vašem je interesu da on ode iz grada...

— Dalje?

— Zatim, ako ostane ovde, obilaziće me dobri gosti, a dolaziće kockari a revolveraši. „Ripabliken“ je pristojan lokal i ne želim da loš glas o...

Merdok snažno pritisnu čašu o tablu.

— Umukni, Gorneje! Ako se bojiš za loš glas, onda raspusti svoje de-

vojke i čuvare reda koji poturaju obeležene karte...

Gornej Flint se uvređeno ispravi.

— Šerife, ja sam vas uvek poštovao...

— Znam! — prekide ga Merdok.

— Iz poštovanja prema meni kupovali ste glasove na prošlim izborima za onu propalicu Stiva Batlera. Sa njim biste napravili dobar posao za Pueblo: grad kockara i revolveraša. Ti odlično plivaš u poroku, Gorneje, ali si kod mene još uvek na suvom!

Flint kao da to nije čuo. Nije se predavao.

— Nisam sve još rekao, maršale

— nastavi on. — Nisam vam kazao ko je kockar.

— Zar je važno? — podsmehnula se Merdok.

— I te kako! Njegovo ime je na daleko čuveno! Imam neke isečke novina, čak i jednu fotografiju... Siguran sam da će vas to interesovati!

— Da li je raspisana poternica?

Flint se trže.

— Ne, ne znam. Možda i jeste...

— A možda i nije?

On ponovo pogleda na svoj džepni sat.

— Reći ćeš mi o tome, kasnije!

— produži maršal. — Sada imam jedan važan sastanak i treba da se pripremim.

— Zna li ko je onaj u crnom?

— bio je uporan Flint.

Merdok je izvadio novčić i spustio na šank.

— Dok Holidej? — upita Merdok.

Gornej Flint zatrepta očima, iskreno zaprepaščen.

— Znali ste... Otkud znate? — mucao je.

— Moje je da znam, a tvoje da pogađaš! — dobaci mu Merdok, prezrivo.

— I ništa nećete da preduzmete? — nije verovao svojim ušima krčmar. — Njega iz svih gradova Zapada izbacuju kako bi sprečili nevolje, a vi prelazite preko toga! Bojite se?

— Ako je reč o strahu, pogledaj u ogledalo iza sebe! — podrugnu mu se Merdok. A onda dodade: — I pazi kako govoriš! Ako čujem lošu reč o sebi, Holidej će te obesiti za jezik!

— To je glupa šala, maršale! — promrmlija Flint, oblizujući svoje suve usne.

— Ali nije na odmet!

U separeu, igra kao da se nastavljala. Gornej Flint odgega do okupljene gomile, promuva se malo i vrati natrag.

— Pozajmili su novac — procedi zatim. — Barnesu je voda ušla u uši. U stanju je da prokocka i ranči! Merdok sleže ramenima.

— Holidej igra samo u gotovinu!

— Izgleda da ga dobro poznajete, maršale? — upitao je podozrivo Flint.

— I ja čitam novine — odgovori maršal i ponovo se maši za sat.

— Stalno buljite u sat — prekide ga krčmar. — Zar imate sastanak sa devojkom?

Merdok ne odgovori ništa.

Kao da je nešto predosetio da se napolju dešava. Neki šum ili neki neobjašnjiv osećaj?

Lice mu se zateglo, a prsti, zgrčili nad oružjem.

Onda je čuo.

U stvari, svi su čuli. Ceo salun je okrenuo glavu kada se spolja razlegao glas:

— Merdoook!

*
* *

Poznao bi taj glas među hiljadama!

To nije bilo vreme voza u jedanaest. „Mališa” je stigao dosta ranije, nekim drugim putem. Hteo je da ga iznenadi, da ga spreči u bekstvu ako bi mu to palo na pamet.

Maršal Puebla je nekoliko časaka stajao pored šanka i gledao u velike prozore „Ripablikeni” kroz koje je ulazilo sunce.

Gornji Flint je otišao do ulaza, praćen još nekolicinom gostiju.

Zamor je dopro i do Merdokovih ušiju, uz odlomke razgovora. Sve je slušao kao kroz san.

— On je, zaista!

— Zar je već odležao svoje? Vratio se po...

— Budala! Treba ga...

— Šta će šerif da uradi? Nije to tako jednostavno...

Flint se prvi vratio do Merdoka.

— Maršale, napolju je...

— „Mališa”? Čuo sam ga.

Flint pogleda u ljude oko sebe.

— Naoružan je — nastavi Flint

sa neskrivenom zluradošću u glasu — i izgleda kao da traži vašu glavu!

— Ti se pobrini za svoju! — do-
baci mu Merdok i ne pogledavši ga. Trebalo je da krene. Znao je da će ga posmatrati načičkani na prozorima i na ulazu. Ceo Pueblo biće na nogama.

Predstava je mogla da počne.

Maršal Pit Merdok bio je dobar šerif, ali se u životu oslanjao samo na sebe. Nikada nije tražio pomoć, pa ni sada. Nije je ni očekivao.

Izišao je na trem, s čudnim osećanjem praznine u sebi.

Čovek na sredini ulice krenuo je polako prema njemu, raširenih nogu i polusavijenih ruku.

Izgledao je da je sam.

Merdok je zakoračio na prašnjavi put.

Bio je to „Mališa”, tamo, zategnut kao indijanski luk. Godine u Jumi izmenile su mu lice, više to nije bio mladić svetle kose i glatke, nežne kože, kome se moglo sve oprostiti kad se nasmeje.

Ispred Merdoka stajao je čovek zarastao u kratku bradu, kožu žute kao vosak. Kosa mu je sada potamnela i prekrivala uši. Bio je u nekim ritama, prekratkim za njegovo dugo, mršavo telo. Preko bedara imao je opasač i košt.

Nedaleko, pred kovačnicom Glana Talbota stajala su tri konja bez jahača.

„Mališa” nije mogao da dođe sam, ali Merdok ostale nije video.

— Došao sam, Pite! — pisnuo je mladić nestrpljivo, suviše nestrpljivo.

vo ako je mislio da obľavi ono što je naumio.

Maršal je zastao, opuštenih ramena.

Ne, nije mogao! Nikada to neće moći...

— Ogluveno si? — drao se „Mališa“, ohrabren Merdokovim ćutanjem. — I ja sam ogluveno u Jumi! Zbog tebe! Ali sada... sada mi je lakše, veliki Pite!

Ulica je odjednom opustela.

Maršalu se učini da je ulica u stvari veliki drveni mrtvački sanduk u koji neko mora danas da legne. Čak je pod čizmama osetio da škripe daske.

— Čuješ li? — vikao je „Mališa“. — Pogledaj me! Zar mi se ne raduješ?

Merdok je stajao kao kip.

„Mališa“ se namestio bolje i čvrsto oslonio na noge. Ruka mu se nadnela nad dršku kolta kao kljun grabljivice.

To već nije bio običan obračun. Ubistvo čoveka zakona bilo je unapred karta za vešala. To je znao i Merdok, ali i „Mališa“. Znali su svi koji su posmatrali ovaj susret posle tri godine i svi su to smatrali normalnim.

Jer, Merdok nije mogao da pogreši.

On je bio brz!

Bivši zatvorenik iz Jume povikao je:

— Poteži!

Kada je „Mališa“ dohvatio svoje oružje, cev Merdokovog kolta bila je već uperena u njega!

Ali maršal nije opalio.

S druge strane, „Mališa“ je počeo da se ceri...

— Znao sam da ne možeš, Pite! — kezio se i zakoračio napred.

Merdok je držao kolt u ruci, ali je stajao kao začaran.

„Mališa“ je polako izvadio svoj revolver i pritisnuo oroz.

Pucanj se razlegao opustelim gradom i Pit Merdok je posrnuo.

Pao je na zemlju, ali ne sasvim. Levo rame mu je krvarilo i s mukom se pridigao, ostajući u nekom polusedećem — poluležećem položaju. Ruka sa oružjem ležala je kraj boka. Mogao je da je podigne i da puca.

Međutim, ni to nije učinio.

Gornej Flint je u salunu prikri-vao smešak. Niemu je odgovaralo ovo ubistvo. Odlaskom Pita Merdoka, grad će biti nanizan oko njegovog šanka i oko njegovih stolova.

„Mališa“ je koračao prema ranjenom maršalu sa divljim sjajem u očima.

Ruka sa koltom ponovo se podigla prema Merdoku.

— Ne bojiš se, Pite? — cerio se bivši osuđenik. — Srešćemo se jednom u paklu! Javi mi kako je tamno!

Merdok je sagnuo glavu, oboren iznenadnom nesvesticom i maglom. Smrt je podigla svoju kosu nad njim.

Prasnulo je hitac!

Ništa nije osetio? Podigao je glavu i ugledao „Mališu“ bez oružja!

Kolt mu je ležao na nekoliko jardi dalje u prašini, poput neke mrtve, velike crne ptice.

Okrenuo se u pravcu u kome je gledao i „Mališa” lica iskrivljenog od besa i mržnje.

Tada ga je ugledao, čoveka u crnom.

Doka Holideja!

Koračao je prema njima, vitak, ruku ležerno spuštenih niz bokove. Oba kolta bila su mu u futrolama i izgledalo je da su tu boravila po-odavno, kao da ih nije potezao.

— Imaš pomoćnika, ha? — procedio je „Mališa”, zapenušan.

Pit Merdok nije ništa odgovorio.

Tek tada su ljudi izišli iz saluna, mrmljajući. Nikome nije bilo jasno zbog čega maršal nije pucao u „Mališinu” ruku ili nogu. Bilo je očigledno da drugog izbora nema. Pa ipak, Merdok je oklevao. Izgledalo je da prosto želi da bude ubijen!

„Mališa” je stajao opasno sevajući očima prema Džordžijancu. Nije izgledao uplašen. Naprotiv, kao da se nečemu radovao.

Merdok je zaustio da opomene kockara, ali bilo je kasno.

„Mališa” je munjevito zavruckao ruku pod košulju i istrgao skriveni revolver.

Imao je već oružje podignuto prema kockaru.

Ali, sa Holidejevih bokova sevnuli su narandžasti plamenovi i kao otrovni insekti zazviždala su zrna prema ubici iz Jume.

Bio je to trzaj u koji ni Merdok

nije poverovao, iako ga je video sopstvenim očima.

„Mališa” je bolno zajaukao i uhvatio levom šakom desnu podlakticu.

Kolt je pao u prašinu, odnoseći sa sobom i kapi krvi.

Džordžijanac je nastavio da hoda, ubacujući revolvere u kofice.

Pueblo je toga dana zaista doživeo svašta.

Njegov maršal bio je na zemlji, ranjen, a stranac koji je sa stolom u „Ripablikenu” zgrnuo veliki novac, pucao je brže i preciznije od samog đavola!

Bes i strah pomešali su se u „Mališinim” očima kada je ustuknuo nekoliko koraka natrag i zaurao:

— Ubijte ga!

Doviknuo je to nekom iza sebe.

Uzalud su posmatrači u magnovenju pokušali da otkriju kome se to obratio nekadašnji pljačkaš „Colorado banke”.

Čak je i Pit Merdok bio nemoćan. Uzalud je očima pretraživao uglove, nikoga nije opazio.

Samo je Holidej video!

Okrenuo se kao panter i, malo iskrenut ukoso, upravio niklovane cevi svojih koltova prema krovu kovačnice.

Barutni dim zgusnuo se oko njegovog crnog kaputa istog trenutka kada je odozgo poletelo nečije telo, smrtonosno pogođen.

„Mališa” je otvorenih usta posmatrao kako njegove šanse padaju zajedno sa njegovim partnerom. Sve dotle bio je duboko uveren da će

Pueblo biti pod njegovim čizmama.

Sada se uznevereno osvrnuo na drugu stranu.

— Majk! — zaurao je.

Kao da je sledio njegov glas, kockar iz Džordžije se bacio na zemlju. Zrno iz vinčesterke prohujalo mu je iznad glave i raznelo dovratnik na salunu. Ljudi su zaglavili na vrata i začas je trem bio pust.

Holidej opali samo jedan metak.

Za trenutak se ništa nije čulo.

Onda je prslo prozorsko staklo u maloj trgovinskoj radnji Dika Adamsa i kroz okvir se sručilo krupno telo još jednog „Mališinog” pratioca. Pao je zajedno sa staklom na daščani trem i ostao nepomičan.

„Mališa” je ostao sam!

Počeo je da drhti, bleđ kao zid. Više nije bio siguran u sebe, nije bio ni senka malopredašnjeg ubice.

— Do đavola! — čuo se glasan Flintov uzvik sa trema saluna.

Osuđenik iz Jume počeo je da uzmiče pred ledenim pogledom Doka Holideja. Iz njega kao da je sipala smrtonosnija vatra nego iz usijanih koltova.

Tada je Džordžijanac čuo iza sebe Merdokov glas:

— Pustite ga... neka ode...

Holidej je zastao.

U „Mališinim” zenicama bljesnuo je trijumf.

— Šerife, da li sam dobro čuo? — upitao je kockar, ne skidajući pogled sa lupeškog lica razoružanog ubojice.

— Pustite ga... — ponovi Merdok,

— Čuli ste? — prodera se „Mališa”, ispunjen nadom. — Rekao je da me pustite! Vi nemate pravo...

Ali je ućutao pred Holidejevim pogledom, uzmičući.

Povlačio se natraške, u početku lagano, a onda sve brže. Kao da se plašio da će se Merdok predomisлити i izdati neku drugu naredbu.

Čovek iz Džordžije stajao je iznad palog Merdoka kao uklesan u vedro nebo Kolorada.

Osuđenik iz Jume se povlačio, saplićući se o sopstvene čizme. Kada je dovoljno odmakao, okrenuo se naglo i potrčao koliko ga noge nose. Čitav oblak prašine ostajao je za njegovim petama.

Holidej je kleknuo pored maršala.

— Zašto ste ga pustili?

Merdok je uzdahnuo, mršteći se od bolova.

— Prvi ste potegli — nastavi Dok, pregledajući mu ranu. — Imali ste revolver u rukama. U čemu je stvar, maršale?

Merdok se obazreo. Od građana mu još niko nije prilazio kao da su se plašili da će neki skriveni ubica sa nekog drugog krova otvoriti na njih vatru.

— Vi ste Holidej? — upita Merdok.

Kockar klimnu glavom.

— Reći ću vam — prostenja maršal. — On je... on je moj brat!

Kockar je zastao, očigledno iznenađen ovim rečima.

— Verujem da je to duga priča? — reče.

Merdok klimnu glavom.

Džordžijanac baci pogled na maršalov kolt koji se još uvek nalazio u ruci.

— Je li prazan?

Merdok se trže.

— Kako znate?

— Da nije, možda biste ga rani-
li?

Merdok pokuša da se pridigne na kolena.

— Nisam hteo da padnem u iskušenje — reče polako. Gledao je niz ulicu, u pravcu u kojem je otišao „Mališa”. — Uvek je bio na svoju ruku. Mislim da ne bi bio ovakav da sam mu oprostio prvi veći pre-
stup. Zbog mene je odležao u Ju-
mi...

— Odležao bi on zbog bilo koga — reče Holidej. — Takvi se retko izvode na pravi put.

— Moje je da pokušam — proce-
di Merdok.

— Za početak nije loše: metak u ramenu! — mirno uzvraća Holidej.

— Vi to ne shvatate... Mi smo braća. Mlađi je od mene četrnaest godina, malo razmažen, ali u suštini nije bio loš. Kad nam je otac umro, držao sam ga pod nadzorom koliko sam mogao, ali on se uvek optimao. Kad sam postao maršal, otpadio se još više. Družio se sa sumnjivim tipovima, kockao, tukao... Stavljaao sam ga iza rešetaka, ali slaba vajda! Postajao je sve divljiji.

— Budite mirni! — preporučio mu kockar. — Imam ono što vam treba za ranu, samo pokušajte da ho-
date...

Merdok se s mukom podiže na noge.

— Zar ste lekar?

— Zubar — osmehnu se kockar krajevima usana. — Ali ne brinite, metke ne vadim zubima.

•
•

Holidej je sa sedla svog Miga do-
neo torbu od krokodilske kože, ski-
nuo kaput i zasukao rukave svoje
bele košulje.

Pit Merdok je ležao na velikom
kockarskom stolu i sav oznojen po-
kušavao da bude duhovit.

— Dok, zar vam ne ličim na ka-
ro keca?

Neko donese toplu vodu i stavi
pored kockara.

— Imamo mi lekara, mister! —
dobaci neko iz gomile, — ali sigurno je na pecanju duž Arkanzasa. Pregleda samo noću, ukoliko nije mrtav pijan!

— Nikad nisam čuo da su kockari i doktori! — javi se Val Šamoni iz pozadine.

Merdok je stegnuo zube, kad je ugledao vrh usijanog noža u Holidejevoj ruci.

— Hoćete malo viskija? — upita kockar.

Maršal odmahnu glavom i zatvori oči.

•
•

Kada ih je ponovo otvorio, više nije video bolesnu svetlost lampi u

salunu, već svetle zidove i čipkane zavese na prozorima.

Soba mu se učini poznata.

Onda mu je vidik ispunilo punačko, lepuškasto lice udovice Rodžers. Bila je visoka žena, smeđe kose smotane u punđu, punih kukova i prsiju. Nije imala više od trideset godina ako je verovati njenim rečima. Oni upućeniji davali su joj blizu četrdeset, mada se to nije mnogo opazalo na njenom licu.

Posmatrala je maršala s osmehom.

Merdok pokuša da se pridigne, ali ga bol u ramenu baci natrag na jastuke.

— Ne naprežite se! — čuo je njen zvonak glas.

— Ja... koliko sam dugo ovde? — upita Merdok šapatom.

— Punih šest časova, maršale! — obavesti ga žena. — Doveo vas je Val. Kaže da vam je neki kockar izvadio metak iz ramena?

Merdok otvori oči.

— Taj kockar... gde je sada?

— Otišao je odmah — reče udovica i namesti mu bolje uzglavlje. Maršal oseti opojan miris parfema koji se širio iz nabora njene haljine oko vrata.

— Jednostavno je uzjahao konja i krenuo. Nikome se nije javio.

— A Val? Gde je...?

— Ne znam. I on je nekuda otišao u to vreme.

Žena je zatim ućutala.

Pit Merdok je naslutio da ima još nešto da mu kaže, ali da okleva.

— Recite — podstaknu je on.

Udovica sklopi ruke i prošeta po sobi, oklevajući da govori.

— Neka nevolja opet? — upita Merdok.

Ona se zaustavi pored njegove postelje.

— Maršale vaš brat, ubio je Arnolda Bača!

— Šta? — skoro zavapi maršal i podiže se na laktove, ne mareći za bolove. — Kad se to...?

— Dok su vam vadili metak! Sve doci pričaju da ga je ubio bez razloga!

Merdok baci pogled na zavoje: krv je probijala tkaninu.

— Treba da legnete! — povika žena, ali Merdok nestrpljivo odmahnu glavom.

— Bač je konjušar — uzviknu on — kakve je veze imao „Mališa” sa tim?

— Tražio je odmornog konja, a nije hteo da mu plati. Jednostavno ga je ubio i sklonio sa puta!

Maršal polako leže i otvorenih očiju je zurio u tavanicu nekoliko minuta.

— Prokletnik! — prošaputao je za sebe. — Dovešću ja njega opet ovamo... Moram! Ja sam zakon, a to je jače od brata! Razumete li? — povikao je na kraju.

Žena je klimnula glavom, uplašena maršalovim besom.

— Dovešću ga! — zakrkljao je maršal. — Recite svima napolju da ću ga dovesti... Sam!

Udovica na prstima iščeze na vrata.

— Namerno je to učinio meni — mrmljao je Merdok, malaksao. —

Zna da ću ga slediti! Više mu nema povratka... Nikad više!

Popodne toga dana, Dok Holidej je jahao prema jugoistoku, u pravcu La Hunte.

Paklena vrućina nestala je čim se sunce priklonilo maglovitim prevojima Blanka Pik planina.

Iza njega je ostala duga senka, provlačeći se preko brežuljkaste prerije kao crni kišni oblak. Sa šeširom duboko namaknutim na čelo i cigaretom u zubima, Džordžijanac je ličio na najbezazlenijeg putnika koji dremucka u sedlu.

Međutim, ispod oboda njegove oči hladne kao glečerska jezera uočavale su i najmanji pokret u okolini. Ispred njega prostirao se predeo ravnice, produžen odmah u bregove i kanjone žute boje.

S desne strane, brda su se naslanjala jedno na drugo u neredu, s čudnim vrhovima i usecima.

S leve strane, šumeo je Arkanzas, prema Kanzasu.

Sa te strane dolazili su jahači umotani u oblak prašine.

Izbrojao ih je šestoricu.

Na čelu je jahao poznanik iz „Ripablikeni“, Bert Barnes.

Više nije ličio na uglađenog, starijeg džentlmena za koga novac ne predstavlja ništa, i koji gubi velike svote ne trepnuvši okom.

Nosio je pravo kravarsko odelo, pantalone sa kožnim dodatkom za

jahanje, šešir sa povrnutim obodom, krznjeni kaput i oko vrata maramu jarkocrvene boje. Po licu mu se hvatala prašina poput zimskoginja i prekrivala obrve i trepavice u debelim naslagama.

Preko sedla držao je pušku.

Ni ostali iz njegove pratnje nisu izgledali mnogo bolje. Čutljiva, mrka lica spremna samo na svađu i kretve. Pravi goniči koji su živeli između pašnjaka i saluna s lakim devojkama.

Jahali su pravo kockaru u susret.

Kad su se našli već blizu njega, napravili su polukrug, obesno mlatarajući nogama u uzengijama i propinjući svoje znojem prekrivene kone.

Bert Barnes je nabrao svoje velike, guste obrve i odmerio Holideja mešavinom prezira i radoznalosti.

Pod lakim pritiskom butina, Migo je odstupio nekoliko jardi natrag i polukrug pred Džordžijancem kao da se rasplinuo. Rančer je okrenuo cev puške u pravcu kockara, ali je to izgledalo više slučajno.

— Vi ste Holidej? Dok Holidej? — upitao je Barnes hrapavim glasom, kao da je iz grla istresao ostatke prašine.

Džordžijanac klimnu glavom.

Držao ih je na oku i bio je spreman na sve. Nisu mu se sviđala njihova lica. Pokreti su im bili žustri, teško kontrolisani.

— Nisam mogao da naslutim s kim se kockam — nastavio je rančer, ispravivši leđa.

— Niste me pitali za ime! — odvrati Dok.

— Svejedno! — odmahnu rukom Barnes. — Hoću natrag svoje pare!

Izrekao je to tonom koji bi nekome jasno stavio do znanja da je uzalud da se opire.

Međutim, na Džordžijanca to nije ostavilo naročiti utisak.

— To više nisu vaše pare — odgovori on. — Mogli ste da tražite re-
vanš tamo u salunu.

— Otišao sam ranije — smrknuto reče rančer. — Možda bih zaboravio na novac... ali na uvredu ne!

— Uvredu? — ponovi Holidej. — Ne sećam se toga.

— Možda se ne sećate ni ove poruke? — ironično mu se obrati Barnes.

— Kakve poruke?

— Ove! — podnese mu Barnes pod nos neko parče hartije.

Kockar mirno uze papir i pročitao.

„Samo glupi kravar može da nasedne na najobičnije trikove u pokeru. Mnogo lepih želja, Dok Holidej“.

— Dakle? — čuo je Džordžijanac nestrpljiv rančero-
v glas.

— Ovo vas je uzbudilo, zar ne? — upita on mirno.

— Mislite da sam se nasmejao? — zareža Barnes. — Sami priznajete da ste me varali? Dakle, novac je moj! I ne pokušavajte podvalu...

— Zar sam vam ikada pisao pismo, ranije? — upita Dok.

Barnes se namršti.

— Šta hoćete time da kažete? — graknu.

— Kako znate da sam baš ovo ja napisao? — slegnu ramenima kockar.

— Nego?

— Možda neko zna da se lako u-
buđujete?

Bert Barnes pogleda u svoje lju-
de.

— Ne volim što mnogo priča, ga-
zda! — umeša se jedan krupan deli-
ja širokih ramena i velike glave. —
Možda je ovo neka klopka?

— Gluposti, burazeru! — dobaci
mu Džordžijanac. — Ovo nije igra
po mom ukusu. Ja sam stranac u
Pueblu i ne pada mi na pamet da
vredam onoga kome sam uzeo novac
u pokeru. •

— On je varalica! — navaljivao
je kauboj, podigavši ruku. — Ako
ne preda novac, izrešetaćemo ga!

Bert Barnes se nije mnogo dvo-
umio.

— O vama sam čuo samo loše
stvari. Vi ste kockar i revolveraš.
Ko bi drugi mogao da mi pošalje
ovu poruku? Vi hoćete da ostavite
utisak i da me napravite budalom,
zato...

— Umuknite! — prekide ga oš-
tro kockar. Rančer preblede od
srdžbe. — Ovoliko gluposti odjed-
nom nisam čuo, godinama!

— Šta? — zauriao je Barnes i la-
tio se puške. — Prema šest pušaka
vi nemate nikakvih šansi!

— Nikad se ne zna! — hladno od-
vrati kockar.

Njegova mirnoća kao da je otrez-
nila bahate jahače iz Barnesove pra-
nje.

Skoro neprimetno, Holidej je sklonio krajeve svog kaputa i oslobodio put do legendarnih koltova najboljeg strelca Zapada.

To Barnes i njegovi momci još nisu znali!

Holidej ih je imao sve pred sobom.

Neko je trebalo samo da da znak i olovo bi počelo svoju pesmu smrti.

Holideju nije padalo na um ko bi to mogao u njegovo ime da pošalje takvu poruku naprasitom Barnesu? I zbog čega?

Odgovor na to nije previše čeka.

Prvo je planuo hitac, izdaleka. Skoro je očešao Džordžijančev šešir i zabio se u Barnesovo rame, takvom žestinom da se rančer jedva održao na sedlu.

Bolno je jeknuo i pao konju po vratu.

— Rekoh da je klopka! — zaur-lao je ogromni kauboj i mašio se oružja.

— Ubiše gazdu! — dreknu neko pozadi i prope konja.

— Ubijte kočkara!

Holidej se malo iskrenu u sedlu i istrže oba svoja „linkolna”.

Nije imao vremena za razgovore.

Niklovane cevi lako su se zanjihali posle svakog izbaženog zrna u pravcu jahača pod kojima su se uznemireni konji vrteli i smetali jedni drugima.

Trojica su ostala razoružana u prvom „pljusku” vrelog olova. Hici su pogađali tačno u šake i izbijale koltove i puške kao od šale.

Talas zaprepaščenja proneo se ljudima i prosto ih paralisao.

Bila je to vatra kakvu nikada u životu nisu videli i doživeli.

Kockar je pucao đavolski brzo i tačno.

Preostala dvojica nisu imala nameru ni da se maše oružja.

Instinktivno su podigli ruke uvis i sva malopredašnja samouverenost iščezla je kao rukom odneta. Pred njima se nalazila živa legenda Zapada, pakleni strelac o kome su ranije slušali priče, ali u njih nisu verovali.

Džordžijanac je još uvek držao koltove u rukama kada je sa brega planuo novi puščani hitac.

Ovoga puta promašio ga je za dlanu!

Kockar je skliznuo sa konja mačjim pokretom i zaklonio se iza sedla.

— Lepa klopka! — dobacio je još uvek zbunjenim momcima. — Zamalo da ostanem bez šešira! Vodite gazdu kod lekara i ne stojte tu! Brzo!

Ljudi su poterali konje, i podigli Barnesu.

Suprotno svim očekivanjima, Holidej je, umesto da traži zaklon za sebe, skočio Migu na leđa i okrenuo ga u pravcu odakle se oglasio ubilački metak.

Nepoznati strelac kao da je odustao od dalje namere da puca.

Kockar je sjahao pred kamenjarom, puneći doboše svojih koltova. Pogledom je pretraživao teren, ne bi li otkrio kakav šum ili pokret.

Umesto prema Pueblu, jahači su se vratili istim putem prema reci.

Nikome se nije ostajalo da utoli radoznalost. Barnes je bio ranjen, ali pri svesti. Ispuštao je kletve i psovke, jadajući se na ranu i krv koja mu je probijala rukav košulje i žarila mišicu.

Za to vreme, Holidej je u jednoj uvali pronašao pušćane čaure. Bile su još vrele.

Nepoznati strelac nije mogao da ode daleko. Nije čuo topot nijednog konja, ali kao da je za vratom osećao nečiji dah.

Bilo je na desetine mesta gde je mogao da se sakrije i da ga drži na nišanu.

Ali srećna zvezda čoveka iz Džordžije sijala je i tog septembarskog dana, nedaleko od Puebla. Čuveni kockar koji se rugao smrti i ovog puta je bio suočen sa njom, iznenađeno, kada je osetio iza sebe šum i oštar glas.

— Ne mrdaj!

Džordžijanac se uspravio i ostao tako, nepokretan.

— Sami smo — nastavio je glas, isprekidanog daha — živ mi ne trebaš mnogo!

Holidej je čuo zločebni zvuk oružja.

Za delić sekunde trebalo je da spusti ruke, da se okrene i da se baci u stranu.

Izveo je to tako da su neznancu s puškom zadrhtali prsti i zrna je odletelo daleko od cilja.

Još dok je leteo na bok, kockar je izvukao svoj desni kolt i opalio.

Narandžasti plamenovi suknuli su dva puta, skoro istovremeno.

Čovek je jauknuo i ispustio oružje.

Kundak je tupo odjeknuo odbivši se o kamen.

Prostreljena ruka otežala je kao olovo a pod nogama je izgledalo da se tle izmiče.

Holidej je ugledao pred sobom partnera iz „Ripabliken“, Vala Šamonija!

•
• •

Džordžijanac je mađioničarskom veštinom vratio revolver natrag u korice i prekrstio ruke preko grudi. Val Šamoni je užasnuto posmatrao svoju okrvavljenu ruku i prosto nije verovao u takvu čudesnu situaciju u kojoj se našao.

Jer, imao je Holideja na nišanu, pritiskao je oroz, a ipak se našao razoružan i ranjen.

Taj čovek je gori i od samog đavola!

Tada je poželeo da je hiljadama milja daleko od kockara i da mu nikad nije palo na pamet da se poigra sa sudbinom.

A kome je Holidej sudbina, tome obično crkvena zvona spremaju opelo.

Oslonjen o kameni blok, Šamoni je ćutao. Iz očiju su mu sipali mržnja i očajanje. Čovek pred njim izgledao je kao od kamena isklesan. A oči kojima ga je posmatrao, bile su na svetlešti dana mnogo hladnije i smrtonosnije nego u polumraku saluna „Ripabliken“.

— Hoće li da me ubijete? — provali iz Šamonija pitanje. Pokušavao je drskošću da potisne strah.

— I ti bi hteo svoj novac, burazeru? — uzvratí Dok.

— Ja... pucao sam na Barnesu — promrsi on. Činilo se da traži neki dobar izgovor, ali ga je teško nalazio. Odjednom se uspravio i narogušio.

— Do đavola i sa vama! — prosihtao je. — Niko me nije tako opelejšio kao vi! Niko! Ja sam poslao onu poruku rančeru... Mislio sam da će vas on ubiti lakše nego ja sâm. A s njim bih već izišao na kraj! Možda biste se u pucnjavi poubijali obojica, jer vi vredite za desetericu...

— Nije ti uspeło! — preseče ga kockar, spustivši ruke.

Šamoni zadrhta.

— Nisam naoružan — reče upaničeno.

— Ne brini! — uteši ga Džordžijanac. — Samo ću da ti uzmem čizme.

— Čizme? Ne mislite...

— Da. Baš to mislim!

— Ali... to je podło! To je ubistvo!

Kockar se osmehnu na te reči.

— Malopre si hteo da me ubiješ s leđa. Ja ti samo ubijam tabane, druškane! Izuvaj se!

Da bi potkrepio svoje reči, on istrže oba kolta i opali. Pod čizmama Vala Šamoniya digoše se oblačići prašine iz zemlje. Jedna potpetica izmače mu i ode u paramparčad.

— Mogu i malo više — opomenu ga Dok.

Psujući, besposličar iz Puebla počeo da se izuva.

Od njegove uglađenosti ostali su samo kravata i ostatak zelenomodre košulje. Sve ostalo bilo je pokriveno prašinom. Lice mu je natapao znoj, a ruka je počela sve više da peče.

— Potreban mi je lekar — prositenjao je.

— Imaćeš ga! — dobaci mu Holidej, uzimajući čizme. — Ja ću te previti taman tako da živ stigneš u Pueblo.

— Ili u pakao? — zavapi Šamoni.

— Bar ćeš biti kao kod svoje kuće — odgovori kockar i krenu prema svom šarcu, koji ga je čekao nedaleko.

Dok je skidao svoju lekarsku torbicu sa sedla, Šamoni je grozničavo tražio nešto čime bi mogao naneti udarac Holideju kad se bude vratio.

Našao je jedan veći kamen i stavio pored sebe. Onda je seo tako da ga je mogao lako dohvatiti u pogodnom trenutku. U mislima je sve video izvedeno na najbolji mogući način. Kockar neće ništa posumnjati, sagnuće se da mu pogleda ranu i tada će dobiti ono što zaslužuje!

A Šamoni sav novac!

Osetio je da se Holidej približava, ništa ne sluteći. Zaklopio je oči kao da ga savladava nesvestica od bolova. U očekivanju da ga kockar oslovi, zaboravio je da registruje jedan drugi zvuk...

U glavi kao da mu je eksplodiralo!

Mrak mu je preplavio razum i ništa više nije osećao...

... Kad je otvorio oči, ugledao je kockarevo lice nadnešeno nad

njom. U očima se ogledala ona ista hladnoća zbog koje je oko srca osećao koru leda.

— Šta... šta se desilo? — promucio je Šamoni.

Onda je video da mu je ruka uvezana.

— Ko me je udario? — upita, pokušavajući da se seti svega.

Holidej se ispravi i stavi cigaretu u usta.

— Ja.

Šamoni ga podmuklo pogleda.

— Udarate ranjenog čoveka... Zašto?

Holidej kresnu šibicom o nogavicu svojih pantalona. Kad je ispuštio prvi dim, odgovorio je s prizvukom prezira.

— Prvo, nisi osetio bolove dok sam te previjao, a drugo, obezbedio sam se da ti ne padne nešto na pamet dok to budem radio.

Šamoni pljunu u stranu.

Džordžijanac priđe svom konju i vinu mu se u sedlo.

Onda ga je bez reči poterao niz padinu. Val Šamoni ga je posmatrao sa ubilačkom mržnjom, ali to je sve što je mogao da učini tada.

Sumrak se namotavao na ravnicu i oko jahača u crnom, kao velika tamna griva posrnulog ždrepcu.

Val Šamoni je izračunavao koliko mu je milja ostalo do Puebla. I nikako mu se nije dopala ta razdaljina. U sebi se zaklinjao da će se prokletom kockaru kad-tad osvetiti.

• •

Pola Merdoka su jedino u Pueb-

lu znali kao „Mališu”. To mu je ime ostalo iz detinjstva, kao uspomena na te lepe dane kojih se sećao kroz maglu.

Odrastao je u senci velikog brata Pita, ljubomoran na njegov postojan karakter, na snagu reči, na poštenje kojim je zračio na sve oko sebe.

Stariji brat je u svemu bio bolji od njega i svi su mu to neskriveno stavili do znanja.

Pit je čitao, a Pol je pijančio sa sumnjivim društvom. Pit je umeo lepim rečima da osvaja srca, a Pol je psovkama i kletvama krčio put do strahopoštovanja. Sve je bilo na Pitovoj strani: zakon, dobrota, poštovanje, budućnost.

Pol Merdok je svesno pošao suprotnim putem, da mu napakosti.

Pljačka banke takođe je spadala u deo prkosa prema velikom bratu i njegovim neumoljivim nazorima o redu i zakonu. Kad je uhvaćen, iskreno je zamolio da ga pusti, da mu oprost... Ali čuvar zakona u Pueblu bio je neumoljiv.

Nikome nije praštao. Ni rođenom bratu.

Tako je Juma ostavila pečat u srcu Pola Merdoka, „Mališe”.

Bila je to poslednja kap žuči u velikoj čaši gorčine koju je Pol Merdok ispijao godinama, željan da ima svoj vlastiti put.

A put koji je izabrao bio je onaj najgori.

Kasnije, gajio je neku vrstu zahvalnosti što mu Pit nije onog dana pre tri godine oprostio prestup. Ta-

ko ga nije imao na savesti, ništa mu nije dugovao — osim osvete..

Da mu je oprostio, možda bi ga to tištalo celog života.

Ovako, zakletva koju je dao pre polaska za zloglasnu robijašnicu u Arizoni, duboko je bila urezana u njegovom srcu.

Ali, u Pueblu nije uspeo!

Otišao je iz njega kao prebijen pas, podvijena repa, izbačen iz sedla od nekog stranca kome nisu mogli ništa ni on ni njegovi drugari iz Jume koje je poveo sa sobom na put osvete.

Iskalio je svoj bes na konjušaru Arnoldu Baču, koji ga je poznavao još kao dečaka. Kada ga je ubio, došao je do zaključka da je dobro uradio. Jer, njegov brat će pobesneti zbog toga i poći za njim u poteru.

A to mu je trebalo! On će ga već sačekati!

Polu Merdoku nije bilo povratka. Ubio je čoveka i sada je bio osuđen na bežanje ispred vešala.

Ali on za to nije mario. Zatvor u Jumi nije ga promenio ni za dlaku, već ga je otvrdnuo i pripremio, za nove zločine.

Bila je noć kada je ujahao u La Huntu.

*
* *

Suvih usta, prekriven prašinom od glave do pete, s ritama na svom koščatom telu, zarastao u bradu, Pol Merdok je sjahao pred salunom

„Arkanzas”, bednoj čatrlji od iskrivljenih, vetrom išibanih dasaka i greda.

Umesto da konja odmori u nekoj štali i nahrani ga, Pol Merdok ga je bezdušno ostavio da stoji privezan, na prohladnoj večeri.

Osuđenik iz Jume bacio je pogled po prostoriji.

Svet kao svet — mnoštvo šešira, pod kojima se srkaò viski, vodio nevezani razgovor i izvaljivali vicevi. Samo dve svetiljke obasjavale su jazbinu zvanu „Arkanzas”. Za dugim šankom stajao je niz gostiju, gurajući se ramenima kad bi dohvatili svoje čaše.

Na njega niko ne obrati pažnju.

Salun je odgovarao Merdoku, izgledao je spolja jadan kao i došljak.

„Mališa” krenu prema šanku, gegajući između stolova. Šešir je nosio duboko navučen na čelo i ispod oboda posmatrao lica. Međutim, niko mu nije davao povoda za kavgu.

Neke je namerno oćepio po nogama, neke je gurnuo kukom po ramenima, ali svi su bili zauzeti svojim zadovoljstvima. Za njih je on, izgleda, bio skitnica koja se pijano povodi po salunu i nema veze sa samim sobom.

Merdok dohvati prvog koji je stajao oslonjen na šank i odgurnu ga od šanka.

— Hej! — povikao je čovek, zaturajući se.

Merdok zastade.

Čovek ga pogleda, promrmlja nešto sebi u bradu i ode na drugu stranu.

Merdok se iscrpi za njim.

Onda je lupio šakom po tabli i dozvao krčmara.

— Viski! — rekao je, nabirajući nozdžrve kao da ga miriše. — Ali na kredit!

Krčmar je odmerio mladića, perzrivo šrmknuo i pošao na drugu stranu. Nije želeo da raspravlja s kojekakvim bitangama. Međutim, „Mališi” je to samo i trebalo.

Zgrabio ga je za rukav i snažno povukao prema sebi.

— Nisi čuo? — upitao ga je tiho, pretećim glasom. Oči su mu zasvetlele kao u pume.

— Ovde nema kredita, momče! — pokušao je krčmar da se otme.

Merdok se iskezio i pokazao glavom na red flaša iza krčmarevih leđa.

— Onu crnu, s belom etiketom... Donesi celu!

— Ne dam! — odrezao je krčmar, ali to nije trebalo da kaže.

Merdok mu udari žestok šamar.

Odjeknulo je dovoljno jako da se svi okrenuo prema šanku. Oni najbliži se odmakoshe malo u stranu.

Merdok pogleda u ogledalo.

Tamo, međutim, nije video nikoga ko bi postao opasan. Dok je to razmišljao, krčmar se polako sagao da nešto dohvati ispod šanka.

Ruka mu je već obuhvatala kundak sačmarice, koju je držao dole, za situacije slične ovoj. Samo, ovoga puta imao je pred sobom drukčijeg gosta.

Kada je hteo da se ispravi, ugleđao je cev ~~revolvera~~ pred očima i

zatreptao nekoliko puta. Prsti su mu iznenada omekšali i on ispusti pušku.

— Možda ispod šanka držiš bolji viski? — začkilji Merdok očima.

— Ja... imao sam... — mucao je krčmar, ne znajući da li se stranac šali ili ga ozbiljnije pita.

Šaputanje iza leđa doprlo je i do „Mališinih” ušiju:

— Sigurno još jedan iz Bulokove grupe...

— Stalno ih dovlači ovamo!

— Ako ovako potraje...

Krčmar je zaista ispod šanka izvukao flašu, po kojoj se belasao sloj prašine. Uzeo je krpu i izbrisao je pažljivo. Misao da stranac pripada Buloku kao da ga je otreznila. Čak je postao i ljubazan.

— Ovo na moj račun, stranče! — rekao je pritvorno.

Ali Merdoka nije napuštalo svađalačko nadahnuće.

— Ko je taj Bulok? — prasnu on.

Pri glasnom pominjanju tog imena u salunun zavlada tišina.

Jedan stariji čovek priđe, noseći sa sobom čašu u ruci. Imao je oko pedeset godina, prava leđa i oštre crte lica, izbrazđano dubokim borama oko usta.

— Bulok je onaj koji te plaća — dobaci mu on.

Merdok ostavi piće na tablu, a onda istrže kolt i ispali u čovekovu šaku.

Potez je bio dostojan divljenja, ali ništa više.

— To nije pravo objašnjenje — zareža Merdok.

Čovek je pogledao u svoju šaku

a onda, stegnuvši zube, okrenuo „Mališi” leđa i rekao okupljenim ljudima:

— Rekao sam vam, i ovo je jedan od njegovih!

— Stani! — zaurao je Merdok i ponovo potegao kolt. — Ja ću ti kazati kad treba da odeš!

Ali čovek ga nije slušao.

Merdok pritisnu oroz.

Pogođen u nogu, čovek posrte napred i pade preko jednog stola. Nekoliko ruku ga ćutke prihvati. Pred „Mališom” se iznenada stvori zid pretećeg ćutanja. Sve oči su bile uprte u njega i on se oseti nelagodno.

— Šta buljite? — dreknuo je. — Pitao sam ko je Bulok? Zar u ovoj smrdljivoj rupi niko nema jezika?

Međutim, odgovora nije bilo.

Besan, bivši robijaš iz Jume ispalio nov hitac, ovoga puta u svetiljku iznad ogleдала.

Nekoliko gostiju već se našlo kraj izlaza. Ostali su pognutih glava iščekivali nov hitac. Krčmar je kršio ruke i bacao čežnjive poglede prema pušci na podu.

Tada su se otvorila vratanca na ulazu. Nekoliko kauboja koji su hrlili prema njima, iznenada zastade i povuče se natrag, na svoja mesta.

Pol Merdok ubaci svoj kolt u futrolu i osloni se leđima o šank.

Jedan otmeno obučen, omalen i snažan čovek pojavi se u salunu u pratnji visokog pratioca u nebeskoplavom odelu najmodernijeg kroja.

Obojica su bili na svoj način upadljivi.

Prvi, manji, ličio je na nekog poslovnog čoveka kome je samo nedostajala skupocena cigara u zubima. Nosio je odelo drap boje sa tamnosmeđim prslukom i lakovanim kratkim čizmama. Lice mu je bilo četvrtasto, sa snažno uobličenom bradom i linijom negovanih brkova duž cele gornje usne. Ispod očiju je imao primetne kesice, uokvirene mrežicom sitnih bora i vena.

Njegov pratilac je bio lepuškast momak, glatko izbrijan, dugih zulufa i velikih usta. Obično ih je držao otvorena u neku vrstu poluosmeha, kako bi istakao niz blještavobelih zuba. Imao je visoko čelo i krupne, crne oči. Preko pantalona nosio je opasač sa jednim koltom, drečavo žute boje.

Ćutanje je dočekalo došljake, pogledi su skrenuli na drugu stranu.

Jedino ih je Merdok posmatrao drsko se kezeći.

Manji od ove dvojice upravi prst na njega i reče:

— Ti si mi potreban — čuo je Merdok njegov dubok glas. — Pođi sa mnom.

Rekao je to tako kao da se obraća poslednjoj propalici.

Pol Merdok je to, svakako, bio — ali imao je svoje pojmove o tome kome pripada: sebi, a ne svakome ko je po odelu bolji od njega. Upravo je čovek na ulazu bio jedan od onih koji su navikli da naređuju i drže do svog izgleda.

Merdok se okrenuo prema krčmaru i pokazao prstom u pravcu vrata:

— Ko je onaj tamo?

Krčmar je podigao obrve, ali nije rekao ništa. Izgledao je kao poliven hladnom vodom.

„Mališa” je čuo korake iza sebe. Odskočio je u stranu i potegao revolver.

Zatekao je samo visokog revolveraša, sa osmehom na usnama, ruku daleko od oružja. Imao je pravi izraz čuđenja u očima kada se obratio Merdoku:

— Hej! Kad Bulok zove, stranče... onda tu šušte dolari!

Merdok se setio da nema prebijenog centa u džepu i da ga neće skoro imati. Pogledao je u otmenog revolveraša a onda u čoveka na ulazu.

— To je Bulok? — upita on, namrštivši se.

Revolveraš klimnu glavom.

— On! A ja sam Mos Kušak.

Merdok se trže.

— Kušak? Ja sam još u Jumi slušao da su te obesili u Laboku?

— Možda i jesu — isceri se ovaj — ali konopac nije bio dovoljno jak...

•
•

Između Buloka i Kušaka, Pol Merdok je ličio na odrpanca koga su metlama počistili iz saluna.

Zapahnut nekim finim mirisom sa obe strane, Pol Merdok je koraćao kezeći se. Oba neznanca iz La Hunte podsećala su ga na napuderisane devojkure spremne da vas povedu u sobu za pet dolara.

Erni Bulok je bio sudija u La

Hunti. U stvari, bavio se ranije advokatskim poslovima sve dok nije uspeo lepim rečima i podmićivanjem da zasedne u sudijsku fotelju. Oni koji su ga tamo stavili — kasnije su se gorko pokajali.

Bulok više nije imao nameru da odustane od tog zvanja. Sudio je „u duhu” zakona ali tako da je pravdu često merio iza nišana. Njegove odluke bile su neopozive a maršala je za kratko vreme poslao u penziju, zapretivši da će ga baciti na prosjački štap ako ne začepi gubicu i gleda svoja posla.

Jedino što nije mogao sam da učini bilo je naimenovanje čuvara zakona. Njega je imenovao odbor građana, ali pogodne ličnosti nije bilo u bližoj okolini. Oni malo sposobniji nisu imali nameru da se, zameraju Buloku i njegovim telohraniteljima, s Kušakom na čelu.

Ljudi su gledali svoja posla, sklanjajući se, uvlačili u sebe i ogradili oko sudije prave zidine ćutanja i podozrivosti.

Pol Merdok je koraćao, ispunjen potajnom radoznalošću.

— Idemo li daleko? — upitao je. — Mogao sam biti u sedlu a ne nogama.

Kušak podiže ruku u pravcu glavne ulice.

— Sudija stanuje dole — reče.

— Sudija? — iznenadi se Merdok i pogleda u Bulokov profil. — Mislio sam da ste vlasnik neke kockarnice ili burdelja?...

Erni Bulok kao da ga nije čuo.

Zaustavili su se pred lepom dvo-spratnom kućom, belih zidova i ru-

žičaste drvenarije. Dva velika kes-
tena prekrivala su polovinu krova
i granama udarala u gornje prozo-
re. Bila je to najlepša kuća u La
Hunti, da je čak i Merdok zastao
zadivljen.

Unutra su zagazili u pravi trav-
njak od tepiha.

— Sačekajte me — dobaci im
Bulok, pokazavši Kušaku na policu
gde je stajalo piće u flašama ručne
izrade.

Merdok zviznu kroz zube, razgle-
dajući zidove pune slika, skupocene
fotelje i velike, teške zavese na og-
romnim vratima koja su se otvara-
la prema terasi.

Kušak napuni dve čaše i jednu
pruži strancu.

— Do đavola — procedi Merdok
— zbog čega me je pozvao? Da mu
pljeskam?

Kušak se naceri, kao da je čuo
dobru šalu.

— Izgleda da je namirisao posao
— slegnu ramenima, ukazujući prs-
tom na „Mališu”. — Ne pokušavaj
da izvrdaš, nema ti spasa!

Merdok ustuknu a ruka mu skliz-
nu prema koltu.

— Ne to — nasmeja se Kušak. —
Bulok je najubedljiviji kad izvadi
svežanj dolara!

— Nisam odavno video veliki sve-
žanj — progunda Merdok.

— Kladim se da je otišao po nje-
ga!

— Šta hoće?

— To će ti on reći.

— Tebi izgleda nije loše ovde? —
primeti bivši osuđenik. — Ne pre-
tržeš se od posla?

— Moje je da ga pratim i ču-
vam. Dosad nisam imao razloga da
punim burence. Sve dok je tako, le-
po je. Ali osećam da neće dugo...

— Zar smrdi nešto?

Merdok nije dobio odgovor, jer
je Bulok već ušao u hol.

Preko leđa je sada imao preba-
čen kratak kućni kaput od tamno-
crvenog štofa sa ivicama od somo-
ta boje zlata. „Mališa” je spustio
čašu na sto i podbočio se.

— Da otkrijemo sad tajnu, a? —
upitao je.

— Nema tajne — reče Bulok i
prihvati novu čašu koju mu je pru-
žio Kušak. — Ja sam sudija, a ti si
izazvao nered u salunu!

Merdok po drugi put ustuknu, na-
mrštivši se.

S druge strane, Mos Kušak ras-
kopča svoj kaput i oslobodi dršku
svog kolta. Lice mu je iznenada
postalo tvrdo, kao maska.

Pol Merdok se nije uplašio. Iako
mu je sve izgledalo glupo, napre-
gao se da bude pažljiv i brz. Brži
nego ikada.

Zar su ga morali dovući čak ov-
de da bi ga ubili?

Za Kušaka je slušao da je opasan
revolveraš, Teksašanin koji je iz Da-
lasa krenuo na Zapad, ali nije sti-
gao dalje od Laboka. Tu je trebalo
da ga obese pošto je ubio jednog
rančera bez povoda.

Kako se spasio to Merdok nije
znao. Nije ga se, uostalom, ni ti-
calo. Trebalo je da misli na svoju
kožu.

— Klopka, a? — prosiktao je, po-

vlačeći se još više natrag i vreba-jući obojicu svojim ubilačkim po-gledom.

Erni Bulok podiže čašu kao da nazdravlja.

Bio je to ugovoren znak.

Mos Kušak spusti ruku, ali Mer-dok je bio za delić sekunde brži.

Sa zluradim osmehom je ispravio cev svog kolta i poravnao ga u prav-cu Kušaka.

— Dobro je! — viknu Bulok a Kušak odvoji obe ruke od bokova.

— Ne pucaj!

Merdok sevnu očima, ali ruku sa oružjem nije spuštao.

— Šta to znači? — upita sum-njičavim glasom.

Mos Kušak dohvati čašu i mirno sasu u nju viski, kao da se ništa naročito nije desilo.

— Samo mala proba — reče. — Položio si ispit!

Još uvek sumnjičav, Merdok vrati oružje natrag ali više im nije pri-lazio blizu. Voleo je da ih obojicu ima na oku.

Erni Bulok zavuče ruku pod ka-put i odatle izvadi svežanj novča-nica. Bacio je polovinu na sto tako da ih je Merdok mogao odmah vi-deti. Oči su mu zasijale, ali ga je opreznost naterala da ostane na mestu.

— Ne znam ko si ni odakle si — čuo je Bulokov dubok glas — ali vi-dim da umeš da barataš oružjem. Hoćeš li ovo kao akontaciju?

Merdok nije odvajao oči sa novca.

— Šta treba da uradim? — upita promuklo.

— To ću ti kazati posle. Uz os-talo, i ubijaćeš.

— Ako je samo to... recite ko-ga, pa da odjašem dalje. Imam već jedno ubistvo na vratu.

— Gone te?

Merdok se nasmeja, setivši se brata.

— Možda samo jedan čovek — reče. — Ali on je moja briga.

— Ne tiče me se — reče Bulok. — Imam za tebe specijalan zadatak, a zaradićeš pet puta ovoliko. Ti si ovde stranac a to mi je najvažnije.

— Izgleda da počinje da mi bude drago što smo se sreli, — isceri se Merdok pokupivši novac sa stola. Strpao ga je u džep ne prebrojav-ši.

— Prvo bi mogao da se okupa? — predloži Kušak ironično.

Ali Bulok odbi taj predlog.

— Neka ostane ovakav kakav je-ste — reče. — To je tvoja koža, sin-ko? Iz nje ne možeš lako napolje.

— Sviđa mi se u njoj — složi se „Mališa”.

— Pazi samo da ne dobiješ ru-pu! — dobaci Kušak. Iz njega kao da odjednom izbi otvoreno neprija-teljstvo.

Bulok pogleda u svog uglađenog revolveraša.

— Ostavi nas same! — reče.

Kušak se namršti, zausti nešto da kaže ali se na vreme predomisli. Kao da je pogađao šta ga najviše nervira, Merdok izabra najlepšu fo-telju i onako prljav sruči se u nju s blaženim izrazom.

Bulok na to nije uopšte reagovao.

Mos Kušak prostreli Merdoka pogledom i bez reči napusti sudijinu kuću.

*
* *

Sa zavijenim levim ramenom, maršal iz Puebla, Pit Merdok, krenuo je u poteru za ubicom Arnolda Bača. Sve dok bude nosio zvezdu na prsima i sprovodio zakon, Pol Merdok će za njega biti ubica a ne brat. Nije priznavao nikakve rodbinske veze, imao je jasan cilj: dovesti ga pred sud, makar vezanog za konja.

Raspitivao se o njemu kroz sva mala naselja i usamljene rančeve i zaključio da se nalazi na dobrom tragu.

Po svemu sudeći, „Mališa” se otisnuo prema La Hunti.

Ukoliko ga pre toga ne sačeka u nekoj zasedi, imaće priliku da ga ulovi u tom gradiću i vrati natrag.

Sunce je odskočilo sa ivice horizonta i najzad prodrlo u duboke uvale isterujući iz njih poslednje ostatke magle.

Šerifu se tog kasnog jutra činilo da je najusamljeniji čovek na Zapadu.

Predeo oko njega je miljama izgledao pust, u vazduhu je lebdeo neprikosnoveni mir, ni ptice se nisu oglašavale letom ili zvukom.

Vrhovi stenovitih brda pozlaćeni suncem podsećali su ga na skup starih indijanskih ratnika, pogleda uprtih prema večnim lovištima. Čak

im je razaznavao izborana i išarana lica, boje njihovih ogrtača, a veliki viggami bili su oblaci zgusnuti iznad...

Kraljevsku tišinu jutra odjednom je narušio bat konja.

Pit Merdok, maršal iz Puebla, zategao je uzde i spustio ruku prema boku.

Neko je jahao lagano, kao da i sam uživa u predelu.

Merdok popravi svoju maramu koja mu je spajala rame i podlakticu, namesti opasač i nastavi da jaše napred.

Iza malog zavijutka iskrсну čudan jahač.

Visoka, mršava figura sa cilindrom na glavi, u smeđem odelu sa belim prugama, širokih revera. Imao je ptičje lice, isturen šiljast nos i isto tako izbačenu bradu. Merdok primeti bljesak ispod oboda i ugleda naočare.

Čovek je ugledao maršala i kao da se obradovao tom susretu.

Preko sedla je nosio veliku torbu i kišobran. Ništa od oružja. A ne bi mu ni pristajalo, podsećao je na strašilo za ptice koje farmeri stavljaju na svoja polja.

— Helou! — podiže čovek ruku, a onda i šešir. Stršava kosa, kao slama, pokaza se ispod oboda. Merdok klamnu glavom.

Čovek ispravi leđa s bolnom grimasom na licu. Onda je skinuo naočare, izvadio maramicu iz gornjeg džepa i pažljivo obrisao staklo. Kada ih je ponovo stavio na oči, činilo

mu se da bolje vidi i da se bolje oseća.

— Idete li u lov? — upitao je on maršala.

Pit Merdok se malo osmehnu. Mršavko je izgledao jadno, ali nije bio glup.

— A vi? Skupljate leptire? — odgovori Merdok pitanjem na pitanje.

— Ja sam Brik Mejčur, rudarski inženjer iz Denvera — predstavio se dugonja. — Kako mogu najkraćim putem stići u to razbojničko gnezdo?

Merdok pokaza levo od sebe.

— Imate kočiju u Pueblu, sve do Kolorado Springsa. Odatle možete železnicom. Zašto putujete u Denver?

Mejčur raširi ruke:

— Jednostavno zbog toga što sam iz Denvera!

— Daleko ste od kuće — primeti Merdok. — Ovo nije pogodan kraj za kišobrane, već za koltove!

— Ja sam samo inženjer, miroljubiv čovek — odgovori ovaj, klataći glavom na svom dugačkom, mršavom vratu po kome je skakutala jabučica od grla. — Da li ste vi iz ovih krajeva?

— Jesam! — potvrdi Merdok.

Mejčur protrlja dlanom svoju šiljatu bradu, oklevajući da kaže ono što misli. Ipak se odlučio.

— Čudan vam je ovaj kraj, maršale — rekao je polako. — Zaista čudan...

— Svi su krajevi po nečemu čudni, mister — složio se maršal. Osećao je da stranac ima nešto na umu, ali da se koleba da to kaže.

— Vi ste čovek zakona, vama ipak mogu reći — dodao je Mejčur tiho i uplašeno se obazreo oko sebe. — Ja sam ovde pao kao s neba! Merdok nabra obrve.

Nije li se prevario u ovom čoveku? Zar ne izgleda sada kao neko kome nije sve čisto u glavi?

— Niste se mnogo ugruvali — dobaci Merdok.

Mejčur se nasmeja.

— Pravite se da me ne razumete — reče. — Ipak ću vam kazati: mene su doveli iz Denvera dvojica čak ovamo. Zna li kako? Uperili su revolvere i naredili mi da pođem sa njima...

Merdok je ćutao.

Ako je ovaj stranac zaista inženjer, onda je priča mogla da bude istinita.

— Ko vas je doveo? — upitao je posle kraćeg ćutanja.

— Ne poznajem ih, nikad ih u životu nisam video — odgovorio je Mejčur, podigavši ramena. — Vezali su mi oči i stavili na sedlo. Mislio sam da ću se raspasti od jahanja. Ne sećam se koliko je sve to trajalo, možda nekoliko dana, ne znam. Tek, obreo sam se u La Hunti, kod nekog Buloka...

— Buloka?

— Tačno. Istina, nije mi se predstavio, ali jedan se izrekao i oslovio ga tim imenom. Ja, sam se pravio da nisam čuo...

Mejčur se, ponovo obazreo oko sebe.

— Nema nikoga ovde — prekide ga Merdok. — Sami smo.

— Imam utisak da me prate —
progunda inženjer. — Sve mi miri-
še na misteriju.

— Zašto tako mislite? — zainte-
resova se Merdok.

Mejčur nastavi:

— Slušajte: rano ujutru ponovo
su mi vezali oči i povelili me ne-
kuda. Obreli smo se na nečijem po-
sedu i taj Bulok mi je rekao da
moj zadatak može da počne. Treba-
lo je da ispitam ima li zlata na tom
delu zemljišta... Nije mi izgledalo
da ima, nije ličilo na klasično nala-
zište, ali ja sam prionuo na posao.
Na kraju krajeva, dali su mi novac
za to, maršale. I to kakav novac!

Merdok je u mislima prebirao od-
kuda mu je ime Bulok poznato.

— Neki ljudi su s puškama šet-
kali okolo, kao da su predosećali
opasnost. Imao sam utisak da će
ubiti svakoga ko se približi. Ja sam
radio i na kraju sam...

Mejčur zastade.

— Niste čuli ništa? — upita, pre-
plašen.

Merdok pogleda okolo. Brda su
bila mirna, nepokretna.

— Nisam — reče. — Šta je bilo
na kraju, da li ste otkrili da ima
zlata?

On odmahnu rukom.

— Bolje da vam nisam ništa go-
vorio — reče. — Nije trebalo ni da
stanem. Imam utisak da prate svaki
moj korak, kako ne bi izlajao ono
što ne treba...

— Rekli ste već dovoljno — pod-
staće ga maršal. — I to ne bilo ko-
me. Priznaćete da je sve to sum-

njivo: vezivanje očiju, nepoznati lju-
di, dovlačenje čak iz Denvera...
Ipak me interesuje da li ste šta ot-
krili?

Mejčur se osvrnu nekoliko puta
oko sebe. Onda se približio još više
Merdoku.

— Čujte, na tom zemljištu...

Ali nije uspeo da dovrši rečenicu!
Dvostruki prasak pušaka prese-
kao je Briku Mejčeru započetu mi-
sao.

Bio je izbačen iz sedla ne uspevši
ni da izusti krik.

Istog časa Pit Merdok skliznu sa
svog konja, istovremeno vadeći puš-
ku iz futrole.

Treći hitac mu prolete iznad sa-
mog šesira.

Grmljavina pušaka odjeknula je
desetostruko u prozračnomodrom
septembarskom jutru.

Onda je umukla.

Pit Merdok je gledao ivicu brda
ali ništa nije uspevao da opazi.

Levo od njega ležalo je beživotno
telo inženjera iz Denvera koga su
doveli silom u La Huntu, tučnuli
mu šaku dolara u ruke i ispratili
ga iz grada, da bi ga na nekoliko
milja dalje ustrelili i zauvek uču-
kali.

Pit Merdok je promrsio kroz zu-
be neku kletvu, iščekujući da se
nepoznate ubice ponovo oglase.

Međutim, tišina je i dalje caro-
vala brdima.

Brik Mejčur ležao je iskrenute
glave. Naočare su mu pale nadomak
očiju, ostavši cele, blješteći na sun-
cu.

Maršal iz Puebla oprezno zakorači prema njemu.

Kako je bio otkriven a očekivana vatra ga ne dočeka, on slobodnije pride palom čoveku i kleče kraj njege. Nije mu više bilo pomoći, ostao je na mestu mrtav.

Da li je „Mališa” bio umešan u ovo?

Nije bio siguran u takvu pomisao. Da je on stajao na brdu i pucao, ne bi pustio velikog brata da ostane živ. Opalio bi u njega sa osobitim žarom, posle svega što je doživeo u Jumi i u Pueblu kada je došao da se osveti.

Merdok zabaci šešir na potiljak i pogledom pretraži najzgodnije mesto gde bi mogao da pokopa nesrećnog inženjera.

•
• •

Kad je malim, vojničkim ašovom poravnao tvrdu zemlju na grobu, sunce je odskočilo visoko i skratilo senke brda do samih podnožja.

Pit Merdok je obrisao znoj, navukao kaput na leđa i potražio kesu sa duvanom.

La Hunta mora da ima puno stvari da ispriča. Taj Bulok, koga je pomenio inženjer... nije li to onaj propali advokat iz Linkolna koga su proterali zbog sumnjivih mahinacija u vezi pašnjaka u dolinama oko reke Kanzas?

•
• •

U salunu „Arkanzas” bilo je veo-

ma živo i bučno. Sve dok nije ušao Pol Merdok.

Bio je isto onako odrpan, neobrijan, ali manje divalj.

Umesto da prokrči put do šanka, povukao se za jedan sto u uglu i tupo zurio preda se.

Žagor u salunu se stišao i prešao u šapat. Svi su znali da je stranca odveo sa sobom Erni Bulok, ali nisu shvatili zašto se vratio i zbog čega izgleda ovako ćutljiv i mračan.

A Merdok nije ni obraćao pažnju na ljude oko sebe. Nije, izgleda, imao ni čime da plati piće pa su se ljudi i zbog toga začudili. Ako je Bulok uzeo stranca u službu, onda je tu moralo da bude hrpa dolara!

Zbog čega se onda ovaj odrpanac ponaša ovako?

Odgovor na to pitanje došao je uskoro.

U stvari, onda kada je u salun ušao novi gost, King Šelbi.

Za njega se znalo da pripada Bulokovom jatu, a krasili su ga brda mišića i svađalačka narav bez premca u okolini.

Tamo gde se pojavljivao Šelbi, ako nisu padale glave onda su padali stolovi, stolice, lusteri, ograde i nameštaj zgodan za lomljenje.

Bio je to omalen, ali snagom nabijen momak, niska čela i prćava nosa, isturene donje vilice i krivih zuba.

Koraćao je ljuljajući se na svojim malim, krivim nogama, malo podignutih laktova, stisnutih pesnica. Udarao je svakoga ko mu se ne bi dopao ili bi ga mrko pogle-

dao. Ljudi su se sklanjali pred njim, saginjali glave i molili se da Šelbi počne da pije. Jer, tada bi obično postajao mek kao pamuk, umeo je da otplaće i da časti društvo. Sasvim druga ličnost u čoveku.

Međutim, Šelbi je retko pio, jer mu je Bulok obećao da će ga najurititi prvom prilikom ako ga nađe nalivenog viskijem.

I Šelbi se toga držao.

Sada je ušao u salun u onom svom uobičajenom stilu kada je željan da na nekom iskali višak svoje snage. Nosio je samo košulju zavrnutih rukava, tako da su mu se videli nizovi mišića, a pantalone su oko kukova bile stešnjene i pretile da će svakog časa pući.

King Šelbi je nosio kolt više kao ukras. Njegove pesnice bile su mu najjače oružje i od njih su nazirali i ostali Bulokovi najamnici, uključujući i Mosa Kušaka.

Krčmar je izneo na šank flašu i jednu čašu, očekujući da će Šelbi prihvatiti piće.

Ovaj je, međutim, odgurnuo ponuđeni viski i uneo se u krčmarevo lice kao divlji vepar. Čovek je prebledeo i ustuknuo prema drugom kraju.

— Hoćeš da me otruješ? — zameketao je, napuklim glasom. Bio je to zaista tanak, neupadljiv glas u, snažnom telu. Od toga je možda i patio Šelbi.

— Pivo? — ponudi ga krčmar.

— Budalo! — zareža na njega Šelbi. — Hoćeš da me Bulok izjuri

iz La Hunte, a? E, nećete dočekati taj dan! Nikada! Još ću ja vama sedeti za vratom, još!

Nasmejao se piskutavo, ali ćutanje u salunu bilo je dobar znak da to ostalima nije nimalo smešno.

Šelbi je zaklopio usta i mračnim pogledom zaokružio po prostoriji.

— Danas sam zle volje! — pisnuo je on, prema svima. — Nekome ću zavrnuti šiju! Bolje da svi isparite odavde ako vam je stalo do čitave kičme!

Stolice zaškripaše, kao po komandi.

Šelbi udari šakom po šanku da cela polica pozadi zazveča.

— Bez gužve! — zaškripao je, izdižući se na prste. — I redom! Počnimo od one skitnice tamo u uglu! Neka on prvi istrči na svež vazduh!

Ove reči bile su upućene na Merdokovu adresu.

Ljudi su ponovo seli na svoja mesta, zaista iznenađeni. Zar je moguće, Bulokov čovek protiv Bulokovog čoveka? Tu se nešto ne slaže!

Pol Merdok kao da nije bio prisutan u salunu. Šelbijeve reči nisu ga ni okrnule.

— Zar je ovaj gluv? — zaurila Šelbi koliko je jače mogao, no ipak je iz njega izišlo samo škripanje i cikanje i on pocrvene po celom vratu.

— Zar se ne poznajete? — usudi se da upita jedan otresit, prosed pedetogodišnjak, koji je sedeo sa još jednim blizu šanka. Bila su to braća Pirs i njih je Šelbi dobro poznavao.

— A zar treba svakog šugavka da poznajem? — obrecnu se Šelbi. — Da ti nije sinovac ili tako nešto? Obojica mi smrdite na balegu!

Čovek izmenja pogleda sa svojim bratom, ali više ne reče ništa.

Šelbi se odmače od šanka i uputi se prema Merdoku.

Svi koju su mu se našli na putu pomeriše svoje stolice ili ustadoše da nađu mirnije mesto pored zida.

Šelbi se raskorači pred „Mališom” i pognu glavu prema njemu.

— Hej, skitaro! Zar ne čuješ da treba da ispariš odavde?

Tek tada Merdok podiže glavu.

Svi su se odjednom utišali i pretvorili u uho.

— Kome to pričaš, debeli? — oslovi ga osuđenik iz Jume, otvarajući polako usta i izgovarajući slog po slog.

Šelbi ponovo pocrvene i stisnu pesnice.

— Tebi, čačkalico! — pisnu na njega. — Hoćeš li da izideš sam ili da izletiš sa ovim početam na brađi?

I on pokaza svoju veliku, čvornovatu pesnicu.

— Da ti nisi šerif? — pravio se lud Merdok.

— Šerif? — zagrcnu se Šelbi, a onda mu se to dopadne kao dobar štos. — Šerif? Nema tog ko bi bio šerif u La Hunti! Nije se još rodio!

Merdok sleže ramenima.

— Ako nisi šerif, onda me ostavi na miru! — odbrusi mu.

Šelbi ga dograbi za rukav.

— Ja sam bolji od šerifa! — is-

ceri se na njega. — Umesto u zatvor moji uhapšenici obično odlaze na groblje! I ti ćeš ako ne izletiš iz čizama ovog momenta prema izlazu!

Merdok odgurnu stolicu i zauze stav kao da će da potegne.

Šelbi kao da je to očekivao, brzo otkopča svoj opasač.

— Ja sam nenaoružan — rekao je, podigavši ruke. Opasač sa tupim zvukom pade na truli pod. — Zar si slep?

Merdok pogleda u ljude iza Šelbijeve leđa. Svi su očekivali od njega nemoguće: da se odupre siledžiji. A izgledao je kao David protiv Golijata. Trebalo je samo da sevine Šelbijeve šaka i da mršavi stranac izleti kroz prozor poput hitnutog kamena.

Merdok se iskezio i Šelbiju i okupljenim gostima zajedno.

To kao da je bio znak za Bulokovog čoveka da nasrne.

Kao drveni malj krenula je Šelbijeve pesnica prema Merdokovoj vilici, ali ovaj se hitro sagnuo i nogom potkačio protivnika po najnižem delu stomaka.

Udarac nije bio baš „čist” ali je delovao efikasno. Šelbi je razrogačio oči i zajaukao koliko ga grlo nosi.

Ljudima je zastao dah.

To je bilo prvi put da čuju da Šelbi urla od bolova. Nisu mogli da poveruju svojim očima i ušima.

Merdok je polako okrenuo, dograbio stolicu i tresnuo Šelbiju po glavi.

Urlanje je zamuklo, a stolica se rasprsla u delove.

Napadač se pružio po podu kao klada.

Tišina u „Arkanzasu” bila je prosto nepodnošljiva.

Merdok je popravio svoj opasač i prekoračio preko Šelbijeovog tela u pravcu izlaza.

— Hej! — viknuo je neko. — Pa ovaj je tresnuo Bulokovog čoveka!?

Merdok kao da je čekao samo to. Okrenuo se prema zbunjenim ljudima i iskezio na svojstven način.

— Pa šta? Ja svoj revolver nikome nisam prodao! U ovom gradu ili su bitange ili kukavice!

Pol Merdok je izišao napolje, ostavljajući iza sebe zaprepašćenu i ošamućenu gomilu građana. Izišao je smejući se sebi u bradu.

Imao je jedan dobar poen.

Drugi će dobiti vrlo brzo i vrlo efektno.

*
* *

U podne toga dana dva jahača zaustavila su se pred kućom Ernija Buloka.

Osvrnuli su se nekoliko puta levo i desno, a onda se uputili prema ulaznim vratima.

Samozvani sudija La Hunte seдео je za svojim stolom udubljen u listanje jedne velike knjige. Sve vreme dok je čitao pojedina poglavlja gundao je, očito nezadovoljan onim što je nalazio.

Onda je zaklopio knjigu žustrim pokretom i zavalio se u fotelju, zagledan u jednu tačku. Čelo mu se

prekrivalo borama, a prsti nervozno dobovali po uglačanoj tabli pisaćeg stola.

Kucanje na vratima ga prenu.

— Da?

Jedna neobrijana glava pod prašnjavim šešinom proviri u sobu.

— Rekli ste da vam se odmah javimo, mister Bulok? — progovorio je čovek.

— Ulazite!

Malopredašnji jahači se ušunjaše u veliku sobu, kao da se plaše da zgaze na tepih svojim prljavim čizmama. Odmah su skinuli šešire.

— Dakle?

— Sve je u redu, sudijo! — reče stariji od njih, uzanih ramena i buljavih očiju. — Inženjer je mrtav.

— Sigurni ste?

— Bili smo tu sve dok nije pokopan... — dopunjavao je drugi.

— Znači, i to je gotovo! — promrmlja Bulok, a onda se odjednom trže. — Pokopan? Zar ste ga sahranili?

Oba čoveka se zgledaše. U njihovim rukama šeširi su se gužvali kao komadići papira i Buloku je bilo jasno da nije sve u redu.

— Govorite! — naredio je.

— Pa... kad smo stigli, on je već bio sa nekim! — reče stariji, oba-
rajući pogled.

— Do đavola, a s kim?

— Jedan jahač... Razgovarali su nešto pre nego što smo Grover i ja pucali...

Bulok ih je merio krvničkim pogledom. Oni su bili svesni da su zabrljali. A zabrljali su zbog toga što

su stigli kasno. Međutim, nisu mogli da mu spomenu da su se uz put, ne žureći, zaustavili u jednoj krčmici u Džakariju, jednoj pustari s nekoliko kućica koja je bila nekada postaja za poštansku liniju Pueblo — Trinidad.

— Ko je to bio?

— Ne znamo... Imao je ranjenu levu ruku, ništa drugo ni smo videli.

— Budale! — zareža Bulok i ustade. — A ako mu je nešto rekao? Ako je taj krenuo ovamo? Ako je...

Onda je odmahnuo rukom.

— Nije važno! Vi se neko vreme sklonite, zvaću vas kad mi budete potrebni.

Kada je ostao sam, Bulok priđe prozoru i baci pogled na ulicu.

Dole je ugledao Pola Merdoka.

Za trenutak njihovi su se pogledi sreli. „Mališa” je zastao, iscerio se, a onda produžio put.

Bulok se skloni u stranu i pogladi bradu. Onda je pružio ruku prema svilenj traci kojom je mogao da pozvoni u hol.

Malo kasnije u sobu je ušao Mos Kušak. Bio je kao i uvek elegantno obučen, sveže izbrijan i namirisan. Umesto pozdrava, osmehnulo se na Buloka otkrivajući oba reda svojih belih zuba.

— Šta je sa Šelbijem? — zapita ga Bulok.

— Prebijen je kao pas! — obavesti ga Kušak, vadeći iz velike kutije na stolu cigaru.

— Onda, kako smo se dogovorili? — nastavi Bulok, mršteći se. — Nisam ti rekao da pušiš ovde!

Kušak vrati cigaru natrag.

— Kako ti kažeš, gazda! — nasmeja se Kušak, a očima mu prelete čudan sjaj. — Biće to lep dvojboj između nas...

— Ali poslednji! Više ne želim nikakvih sukoba ovde gde sam ja sudija. Misliš li da ću se sahraniti u ovoj rupi? Ovo je samo početak, Mose! Veliki početak.

— Već vidim fotelju u Vašingtonu...

— Umukni! — prekide ga Bulok. — Želim da budem pred svetom čist. Niko mi neće pokvariti te planove...

— Osim braće Pirs?

Bulok stisnu usta.

— Oni već dolaze na red... I onaj njihov Odbor građana. Kad budu zagrizli moj zalogaj, presešće im sve! Šta ima novog iz Puebla?

— Imam dobre vesti. Merdok je tamo ubio čoveka!

— Gle? To već bolje zvuči! Znači da je odmah pobegao ovamo...

— Neko ga već sigurno traži?

— Neka ga traže. Bez mog naloга niko se ovde ne može uhapsiti. A dotle ćemo već napraviti novi potez. Ti počinješ, Mose!

Revolveraš dotače prstom obod svog šešira i izađe napolje.

Bulok je neko vreme gledao u vrata kroz koja je prošao Mos Kušak.

— Uobraženko! — promrmljao je.

•
• •

Brač braće Pirs nalazio se dva-

naest milja od La Hunte, severno prema reci Arkanzas.

Džeremi i Donald Pirs bili su rođena braća, od oca Semjuela koji je poginuo pre više od dvadeset godina u jednoj obalskoj tuči u Doveru, i zauvek nestao u talasima Atlantika. Njegovi sinovi krenuli su prema Zapadu u potrazi za novom sredinom i novim životom. Dover je bio samo deo njihove mladosti, a njihov nemiran duh tražio je nova prostranstva.

Prošli su kroz Virdžiniju, Indijanu, Ilinois, Misuri i Kanzas, baveći se različitim poslovima s različitim uspehom. Dok su u venama osećali i poslednju kap avanturističke krvi, oni su u lutanjima nalazili i potrebu i zadovoljstvo. Nikad nisu imali nameru da se razdvoje, niti ožene. Bili su zajedno i u nevoljama i u radostima. Služili su na strani Severa, ranjavani u bitkama protiv pobunjenih indijanskih plemena, ali su uvek ostali zajedno.

U La Hunti su pričali da ih niko nikada nije video odvojene. Jahali su zajedno, posećivali salune, sklapali poslove i poznanstva rame uz rame.

Došli su u taj kraj jedne kasne večeri pre pet godina, u jednim starim kolima sa arnjevima. Kupili su deo zemlje severno od grada i uzgajali stoku. Međutim, izgleda da im taj posao nije baš „ležao“, pa su ranč polako zapuštali i ostavljali nemaru.

Tako je bilo prve godine.

Druge godine su počeli da kopa-

ju, misleći da će naći neku zlatnu žicu, ali su i od toga odustali. Ponovo su se vratili stoci, zaposlili nekoliko goniča i ranč je opet oživeo. Braća Pirs su, najzad, shvatila da je njihovim lutanjima ipak kraj. Godine su pritiskale leđa, usamljenost im je predočavala gorke pozne časove. Nisu nikoga imali, nikoga ostavili za sobom.

Da bi našli sebi malo više aktivnosti, sišli su u grad među ljude. Bili su to iskusni ljudi, rečiti, oštromniji, pa im nije bilo teško da zadobiju poverenje ostalih. Organizovali su Odbor građana koji je imenovao čuvar zakona, a u njemu su braća Pirs bili najvažniji. Osim toga, dobro su poznavali zakone pa su protiv sudije Ernija Buloka počeli tu i tamo da podižu glas.

Međutim, jedne noći njihov ranč je planuo. Stoka je naterana u stampedo, polovina momaka premaćena i izranjavana.

Braća Pirs bili su zaprepašćeni, ali ništa nisu mogli da dokažu iako su sumnjali.

Ranč je ponovo ostao pust. Po njemu je rastao korov, zgrade su, oronule, propadale na suncu i kišama.

Zatim je jednoga dana stigla poruka od Buloka: nudio je skromnu svotu da mu prodaju posed.

Braća Pirs nisu plivali u dolarima, ali Erni Bulok im je bio poslednji čovek na svetu kome bi nešto prodali, pa su ga glatko odbili.

Sudija je ponovio svoju ponudu, nešto uvećanu, posle desetak dana.

Braći Pirs je ovo navaljivanje postalo sumnjivo. No, kako im nije stalo da ulaze u razloge, bez razmišljanja su i ovu ponudu odbili. Bulok je sve to primio naizgled ravnodušno. U sebi je međutim besneo. Tvrdoglavost braće Pirs graničila se sa ludošću.

Da bi Buloku dali do znanja da nisu naivni, podsetili su ga da već imaju naslednika za ranč. Testament je sastavljen i ostavljen u advokatsku kancelariju Keneta Klejburna iz Santa Fea.

I ovo je Erni Bulok podneo mirno.

Bila je to pobeda braće Pirs, bar trenutna.

Kratko zatišje potrajalo je i kad je stigao Pol Merdok.

U La Hunti nije bilo hrabrog čoveka koji bi prihvatio značku maršala. Možda je sudija imao nekog revolveraša da im predloži, ali Odbor građana na čelu sa braćom Pirs nije pristajao na to. To bi tek bilo bezakonje.

Prva iskra nade pojavila se kada je Merdok u salunu izmlatio Bulokovog siledžiju. Mada nije ulivao poverenje svojim izgledom, trebalo je pokušati i rizikovati.

Na Pinsovom ranču, u trošnoj zgradi govele je slaba, žućkasta svetlost.

Oba brata sedela su u svojim stolicama za ljuljanje i pušila velike lule. Dim je ispunjavao prostoriju do tavanice i kao da ga nisu osećali. Još dva čoveka, Bertrand Bel i Volter Čeni, berberin i trgovac, sedeli su za stolom i ćutali.

— Vreme prolazi — javio se Bel, žmirkajući svojim kosim, kratkovidim očima. — Bulok je uzeo toliko maha da će nam uskoro svima staviti pištolj pred nos!

Džeremi Pirs odmahnu rukom.

— Nije on glup. Drži se zakona koliko god može, jer ima nameru da postigne nešto više. Opasnost dolazi iza njegovih leđa.

Džeremi Pirs bio je možda dve godine stariji od svoga brata Donalda. Međutim bili su slični rastom pa i izgledom. Lica izbrazdana borama, preplanula, jagodice isturene, oči prodorne i zelene. Kosa im je bila seda na slepoočnicama, ruke preplavljene venama, ali još snažne i čvrste.

Berberin Bel je pogledao u starijeg Pirsu.

— Osećam da nas nisi zvao da popušimo po lulu? — pitao je, terajući oblake dima ispred sebe.

— Smeta ti dim, Bertrande? — začudi se Džeremi.

— To znaš već odavno — nakašlja se Bel.

Pirs sleže ramenima.

— I meni smeta tvoj tupi brijač, pa se ne žalim — reče on ispuštajući novi oblak.

Bel nešto progundā, osećajući da se trgovac Čeni smeju lji s druge strane.

— Imam nešto na umu — nastavio je Džeremi Pirs lagano i bacio pogled prema svom bratu kao da ga pita slaže li se da počne. — Svi ste bili u „Arkanzasu“ onog dana kada je onaj stranac prebio Kinga Šelbija?

Berberin i trgovac, klimnuše glavama.

Pirs se uspravi, otresajući lulu o ivicu stola.

— Pa, zar da čekamo i dalje da Bulok uzme i sav zakon u svoje ruke? Ili nam naturi svog čoveka?

Trgovac Čeni se smrče.

— Čekaj... Misliš li onu skitnicu da postavimo za maršala?

Pirs potvrdi klimanjem glave. Međutim, Bel se usprotivi još više.

— On mi se nikako ne dopada! Ono s Šelbijem možda je bilo slučajno? Možda se još nisu poznavali?

— Bel je u pravu — prihvati i trgovac. — Stranac je tek došao u La Huntu i ne može da poznaje sve Bulokove prišipetlje!

Pirs pogleda obojicu, dok je punio lulu.

— Rekao je pred svima da revolver nije prodao — podseti ih. — Zašto bi lažao?

— Ne znam — progundā Bel — ali ja bih.

— Dobro, sačekaćemo još! — složi se i drugi brat, Donald. — Ako u međuvremenu ne ode, a dokaže da nije u Bulokom, moramo ga prihvatiti.

— Da znate da mi reuma otkida kolena — pređe na sasvim drugu stvar berberin — a to znači da dolaze teška vremena!

Džeremi Pirs se nasmeši.

— Misliš da će biti duga zima?

— Ne, već biće krvi u La Hunti...

— Ne lupetaj! — prekide ga Čeni. — Ako i bude krvi, onda će je biti ispod tvog brijača!

Braća Pirs se nasmejaše i dohva tiše bokal sa pićem.

Istog časa, kao da se čuo šum spolja kraj prozora.

Stariji Pirs pruži ruku prema pušci koja je stajala na zidu o klinovima, a mlađi ugasi lampu.

Prostorija utoņu u tamu.

— Šta je...? — šištao je uplašeno berberin.

— Napolju ima nekoga — tiho se odazva Džeremi Pirs i koraknu prema vratima, držeći otkočeno oružje u ruci.

Otvorio ih je naglim trzajem i iskočio napolje, spreman da opali u svaku sumnjivu senku.

Kraj prozora nije bilo nikog.

Međutim, s druge strane čuo se oštar topot konja!

Neki jahač udaljavao se od ranča u galopu.

— Ipak je neko bio — promrm-lja Pirs. Ostali su već izlazili napolje.

— Ima li koga? — doviknu Bel.

— Nema, učinilo mi se! — slaga Džeremi Pirs. — Izgleda da i mene hvata reuma... ali u ušima!

Nije želeo da zaplaši prijatelje pričom o konjaniku. Iako bi mogao da pretpostavi da je neko slučajno prolazio tuda, mogao se zakleti da je šum od prozora bio stvaran.

Neko ih je prisluškivao, sve vreme.

Ali ko?

Bulok?

Džakari.

Mogu se na prste izbrojati kuće s krovovima do samih prozora, zidovima od krivih, suncem napuklih dasaka.

Nije bilo ulice, samo polje izrovanjanoj tragovima kopita i točkova od zaprega.

U sumrak su se na zapadu nago-milavali kišni oblaci.

Gavranovi su opuštenih krila preplavili vetrom razgoličeno granje drveća iznad krčme „Pik“.

Unutra nije bilo mnogo gostiju, jedva nekolicina.

Među njima nalazile su se i ubice Brika Mejčura, inženjera iz Denvera.

Pošto im je Bulok preporučio da se malo sklone nekoliko dana, oni su izabrali Džakari. U tu pustaru jedva su svraćali i prosjaci. Pre svega zbog toga što je bilo bedno mesto osuđeno na lagano umiranje, a zatim, bilo je van svih glavnih puteva, sklonjeno u podnožja Žutih brda.

Zvali su se Džeri Bloudel i Mark Grover. Revolveraši druge kategorije, iznajmljivači koltova za šaku dolara. Bulok ih je zaposlio samo za jedan posao i sada mu više nisu bili potrebni. Ubijanje im je bilo zanimanje, pucali su u svakoga na koga se pokaže prstom jedne ruke, a šakom druge polože dolari.

Bloudel je bio stariji, buljavih očiju i retke žućkaste brade i brkova. Obod šešira bio mu je napred povijen uvis. Sitne, lisičje oči tražile su uvek nekoga ili nešto, gde bi

se mogao pokupiti novac i dati na piće ili laku žensku.

Mark Grover je uglavnom bio ver-na senka svog starijeg partnera, uglastog lica, blede boje kože, mršavih ramena. Na licu mu se odmah zapazio ožiljak koji je prelazio duž celog levog oka i zatvarao ga ostatkom kapka. Time je izazivao gađenje kod svih, osim kod Bloudela. Ovome nije smetalo ništa, pa mu je Grover na svoj način zbog toga bio zahvalan.

Bloudel je često odlazio do prozora i bacao pogled u nebo.

— Prokletstvo — gundao je — samo što nije pala...

— Znači ostaćemo ovde? — upita Grover.

— Izgleda. Krčmar ima samo jednu sobu, uzećemo je.

Grover se isceri.

— Ali tamo se već nalaze četvorica? Zar imaš srca da ih isteraš napolje?

Bloudel se nasmeja glasno i lupi partnera po ramenu.

— Mark, neka me obese u Trinidadu ako ti nisi duhovit momak!

Grover se lupi po džepu i reče tiho.

— Onaj Bulok... priznajem da dobro plaća! Samo smo po jedan metak ispalili i dobili svaki po hiljadu dolara! To nismo imali ni u Pekosu u najboljim danima?

— Ne brbljaj tako glasno! — opomenu ga Bloudel.

Grover pljunu na pod.

— U ovoj rupi mogu nas čuti samo pacovi — reče, osvrnuvši se oko sebe.

Nekoliko posetilaca, s duboko natučenim šeširima, sedelo je za dva stola kraj zida mrmoreći između sebe i ne obraćajući pažnju na njih.

Grover se naže prema Bloudelu.

— Bulok bi mogao da nađe još neku metu za nas, a? Onda bismo mogli polako da odjašemo do Topeke i tu na miru skreckamo lov. Sećaš li se Matilde?

— Sećam se — odgovori Bloudel i ustade — ali ona je sad sigurno u drugom stanju s nekom boljom bi-tangom od tebe!

Grover se namršti na tu pomisao, a Bloudel odšeta ponovo do prozora.

Tu je ostao duže nego malopre.

— Hej, Mark! — pozvao je prijatelja. — Vidi ko dolazi!

Grover je prišao uz Bloudela i pogledao.

Jedan jahač dolazio je u susret prvim kućama, malo povijen u sedlu. Leva ruka bila mu je umotana u zavoj.

— Hej... pa to je onaj čovek što je razgovarao sa...

— Psst! — stavi Bloudel prst na usta. — Znaš li šta mislim?

— Obično ne znam — priznade Grover.

— Mislim na još dve hiljadarke za nas — nastavi tiho bandit.

— Kako?

— Ovo je nezgodan svedok za Buloka — strpljivo je objašnjavao Bloudel. — Možda nešto zna što njemu ne odgovara? Ako ga ubijemo, dobićemo istu nagradu! Shvataš li?

— Znači, možemo posle za Topeku?

— Možemo i u pakao! — složi se Bloudel. Nije ni znao koliko je tada bio blizu istine.

Vratili su se svom stolu, obore-nih glava.

Nije potrajalo dugo, a Pit Merdok je otvorio rasklimatana ulazna vrata krčme „Pik“.

Kad su mu se oči privikle na polutamu, krenuo je preko prostorije prema šanku za kojim je stajao mršav, ispijena lica krčmar s keceljom oko pasa. Gledao je u Merdoka praznim pogledom, osećajući da ni ovaj gost neće mnogo potrošiti kod njega. „Pik“ je bio samo prolazna stanica prema većim naseljima.

Merdok nije primetio da ga dva para očiju pažljivo prate ispod oboda šešira.

Krčmar se malo ispravio i pružio ruku prema velikoj flaši iza svojih leđa.

— Hteo bih samo obaveštenje — reče maršal.

Krčmareva ruka zastade.

— Nećete da pijete?

— Ne.

— Onda morate platiti obaveštenje — mirno uzvрати krčmar.

Pit Merdok htjede da plane, ali se uzdrža. Iz džepa izvadi novčić i baci na šank. Krčmar pruži ruku da ga uzme, ali Merdok poklopi šakom novac.

— Nisam ništa čuo — reče tiho.

Krčmar uzdahnu i sleže ramenima.

— Nisam ni ja čuo pitanje, mister?

— Da li je ovuda prošao jedan ja-
hač, mršav, neobrijan, u nekom odr-
panom odelu?

Krčmar baci čežnjiv pogled pre-
ma novčiću, ali je morao da odmah-
ne glavom.

— Ne, nisam... Da ipak popijete
nešto?

Merdok odmahnu glavom, ali os-
tavi novčić na šanku. Čovek ga zah-
valno zgrabi i strpa u džep ispod ke-
celje.

Škripa stolice naterala je Merdo-
ka da se okrene.

U susret mu je dolazio Bloudel.

— Možda sam ja video tog čove-
ka, mister! — rekao je, razvlačeći
reči.

— Gde?

Bloudel pokaza neodređeno pre-
ko svog ramena.

— Ako je to on, onda je u La
Hunt!

— Verovatno je tamo! — složi se
i Merdok. — Hvala vam!

Bloudel je buljio u Merdoka.

— Zašto me tako gledate? — upi-
ta ga maršal.

— Ja? Mislio sam... zbog čega
ga tražite? Da li je nekoga ubio?

— Pogodili ste! — reče Merdok i
odvoji se od šanka. Bloudel ga pro-
pusti da prođe, naklonivši se malo.

— Mnogo sreće! — požele mu, na
najveće Groverovo iznenađenje.

Merdok je tek napuštao krčmu,
kada je Bloudel vratio na svoje me-
sto. Još uvek zbunjen, Grover ga
dočepa za ruku i skoro povika.

— Pa pustio si ga?

— Zavež! — prosikta Bloudel,

zgrabivši čašu. — Video sam nešto...

— Video si? Šta?

— Zvezdu... On ima zvezdu! On
je maršal. Shvataš?

Grover je shvatio, ali to nije bio
razlog da se Bloudel uplaši.

— Znači, ništa od Topeke? —
mrmljao je Grover.

— Eh, baš si glup! Sačekaćemo da
krene i izjahaćemo za njim.

— Misliš... kao inženjera...? —
razvedri se Grover.

— Baš to mislim! — šepurio se
Bloudel.

*
*
*

Bloudel i Grover su napravili luk
kako bi sačekali Merdoka na naj-
zgodnijem mestu. Veče se već spu-
stilo, ali kiša kao da je oklevala da
padne.

Put za La Huntu vodio je između
žutih brda i imao je bar stotinak
dobrih mesta za zasedu, ali i za
počinak.

— Mora da je negde ostao — pro-
gundao je Bloudel, uzalud tražeći
tragove po mekoj zemlji. — Ovuda
nije prošao.

— Možda ima neki drugi put? —
primeti Grover.

— Koji? — pobesne Bloudel, od-
bacujući tu ideju. — Zar bi jedan
maršal skakao poput koze po kame-
njaru, kad može da jaše putem?

Grover ućuta. Bloudel je još ne-
ko vreme kružio po okolini, ali sve
je izlazilo na isto, nije bilo tragova.

— Šta ćemo?

— Poći ćemo mu u susret — odlučiti lupež i obode konja.

Jahali su lagano, čuteći.

Bloudu nikako nije išla u glavu mogućnost da je šerif posumnjao nešto i skrenuo u brda. Ničim mu nije dao povoda da pomisli tako nešto, naprotiv, obavestio ga je da se čovek koga traži nalazi u La Hunti.

Druga je stvar što maršal neće nikada stići u La Huntu.

Ili će stići prebačen preko sedla, bez zvezde.

Pravi tovar za Erni Buloka, za dve hiljade dolara na ruke!

— Hej! — trgao ga je iz misli Grover.

Bloudu je smesta izvukao kolt i obazreo se.

— Šta je? Što se dereš?

— Pogledaj tamo! — pružio je ruku Grover prema brdu.

Bloudu ugleda mali stub dima koji se dizao prema tamnomodrom nebu i slab odsjaj vatre.

— Mora da je on! — nasmejao se trijumfalno i sjahao.

Grover učini to isto.

Prikradali su se nečujno prema malom useku, odvojeni jedan od drugog desetak jardi.

Bloudu je bio iskusan lupež. Nije mogao da nasedne na oprobani trik kad se namesti vatra, čebe se umota oko nečeg da liči na čovečje telo, a progonjeni se krije na drugom mestu u mraku i vreba.

Morao je da ga vidi jasno, ili će pucati sa odstojanja.

Pokazao je rukom Groveru da malo zastane, a onda pošao pravo prema plamenu.

Pit Merdok je ležao sklopljenih očiju. Čebe mu je bilo navučeno skoro do glave. Video se vrh rame na kroz koji je probijao mali crveni krug krvi.

Bloudu otkoči svoj kolt. Međutim, šerif nije reagovao na taj zvuk.

Zar je mrtav? Ili je izgubio toliko krvi da je u nesvesti.

On priđe bliže, neodlučan.

Trenutak oklevanja koji ga je stajao glave!

Pit Merdok je otvorio oči i ugledao razbojnika sa oružjem u ruci. Ne pomerajući se, on opali ispod pokrivača. Zrno je progorelo čebe i zabilo se Bloudu tačno u srce. Sa izrazom bola i neverice, napadač se stropoštao na zemlju opalivši metak u prašinu.

Hitro kao mačka šerif iz Puebla je odgurnuo sa sebe pokrivač i pretrčao prostor do senke ispod jedne stene obrasle kržljivim žbunjem. U pravo vreme, jer je Grover već otvarao vatru prema njemu, ali su hici samo podizali prašinu iza peta njegovih čizama.

Zatim je nastao tajac.

Bloudu je ležao kraj same vatre, nepomičan, raširenih ruku.

Grover nije imao nameru da mu se približi.

Odmeravao je svoje šanse i uviđao da su sve manje. Bio je sam, bespomoćan bez Blouduove podrške. Imao je u džepu hiljadu dolara, marker za početak u Topeki.

Polako se povlačio natrag, prema svom konju.

Malo zatim, maršal Pit Merdok čuo je topot koji se udaljavao od njegovog mesta. Vratio je kolt u futrolu, stisnuo zube pod bolovima i zaključio da je najbolje da krene dalje.

Polako se popeo u sedlo. Međutim, samo što je prihvatio uzde, osetio je vrtoglavicu...

Pao je na zemlju, skoro pored Bloudela i ostao nepomičan.

Bio je u dubokoj nesvestici, ničega više nije bio svestan.

A iz mraka izroni jedan jahač...

•
• •

Mos Kušak je proverio doboš svog revolvera, okrenuo ga nekoliko puta oko prsta i spustio u korice. Ponovio je to još nekoliko puta i bio je zadovoljan potezanjem.

Pažljivo je začesljao kosu, popravio kravatu i dobro odmerio sopstvenu figuru u velikom zidnom ogledalu Bulokovog hola.

Kada je bacio pogled na sat, klimnuo je glavom.

Bilo je vreme.

Zora novog dana najavila je da će biti toplo. Malo kiše palo je noću i iščistilo vazduh, pa je sada priroda izgledala kao umivena.

U „Arkanzasu” je bilo jedva pet-šest posetilaca.

Pol Merdok je sedeo u čošku i pijuckao viski na račun kuće. Posle dobre tuče sa Šelbijem, vlasnik ga

je velikodušno častio pićem, a Merdok je to ozbiljno prihvatio.*

Imao je besplatno flašu na dan. Jer, King Šelbi više nije zavirivao u salun, pa je time i nameštaj ostajao čitav, a gosti oslobođeni maltretiranja.

I to sve zahvaljujući čudljivom strancu. Više ga nisu gledali s pozorenjem već sa simpatijama i osmesima, neki su mu se diskretno javljali klimanjem glave i Merdoka je sve to počelo da zabavlja. Iznad šanka veliki sat je otkucavao osam časova.

Braća Pirs su baš tada ušla u prostoriju dočekani pozdravima i dizanjem čaša. Za njima su ušli berberin Bel i trgovac Čeni.

Sva četvorica su bacili značajne poglede prema Merdoku, a onda između sebe.

„Mališa” se pravio da ih ne vidi.

Morao je da bude trezan, ako je mislio da mu ovaj dan donese željeni cilj. Nije za njega bilo mirovanje, niti igranje bilo čije igre. Istina, novac je bio u pitanju, plata za koju bi negde morao pošteno da se oznoji ili stavi život na kocku, ali sada je za sobom imao jedno ubistvo i maršala Puebla koji će ga goniti na kraj sveta.

A kraj sveta mogao je da bude baš ovde, u La Hunti.

Osećao je poglede ljudi na sebi. Ipak, nervozno je gledao u sat i ponavljao u sebi sve kletve kojih se tada mogao setiti

Laknulo mu je tek kada je čuo glas spolja. Čuli su ga i ostali sasvim jasno.

— Hej, stranče!

U salunu je zavladała tišina, a onda je Džeremi Pirs prišao prozoru. Samo kratak pogled na ulicu bio mu je dovoljan da prepozna Mosa Kušaka.

— Kušak? Traži nekoga...

— Njega! — reče Berberin Bel, pokazujući rukom prema Merdoku.

— On je ovde jedini stranac!

„Mališa“ se polako podiže i ostade tako stojeći, ispivši do dna čašu. Nije mu se mnogo žurilo.

Džeremi Pirs pogleda u svog brata. Šta je sve ovo trebalo da znači?

— Stranče! — vikao je Kušak sa ulice, preko puta saluna. — Ti što si mi prebio prijatelja... Izidi!

Merdok namesti bolje opasač i pođe. Na licu mu se nije moglo pročitati nikakvo osećanje, čak ni iznenađenje.

— Ono je tamo Kušak, mister! — dobaci mu stariji Pirs. — Kažu da je najbrži revolveraš u okolini. Bolje da ne izlazite.

Merdok napući usta, dodirujući svojim čekinjastim nausnicama nozdrve.

— Džentlmeni — otegao je, koliko je god mogao mirnije, zauzdavajući smeh — za Šelbija ste rekli da je najjači, pa?

Ovo je ućutkalo sve.

Pol Merdok je odgurnuo vratačca od saluna i stupio na trem.

Iza njega bilo je na ulazu i prozorima naćčkano dešetak radoznalih glava. A preko puta, kao iz neke

slike, stajao je Mos Kušak i cerio se svojim zubima prema Merdoku kao vuk.

„Mališa je sišao na ulicu, koračajući ukoso. Kušak učini to isto. Nijedan od njih dvojice nije želeo da ima sunce protiv sebe.

— Da okončamo ovu komediju, stranče? — dobacio je Bulokov revolveraš, otkopčavajući svoj kaput.

— I ja mislim — odgovori Merdok.

Izgleda da su obojica bili načisto da samo za jednog ima mesta u La Hunti.

Osmesi su iščezli sa lica i ustupila mesto opakoj mržnji u očima. Kušak je u Merdoku video opasnost po svoj položaj kod Buloka i ovo je bio trenutak da ga uništi, pod bilo kakvim izgovorom.

Sudija je rekao da pucnjava bude prividna, da Merdok samo okrzne Kušaka i da povuče brže. Međutim, nije zavirio u Kušakovu dušu. Planovi sa Merdokom nisu se svideli Bulokovom telohranitelju. Nikako.

A i „Mališa“ je to predosetio.

Komedija se ovde završavala, po jednog od njih.

Obojica su to znali.

Merdok je video sebe u Kušakovom odelu, u službi koja mu je donosila ostvarenje snova za koje nikad nije ni sanjao da će mu uopšte doći na pamet.

— Potegni kad zaželiš! — govorio je Kušak.

Ali Merdok je ćutao i satanski se, smeškao.

— Potegni! — zauriao je Kušak, ogorčen na svoju nesmotrenost. Gubio je nerve, a to se iskusnom revolverašu retko događa. A kad se dogodi, onda dolazi loše po njega...

Potegao je prvi.

Nije izdržao.

Sve je bilo urađeno po pravilima: brz trzaj, iskošen položaj tela, paljenje s boka, toliko puta mu je to donosilo prednost...

Ali Merdok je bio brži.

Pucio je kroz futrolu, malo čučnuvši. Oblačić barutnog dima stvorio mu se na boku, delić sekunde pre nego što je Kušak pritisnuo oroz svog kolta.

Svi su videli da je pao, sa šest zrna u telu.

Pol Merdok je ostao da stoji i puni doboš svog revolvera novim mecima.

Pobednički se cerio.

•
•

Erni Bulok je lupio pesnicom po stolu.

— Do đavola! — zauriao je. — Rekao sam im da naprave komediju, a ne pravi revolveraški dvoboj! Zaista ga je ubio?

— Na mestu! — odgovorio je Bert Tašingem, Bulokov kućepazitelj.

— I gde je sada?

— Dolazi ovamo, gospodine.

Zaista, Pol Merdok se pojavio na ulazu, zadovoljan posle dobro obavljenog posla. Očekivao je Bulokov bes, ali zatekao ga je nasmejanog i raspoloženog.

Tašingem se neprimetno iskrade iz sobe.

— Dakle — raširio je Bulok ruke — Kušak je mrtav?

Merdok klimnu glavom, oprezno odmeravajući svog poslodavca.

— Pričaj kako je bilo — podstaće ga ovaj. — Komediya je tek počela, zar ne? Sad si stekao simpatije građana La Hunte, a ja izgubio svog najboljeg čoveka. Slučajno, a?

Nešto u Bulokovom glasu prenu Merdoka i učini ga nervoznim.

— Hteo je da me ubije — rekao je muklo.

— Rekao ti je to?

— Jeste.

— Hm — nakašlja se Bulok i prošetala po sobi. Merdok ga je pratio pogledom. — Sad je sve u redu, ti si glavni, zauzećeš njegovo mesto, imaćeš para, uzećeš zakon u svoje ruke...

Bulok kao da mu je čitao misli.

— A jednog dana ćeš možda i mene smaknuti — nastavio je ovaj — i imati grad pod svojim nogama? Lepo zvuči?

Bivši osuđenik iz Jume je ćutao.

— Misliš da je lako prekoračiti moja naređenja, Merdok? — treperio je Bulokov glas. Pazi, imaš jedno ubistvo u Pueblu, a samo ja te ovde mogu zaštititi, ili te baciti pod omču. Ali, to nije tako važno. Misliš da si jak? Možeš da trgneš kolt na mene i ubiješ me? Što ne pokušaš? Hajde?

— Ne volim govore, i pridike! — procedi Merdok.

Bulok se naže preko stola i udari ga šakom po obrazu.

Revolveraš je prebledeo i jedan časak ostao kao paralisan.

Kada se malo povratio, skočio je sa stolice i posegao prema opasaču.

Bulok je samo udario dlanovima i šest pušaka bilo je upereno u Merdoka sa četiri strane: s prozora, sa vrata, iza zavese i iza velikog kamina gde je gorela tiha vatrića.

— Pa? — čekao je Bulok.

Merdok podiže ruku, pokušavajući da se nasmeje, ali mu to nije polazilo za rukom.

Bulok dade znak svojim ljudima da se povuku. Bilo je neshvatljivo kako nije primetio ništa sumnjivo dok je ulazio, nikakav trag ili šum. A pojavili su se kao iz zidova da su iznikli!

— Sedi! — naredi mu sudija.

Još uvek ošamućen ovim što je video, Merdok poslušao.

— Mislio si da imam samo Kušaka, budalo! — planuo je Bulok i pokazao svoje pravo lice. — Još jedan propust i možeš da se spremiš za mrtvački sandku. Ovo ti sada opraštam, jer si počeo sa mojim planom, inače...

— Nisam ništa gori od Kušaka! — primeti Merdok.

Bulok ga pogleda prezrivo.

— Prvo, nedostaje ti ponašanje. Odmah se vidi da si propalica. Kad si se okupao poslednji put? Drugo, ja želim revolveraša koji ume i da misli, a ne samo da poteže. Ti ćeš raditi ono što ti ja budem kazao, a mislićeš tek kad ti ja to dozvolim... ako uopšte umeš da misliš!

Merdok otrpe i ovu uvredu.

— A sad mi se gubi s očiju... i pazi! Ti si niko i ništa, još uvek!

„Mališa” iziđe iz sobe, bez reči.

Međutim, Bulok nije video izraz njegovih očiju. Da je video, možda bi se pokajao za sve što mu je rekao u lice.

• •

Maršal iz Puebla se približivao La Hunti sa zapadne strane.

Osećao se mnogo bolje, mada je uzalud lupao glavu ko je bio kraj njega prošle noći dok je ležao, onesvešćen. Osim toga, neznamac mu je lepo previo ranu, stegao zavoj i ostavio ga na suvoj zemlji da se osvesti.

Pit Merdok se probudio u samo svanuće, ali nikoga nije zatekao osim Bloudela. Vatra se bila ugasila.

Jedini čovek koji je mogao to da uradi bio bi kockar Dok Holidej. Jednom ga je već previo, a možda i ovoga puta? Međutim, zašto ga nije povratio, ili sačekao da se osvesti? Gde je žurio, da li u istom pravcu?

Holidej je bio, uostalom, velika zagonetka za sve.

Pa i za maršala!

• •

Džeremi Pirs je sačekao da se oko Pola Merdoka smanji gomila radoz-

nalaca, a onda mu prišao sasvim blizu. Nalazili su se pred berbernicom Bertranda Bela, gde je Merdok nameravao da skine bradu i uljudi se koliko-toliko.

— Merdok — oslovio ga je Pirs — možete li večeras doći na naš ranč?

— Neka zabava? — pravio se „Mališa” ljud.

— Zabava će možda tek početi — promrmlja čovek — ali imamo mali razgovor sa vama. I jedan predlog.

— Kakav predlog? — nezainteresovano upita ovaj.

— Čekaćemo vas — reče Pirs, ne ulazeći u detalje. Okrenuo se i otišao. Merdok ga je pratio pogledom i smejuć se pokvarenjački.

Riba je zagrizla.

Merdok je dobio i drugi, važan poen.

•
• •

Te večeri ujahao je Pit Merdok u La Huntu.

Grad je izgledao prilično pust, što se ne bi moglo reći za unutrašnjost „Arkanzasa”, saluna na samom ulazu u glavnu ulicu.

Ako je igde mogao da dobije obaveštenje o bratu, onda su to krčme. Odatle počinju i tu se završavaju vesti i nevolje na Zapadu. Ako neko mesto nema novine, onda su saluni najobavešteniji. Pravi izvori informacija.

Šerif Puebla je privezao konja za prečku pred tremom i prvo provirio kroz prozor.

Nije video „Mališu” među gostima, pa nije ni očekivao hitac iz zasede. Ako je uopšte u La Hunti, njegov brat Pol je ili kod neke ženske ili priprema neku podlost.

Merdok se dvoumio da li da u salun uđe sa zvezdom ili bez nje. Rešio se ipak da je stavi u džep da bi bio što neupadljiviji.

U „Arkanzasu” je bilo dosta tesno i zagušljivo. Čovek je morao da zastane na ulazu kad spolja, iz čistog vazduha, krene u sasvim drugi svet, svet dima, znoja, žagora i mirisa jeftinog viskija.

Pit Merdok se nekako probio do šanka, našao malo mesta za sebe i malo više namakao šešir na čelo. Niko na njega nije obratio pažnju.

Krčmar je dobacio čašu prema njemu sa druge strane šanka, a onda i flašu. Nije imao vremena da ga posebno uslužuje i Merdok je morao da sačeka bolji trenutak.

Posetioци su bili toliko bučni da nije razaznavao o čemu se priča, čak ni u odlomcima. Ljudi su nadvikivali jedan drugog, zveckali čašama, a poneko bi žestoko psovao. Jedan kelner vešto se provlačio između stolova raznoseći piće, sav u znoju, razdrljene košulje i zavrnutih rukava. Duvanski dim je punio prostoriju, lebdeo nad glavama, postajući sve gušći i sve otrovniji.

Maršal je popio svoje piće i razmišljao da li da izađe na svež vazduh ili da ostane ovde i priček da krčmar malo odahne od posla.

Uskoro, kad se nekoliko kaubojа odlepi od šanka da zauzme ispraž-

njene stolice za jednim obližnjim stolom, maršal dozva krčmara.

— Tražim jednog prijatelja — rekao je, praveći se nemaran. — Trebalo je da stigne ovde pre nekoliko dana?

Krčmar je užurbano prišao šanku i nije dizao pogled sa krpe.

— Kako izgleda? — upita.

— Mršav, u ritama, neobrijan i prljav...

Krčmar tek tada podiže oči.

— Ako mislite na Merdoka...

— Da, baš na njega mislim! — brzo ga prekide maršal. — Da li je tu?

Čovek odmahnu glavom.

— Večeras nije, mister. Ali danas je napravio čudo, ubio je najboljeg Bulokovog revolveraša u dvoboju...

— Dvoboju?

— Tačno tako, mister! — oduševljavao se krčmar. — Ovaj ga je izazvao, a Merdok je prihvatio. Ubio ga je kao psa!

— U poštenoj borbi? — nije shvatao maršal.

— Naravno, mister! To je prvi put da neko pruži otpor sudijinim samovoljama! Prvi put!

Merdok je teško shvatao.

— Ko je ovde sudija? Bulok?

— Tačno tako, mister! Merdok ga se ne plaši... Otišao je na Pirsov ranč, i ako mene pitate, oni će ga postaviti za maršala La Huntel!

Merdok nije verovao svojim ušima.

— Za maršala? Njega? — zgranuo se.

Krčmar se namršti.

— A ko ste vi? — odjednom upita. — Da niste novi Bulokov pajtaš? I zašto me ispituje, imam posla!

Otišao je na sasvim drugi kraj i počeo da služi ostale.

Pit Merdok je buljio u svoju čašu kao u priviđenje. Nešto ovde nije bilo u redu, nešto se prljavo spremalo. Ako „Mališa” treba da preuzme značku zakona, onda će zakon otići do vraga! A sa njim i mnogi ne vini ljudi!

Za koga „Mališa” igra tu igru? Za Buloka? Ili je uvrteo sebi nešto u glavu!

Morao ga je sprečiti, i to smesta. Samo da se raspita u kom pravcu je Pirsov ranč.

„Mališa” i zakon!

Merdok se od sve muke nasmejao u sebi i žurno uzjahao konja.

*
* *

Ranč braće Pirs bio je, nekada, ograđen žicom. Sada je na tim mestima ostalo samo kolje. Glavna zgrada za stanovanje na koju su se nadovezivale pomoćne, delovale su sumorno i oronulo, starački. Ograda koralu potpuno se raspala. Tamo gde se ranč graničio sa podnožjem Žutih brda stajao je ulaz u iskopine, poduprt gredama, da se čovek jedva mogao provući. Tu su Pirsovi ranije pokušavali da otkriju neku zlatnu žicu, ali im je trud propao. Nisu bili dovoljno uporni, smatrali su da ni tu nemaju sreće.

Pol Merdok je lako našao put do ranča.

Uostalom, nije tu bio prvi put. Jednom je već prisluškivao razgovore koji su vodili Pirsovi, Bel i Čeni.

Sada je dolazio da okonča svoju ulogu u komediji Ernija Buloka.

Sjahao je pred velikim tremom. Pod čizmama su zaškripale trule daske i tog časa su se otvorila vrata. Svetlost je pala na izglaćano, tek obrijano lice osuđenika iz Jume. Prepoznao je Džeremija Pirs. Držao je u ruci pušku, ali sa oborenim cevi.

— Uđite! — pozva ga Pirs.

„Mališa” prođe pored njega, sagnuvši se da ne udari glavom u dovratka.

Unutra se nalazilo pet osoba.

Pored Pirsovih, berberina i trgovca, bio je tu i kovač, Fleš Fridom. Bio je u staroj, prljavoj košulji i kožnoj kecelji preko bedara, kao da je tek tada odložio čekić i seo za isti sto sa ostalima. Imao je guste, bele brkove, visoko čelo i plave, prođorne oči.

Pol Merdok je seo u ugao, jedva klimnuvši glavom u znak pozdrava.

Džeremi Pirs htede da ga ponudi pićem, ali Merdok odbi pokretom ruke. To je trebalo da bude dobar znak, budući čuvar zakona nije preporučljiv ako se lako prihvata čašice.

— Zna li uopšte nešto o Buloku? — upitao je iznenada Džeremi Pirs Merdoka.

Lupež je slegnuo ramenima.

— Ne znam — rekao je. A to je i bila istina.

— On sam nikada nije pričao oda-

kle je — nastavio je Pirs. — Proključivili smo da je odnekud iz Neb-raske. U početku beše to čovek od reči, od znanja. Uvlačio se ljudima pod kožu, tumačio im njihova prava u zakonu, besplatno delio pravne savete, sve dok ga nismo imenovali za sudiju, naravno uz punu saglasnost nadležnih vlasti. Garantovali smo za njega, pogotovu što je bio i advokat...

Pirs je za trenutak zastao kao da se nečega priseća.

— Kada je postao sudija, bio je to drugi čovek. Sudio je onako kako njemu odgovara, ali po „slovu” zakona. Za sve je imao citat, član taj i taj... Našeg maršala je tako preplašio da je ovaj ubrzo dao ostavku i povukao se u penziju.

— Ako je on sudija, ja sam poglavica Apača — progundao je berberin.

— Tako je to trajalo — nastavi Pirs, videvši da Merdoka mnogo ne zanima istorija Ernije Buloka — bio je okružen revolverašima, skrivenim plaćenicima i ubicama. Niko od nas nije imao smelosti da prihvati značku. Sve su to uglavnom mirni, porodični ljudi. A da nam on nametne nekog svog čoveka nismo želeli. To bi tek bila propast...

— Poslednjih meseci — javi se Donald Pirs — okomio se na ovaj ranč! Po svaku cenu je želeo da mu ga prodamo. Džeremi i ja nismo veliki radnici, nismo ni bogataši, ali njemu ne damo! Da puzi pred nama, ne damo! A on je uporan kao mazgal! Da mi je znati šta hoće sa ovom pustom ovde...?

— Možda misli da krijemo zlatnu žicu u našem rudniku — kiselo se nasmeja stariji brat.

Pri pomenu zlatne žice, Merdokove oči čudno zasvetleše.

To je za njega bila novost.

Bulok je krio svoje prave namere. Nije li cela ova igra oko postavljenja novog maršala samo u vezi ovog ranča?

— Ovaj ranč ne vredi mnogo — prekide ga u mislima Džeremi Pirs — jedino da se lepo obrađuje. Međutim, zar bi jedan sudija obrađivao zemlju?

— Možda bi posejao ubice da bi mu nikla vešala? — mrko se odazva berberin Bel.

— Kad je postao nestrpljiv, rekli smo mu da badava insistira. Ranč ne prodajemo, a testamentom smo odredili naslednika. Za svaki slučaj, oporuku smo ostavili u advokatskoj kancelariji Keneta Klejburna u Santa Feu. Otvoriće je samo u slučaju naše smrti...

Merdok načulji uši.

— On možda neće ni saznati ako umrete? — primeti.

Pirs se zagleda u „Mališu“, razmišljajući.

— Jednom mesečno — reče — jedan od nas dvojice mu šalje specijalnu poruku, koju samo on razume. Ako ta poruka ne stigne na vreme, onda nešto nije u redu. Onda Kenet Klejburn dolazi ovamo da je otvori i pročita ime naslednika...

Berberin Bel se podiže sa stolice.

— To nama nisi poverio, Džeremi! — reče. — Zar bi on morao da zna?

— Ništa ne smeta — odmahnu rukom ovaj. — Imamo određen dan u mesecu kada poruku šaljemo, ili lično odemo tamo. Za taj dan znamo samo nas dvojica...

A onda dodade.

— Erni Bulok ne bi uspeo od nas to da izvuče. Pa i da sazna, testamentom smo odredili da se ranč ne može prodati nikome, pa ni Buloku.

Trgovac Čeni se počea po glavi.

— Sve mi to izgleda komplikovano — promrmlja. — I tajanstveno! — dodade. — Imam utisak, do đavola, da predosećate ono najgore, pa se spremate da neprijatelju izbijete i poslednji adut iz ruke?

— Nikad se ne zna — zaključio Pirs. — Ja se smrti ne plašim. Proživio sam svašta u životu, ali uvek sam nailazio na Buloke i njima slične. I opet sam živ.

Merdok se promeškolji na svojoj stolici.

— Trebalo bi saznati šta Buloka interesuje toliko na ovom ranču? — javi se kovač Fridom.

— On kaže da mu se sviđa predeo, ima vode, zelenila, pa želi da ovde sagradi kuću.

— Priče za decu! — progundala Donald Pirs.

— Tačno! — reče Džeremi Pirs. — Ali jednom ću odjahati u Denver ili Santa Fe da potražim stručnjaka koji će ispitati zemlju... Možda smo je potcenili? Možda negde u njoj ima nešto što interesuje Buloka? Zašto ne bi interesovalo i nas?

— Gluposti! — planu berberin, fiksirajući Merdoka. — Zašto uopšte

pričamo o drugim stvarima pred njim? Recite mu zašto je pozvan i da skratimo ovaj sastanak!

— Čovek je u pravu — isceri se Merdok. — Zašto ste me pozvali?

— Ako ne pogađate, reći ćemo vam! — obrati mu se Džeremi Pirs. — Ovaj grad nema šerifa, a vi ste se poneli protiv Buloka više nego dobro. Prihvatite značku, mi ćemo vam pomoći koliko možemo...

Posle toga zavladała je tišina.

Merdok se prisećac šta mu je Bulok govorio da treba da im kaže.

— Ali, ja sam stranac? O meni ne znate ništa...

— Ako ste protiv Buloka, među nama niste stranac — reče Pirs. Merdok je razmišljao.

— Nisam imao nameru da se mnogo zadržavam — rekao je otežući. — Ne bih želeo da se pokajete...

— Rizikovaćemo! — dobaci berberin pomalo zajedljivim tonom. Merdok se u sebi zakle da će ga naučiti pameti još koliko sutra.

— Dobro, pristajem! — složi se najzad. — Ali ne obećavam da ću ostati dugo.

— U redu, samo dok ne uvedemo malo reda — osmehnu se Pirs. — A sada o plati. Mi...

Merdok odmahnu rukom.

— O plaćanju ćemo kasnije — reče važno, kao da je novac za nje ga bio poslednja stvar na svetu. — Ako budem dobro obavljao svoju dužnost, vi ćete je odrediti po svom nađenju...

I to je bio poen u njegovu korist.

Ljudi su se zgledali, iznenađeni, ali prijatno. Merdok im se sve više dopadao.

Džeremi Pirs podiže ruku.

— Čekajte — uzviknu — ne možete bez centa biti naš šerif?

— Dvadeset dolara biće mi dovoljno, da nađem sobu i hranu...

Pirs izvadi pedeset.

— Evo, dok se ne snađete! — reče. — Ima još samo jedna stvar... Položite zakletvu pred Bulokom, tako se mora... On je ipak još sudija!

— Možda mu se neće svideti? — smeškao se Merdok.

— On to mora prihvatiti! Sutra ujutro ćemo se naći u sudu. Sve će biti u redu. I čestitam...

Merdok se hladno rukovao sa svi-ma, jedino se berberin našao u nekom poslu i izbegao da mu pruži ruku.

Kada je izišao napolje, jedva se uzdržao da se ne zacereka. Finale komedije bio je baš onakav kako je predviđao Bulok. Sutra će okačiti značku o prsa i biti „zaštitnik” reda i mira!

On, koji je imao na savesti jedno ubistvo u Pueblu i brata maršala za vratom. Pa neka, neće to trajati večno. Dok prikupi dovoljno u džepove, jahaće na jug prema Meksiku, tamo mu ne mogu ništa ni zakon ni poternice.

Bulok je naivan ako misli da će

Merdok igrati kako on bude svirao. Ima tu planova i za njega.

Uzjahao je konja, mahnulo ljudima na tremu i krenuo niz padinu prema gradu. Noć je bila krcata zvezdama, s mesečinom satkanom u veliki prozračni veo nad poljima i brdima oko La Hunte.

Pol Merdok se nije žurio. Konj pod njim skoro je išao nogu pred nogu, noseći zamišljenog jahača.

Sa druge strane, njemu u susret, drugi jedan jahač grabio je paklenim tempom prema Pirsovom ranču.

Morali su da se sretnu na putu.

Bivši robijaš iz Jume zautavio je svog konja čim je čuo udaljeni topot.

Nešto ga je opomenulo da bude obazriv i da se skloni.

Skrenuo je prema jednom gustišu gde je počinjao šumarak i skoro prestao da diše.

Topot je bivao sve jači.

Ocenio je da nema više od jednog jahača. Neko je zaista žurio putem prema ranču, tle je pod njim prosto podrhtavalo.

Izenada je osetio da ga izdaju živci. Čitava večnost je prolazila, a konjanik se još nije pojavljivao. Poput usijanog željeza u mozak mu se zabijala misao da je to maršal iz Puebla na njegovom tragu!

Bešumno je skliznuo sa sedla i odvojio se od konja, držeći u ruci kolt.

Topot se približavao, sada se čuo sasvim jasno.

I silueta jahača pokazala se na mesečini. Pod kopitama su izbijali buketi beličaste prašine i stapali se pozadi u veliki oblak.

„Mališa” ga je prepoznao!

Rame u zavoju! Rame pogođeno njegovim metkom, pomislio je sa demonskim osmehom na usnama.

Jahač je bio na domaku. Gonio je životinju pod sobom ništa ne slućeći.

Kada se našao toliko blizu da je razaznavao lice, ubica je zaurao.

— Pite!

Na ovaj poziv, jahač je žestoko zategao uzde.

Konj je zaništao i propeo se visoko. Prema nebu se jasno ocrtavala figura šerifa iz Puebla, kao na dlanu.

Pol Merdok je pritisnuo ogor i naranđaste munje iz cevi presekle su noć i tupo utihnule u mesu.

— U pakao! — dreknulo je „Mališa” likujuć.

Međutim, jahač nije pao na zemlju već preko vrata uplašenog konja.

Životinja je besno zakopala prednjim kopitama zemlju i jurnula u bezglavni trk.

Pol Merdok je ispucao ceo doboš u pravcu palog jahača.

Ne oklevajući ni ćaska, lupež se bacio u sedlo svom konju i pojurio za žrtvom. Nije želeo da mu izmakne po drugi put.

Rastojanje se smanjivalo sve više i više.

Pol Merdok je nemilosrdno mamuzao životinju.

Naleteвши na jedan jarak pun prljave, ustajale vode, šerifov konj je naglo zastao i skrenuo u stranu. Njegov gonilac je takođe zategao uzde spreman da mu prepreči put, ali opazi da je jahač pao sa sedla na zemlju.

Konj je odjurio dalje, oslobođen tereta.

Pol Merdok je grozničavo punio svoj ispražnjeni kolt, još uvek sumnjajući da je maršal gotov. Znao je on, da je veliki Pit žilav momak i spreman na svakojaka iznenađenja. Međutim, tog puta nije mogao da ga promaši.

Bio mu je na tri koraka daleko samo...

Maršal iz Puebla ležao je nepokretan. Nije više ništa čuo ni osetio. Ubicine čizme poklapale su kržljivu travu nadomak njegovog lica i tu su zastale.

— Zbogom, veliki brate! — skoro veselim glasom oprostio se Pol Merdok od maršala Puebla i ispalio hitac.

Pod udarcem zrna Pitovo telo se malo zgrčilo, a onda opet umirilo.

Pol Merdok je s uživanjem okrenuo burence za novi metak.

Odjednom je s leve strane začuo novi topot.

Da li to šerifov konj luta ili...

Neko je dolazio pravo prema njemu, u divljem galopu.

Pol Merdok se hitro saže i pretraži maršalove džepove. Kada je napipao zvezdu, strpao ju je u džep i grozničavim pokretima dokopao mlitavo telo za noge, vukući ga prema jarku sa vodom.

Tu se pridigao i nogom ga gurnuo dole.

Maršal iz Puebla se nečujno otokotrljao do ivice a onda nestao.

Čuo se slab pljesak vode i sve se umirilo.

Ubica se bacio u sedlo i mamuznuo konja, obasipajući ga sa obe strane vrata udarcima uzdi. Niko nije smeo da ga zatekne. Pod rukom je osetio nešto vlažno i zaključio da mu je šaka sva zamazana krvlju. Veliki Pit mora da je primio najmanje četiri sigurna pogotka. To je bio kraj njegove potere...

Naplaćeno mu je za tri teške godine u Jumi.

Pol Merdok je u divljem trku jurio prema La Hunti, puštajući iz sebe iznenađan, grlen smeh.

*
* *

Džeremi Pirs je na tremu svoje kuće zurio u noć odakle su odjekivali udaljeni pucnji. Neko je bio u nevolji, a on se nije usuđivao da krene tamo sam.

Imali su samo jednu pušku!

Berberin Bel je odbio da ide, nagovarajući ostale da gledaju svoja posla, jer to može da bude klopka.

— Uostalom, tamo su možda Bulokovi lešinari — zaključio je Bel i time uništio i Pirsovu spremnost da pođe u noć.

— Šta li se tamo dešava? — pitao se stariji od braće. — Da nije novi maršal u nekoj nevolji?

— Ako je neko u nevolji, onda on to sigurno nije — gundao je berberin.

— Šta imaš protiv njega, Bele?

— Ništa — zareža Bel. — Samo me zaboli stomak kad mu pogledam njušku...

— Grešiš...

— Voleo bih da si u pravu.

Ušli su unutra, pritisnuti nejasnim slutnjama. Trgovac i berberin trebalo je da krenu natrag prema gradu, ali videlo se da oklevaju. Pirs je to osetio i predložio da još malo posede pa da ih braća otprate deo puta.

Sedeli su za stolom utonuli u ćutanje.

Jedva je prošlo nekoliko minuta, a spolja se začuo poznat zvuk udara kopita o zemlju.

Istovremeno su se svi pogledali. Džeremijeva ruka pošla je prema pušci.

— Ko je? — pitao je uplašeno berberin.

— Ne znam dok ne vidim — reče Pirs.

Polako je prišao prozorskim kapcima od drveta i otkriniu jedno krilo.

Ugledao je pred zgradom jednog konja. Neobičan konj, šarac od naj-

bolje pasmine kakve su imali samo pojedina indijanska plemena. Stajao je visoko podignute glave kao da miriše vazduh.

Džeremi Pirs je prosto opčinjen posmatrao ždrepcu.

Trgao se na šum ulaznih vrata.

Puška mu se pokrenula u tom pravcu, prst je zaigrao na okidaču.

Njegov brat i dva prijatelja stajali su napregnuti na sredini sobe. Berberin je očekivao da vidi samog Buloka, trgovac se pitao ne vraća li se to novi maršal zbog nečega, dok je Donald Pirs više mislio na brata hoće li uspeti da puca ako zapadnu u neku opasnost.

Vrata su se lagano otvorila, uz stravičnu škripu.

Jedan nepoznat čovek stajao je na pragu, s licem u senci.

Imao je na sebi crno odelo, blještavobelu košulju sa somotskom kravatom oko vrata i nisko pripasana dva kolta s drškama ukrašenim slonovačom.

Njegova pojava delovala je kao udar groma ili bljesak munje u letnje predvečerje.

Dok Holidej!

To je bio on...

Džeremi Pirs u magnoveju pomisli da i stranac i konj pripadaju jedno drugom kao saliveni. Ničim taj čovek nije odavao šta oseća ili šta priprema. Jednostavno je stajao i gledao ih ledenom mirnoćom.

— Smetam li? — oslovio ih je, izbacivši ih tako iz trenutne začara-

nosti. Glas mu je bio miran, čudesno mek, a ipak hladan i nedokučiv.

Berberin Bel buljio je u stranca kao u utvaru.

— Ko... ko ste vi? — upitao je, krkljajući.

Džordžijanac nije odgovorio, već je bacio pogled na pušku u Pirsovim rukama. Rančer je uhvatio taj pogled i prvi put se osetio neprijatno. Brzo je odložio oružje.

Onda je primetio da su strančeve ruke umazane blatom a krajevi čizama i pantalona natopljeni sivkastom vodom.

— Zar ste pali u baru? — upita ga on.

— Konj mi se spotakao — odvrati Holidej. — Imate li malo vode?

Pirs pokaza prema umivaoniku. Njegov brat nasu u lavor vode iz bokala. Stranac opru ruke i obrisu ih o veliku krpu obešenu o klin iznad umivaonika.

— Da li ste to vi pucali malopre? — upita berberin savladavši prvi strah.

Džordžijanac dotače rukom svoje oružje.

— Hladni su — reče.

To je značilo da pucnjava nema veze sa njim. Pa ipak, nije ih potpuno razuverio, a nije se ni trudio da to učini.

— Ko ste vi? — ponovo je pitao Bel.

— Samo sam u prolazu — izbeže odgovor stranac. — Ako imate ma-

lo viskija... i malo čistih krpa? Moj ždrebac je stradao u padu.

— Možemo da vam pomognemo? — predloži Pirs.

— To ću sam — odseče Holidej oštro. Zatim dodade malo mekše. — On ne trpi strance u blizini. Nikog osim mene.

— Idete li u La Huntu? — umeša se Čeni.

— Idem.

— Da vas nije pozvao Bulok? — javi se berberin.

— Ne poznajem Buloka — odgovori Dok. — Ili bi možda trebalo da ga se čuvam?

— Trebalo bi — progundā Bel.

— Ne slušajte ga, mister! — reče Džeremi Pirs. — Malo je brbljiv, ali nije loš. Kad brije vrlo je pažljiv. Ja sam Džeremi Pirs, ovo su moj brat Donald, trgovac Čeni, berberin Bel i kovač Fridom.

Holidej svakom ponaosob klimnu glavom, ali propusti da se sam predstavi.

— Ko ste vi? — pitao je Bel po treći put. — Ne verujem da niste čuli malopre onu pucnjavu.

Kockar se zagleda u berberina tako da ovaj ustuknu dva koraka natrag.

— Da li ste vi čuli? — upita.

— Naravno da jesmo — potvrdi Bel.

— Zašto niste otišli da vidite šta se dešava?

— Ja... mi nismo...

Bel je pogledao u svoje prijate-

lje, u Džeremi Pirsu naročito, ali ovaj je samo slegnuo ramenima.

— Da li je neko prolazio ovuda pre mene? — zapita Holidej, naoko uzgred.

— Zašto pitate? — dobaci Pirs.

— Ne znamo ni vaše ime, a tražite neke odgovore. U La Huntu je opasno biti stranac. Ponekad je opasno za strance, ponekad i za nas same...

Holidej se približi vratima.

— Izgleda da je posredí ovo drugo — reče.

— To se vas ne tiče — progundá Bel. Čeni ga munu laktom u slabine.

— Laku noć, gospodo! — pozdravi ih Džordžijanac i iščeže u mrak.

Četiri čoveka ostali su da zure u vrata kroz koja je izišao napolje. Činilo se da je kroz njih prošao duh. Topot konja ih je prenuo, poleteli su napolje, ali ništa više nisu videli.

Tajanstveni posetilac kao da se pretvorio u dim.

*
* *

Tog dana Pola Merdoka retko je ko mogao prepoznati. Bio je obrijan, obučen u svetlobraon odelo i žutu košulju, u novim lakovanim čizmama i sa zvezdom na grudima.

Prvi dan šerifovanja provodio je curi po gradu i cereći se svakome ko bi ga pozdravio.

Istina, u svojim starijim prnjama osećao se komotnije i lepše, ali morao je da se navikne i na ovakve otmene „krpe“. Od svoje bivše imovine zadržao je samo košt, izlizan i toliko puta upotrebljavan da mu je „legao“ na dlan kao stari dobri poznanik.

Bilo je toplo prepodne.

Kovač Fleš Fridom je taman završio sa ukivanjem novog para potkovica šerifovom konju, kada je naišao Merdok.

— U šetnju, maršale? — pozdravi ga kovač, ispravljajući sve dotle povijena leđa.

— Gledaj svoja posla, matoril! — obrecnu se na njega „Mališa“ i izvede konja napolje.

Kovač je zurio za maršalom, kao da nije dobro čuo. Iz ruku mu ispade čekić i tupo mu pade o tle.

Pol Merdok je napustio grad galopom.

Grizla ga je pomisao zašto celo prepodne nije u La Huntu stigao glas da je blizu Pirsovog ranča nađen mrtav čovek? Kako je uzalud čekao, odlučio je da krene i da proveriti. Njegov veliki brat je možda i potonuo u jarku, pa je za sobom zauvek odvuкао tajnu smrti.

Savest nije mučila ubicu. Pošao je više iz radoznalosti.

Pol Merdok nije mogao da vidi da s druge strane u La Huntu silazi drugi konjanik. Šareni indijanski ždrebac prosto je lebdeo nad sparušenom travom, srastao sa svojim jahačem u crnom odelu.

Ranč Pirsovih ostao mu je s leve strane. Braća su bila kod kuće, video je jednog od njih da napolju cepa drva. Iz visokog odžaka dizao se stub dima. Na drugom kraju, drugi brat je popravljao ogradu koralu, zakivajući eksere.

Ugledao je mesto gde je maršal pao i gde mu je sasuo poslednji metak. Ispred jarka punog ustajale, smrdljive vode, zatekao je pòboden krst!

Sinoć ga tu nije bilo!

Ili ga bar on nije video?

Osvrnuo se okolo i polako sjahao.

Krst je bio napravljen od grubo istesanih greda i pričvršćen kanapom. Na mestu gde su se ukrštale oba drveta, ugledao je parče kartona i nešto napisano na njemu.

Prišao je sasvim blizu i pročitao.

„Ovde leži Pit Merdok, ubijen od svog rođenog brata.”

Samozvani šerif La Hunte osetio je da mu se uz kičmu penju ledeni žmarci.

Poput razjarene zveri kidisao je na drveni krst, cepajući karton i bacajući grede u vodu.

Iskrivljenih usta, s divljim sjajem u očima, pretraživao je jarak, ali telo velikog Pita nije našao.

Neko ga je odneo!

Negde je pronašao dugačku granu i njome kopao po dnu bare, ali motka nije zapinjala nigde. Setio se topota konja prošle noći... Ko je to bio? Ko je mogao da sazna da je Pit Merdok pao od njegove ruke? Ko?

Bilo je to pitanje preteško za „Mališin” razum!

Ne, dokaza nije bilo, samo glupe pretpostavke. Ako je maršal imao pomoćnika, ne bi se ovako šalio sa njim, već bi skupio poteru ili uradio bilo šta drugo!

Merdok se vratio svom konju, uputivši mračan pogled prema ranču braće Pirs.

Zapamtiće oni njega!

Džeremi Pirs je odložio sekiru kada je ugledao uparađenog šerifa kako mu juri u susret na zapenušanom konju. Video je njegovo bledo lice i iskolaćene oči, pa je mahinalno čvršće stegao dršku sekire.

Životinja je još galopirala kada je Merdok skočio iz sedla i pustio je da proleti kraj njega dalje, a on ostao ustremljen prema starijem Pirsu, ruke opasno blizu kolta.

— Šta se desilo, šerife? — upitao je Pirs.

Merdok je otvarao usta, ali nije nalazio prave reči. Ruka mu je bila ispružena u pravcu odakle je dolazio.

— Onaj krst tamo... Vi ste ga stavili? Vi?

Džeremi Pirs se namršti. Merdok je izgledao kao da je pomerio pamet.

— Krst? Kakav krst, čoveče?

— Ne izvrđavaj! — prosikta Merdok. — Tamo je jedan krst i jedna poruka. To je vaše delo, priznajte!

Izvukao je revolver.

Pirs još čvršće steže sekiru.

— Ne znam o čemu pričate, maršale... I ne sviđa mi se što držite oružje upereno u mene!

— Svideće ti se na onom svetu!
— drhtao je Merdokov glas. — Meni neće niko stati na put, pasji sine! Niko! Ubiću te!

Možda bi to i učinio da ga nije otreznio glas sa kućnog praga.

— Ostavite kolt, maršale, ili pu-cam!

Donald Pirs je na vreme ušao u zgradu i dočepao se puške. Video je da maršal vadi oružje i nije oklevao. Prst mu je bio spreman na oro-zu, a Merdok na nišanu.

Ubica se polako pribrao i vratio oružje natrag.

— Sad bismo mogli da odemo i pogledamo taj krst! — predloži stariji od braće mirnim glasom. — Ako je neslana šala, onda šaljivdžiju treba kazniti...

— Nije važno! — promrmlja Merdok odlazeći prema svom konju. — Tamo više i nema krsta' inače...

Pirs je začuđeno gledao za maršalom La Hunte koji se vraćao natrag suludim kasom. Njegov brat mu pride i obojica su posmatrala Merdoka dok se udaljavao padinom, umotan u laku koprenu prašine.

— Šta mu je? — upita Donald Pirs. — Odjednom je pobesneo...

— Ne znam, nešto tu nije u redu — promrmlja Džeremi Pirs.

— Udarila mu značka u glavu?

— Ne verujem. Ne znam šta da kažem, Donalde. Pominjao je neki krst, tamo, a ja sam zaboravio da mu kažem za onog stranca sinoć.

•
• •

Erni Bulok je posmatrao novog maršala kao najobičniju vašku. Cela ta priča sa krstom i ubijenim šerifom Puebla ličila mu je na ružan san.

— Nisi pio sinoć? — upitao je Merdoka koji je sedeo bleđ i mračan u velikoj kožnoj fotelji.

— Misliš da sam lud? — prasnu Merdok. — Kažem ti da sam naleteo na poteru i ubio ga. Ostavio sam ga sa najmanje pet rupa u telu kada sam čuo nekog jahača da se približava... Danas nisam zatekao leš, samo krst. I neku poruku...

— Nisi mi rekao šta piše? — zareža Bulok.

— Ne znam... neke gluposti su pisane, nisam od besa ni pročitao...

— Pa šta si posle, od besa, uradio?

— Hteo sam Pirsovima da zavrnem šiju, jer sam mislio da su mi oni to namestili!

— I nisi?

Merdok frknu kroz nos.

— Jedan mi je uperio pušku u leđa i rekao da se kupim!

Erni Bulok podiže visoko obrve.

— Gle, počeli su puškom da te

isteruju oni koji su te izabrali za šerifa? Momče, ti brzo napreduješ! Volim što nisi mek kao Kušak. On je prvo mislio na sebe i svoj izgled pa tek posle na mene i posao. Kod tebe je obratno, to volim...

Merdok je posmatrao Buloka neodređenim pogledom. Znao je da pohvale nisu izrečene tek tako.

— Šta smeráš? — upita mrzovoljno.

— Znamo da Pirsovi rade protiv mene, da imaju naslednika testamentom određenog, da je testament u Santa Feu i da jednog određenog dana u mesecu šalju šifrovanu poruku ili lično odu tamo da potvrde da je s njima sve u redu. Tako je, zar ne?

— Već sam ti kazao — dobaci Merdok.

Bulok sastavi vrhove svojih prstiju i naže se poverljivo prema svom šerifu.

— Jednoga ćeš pritisnuti da ti oda tajnu ko je naslednik. Kad to saznaš, možeš ih ubiti obojicu, a kasnije ćemo sačekati naslednika i sahraniti ga na nasleđstvu, zajedno sa darodavcima. Jasno?

— Prilično — klimnu glavom Merdok. — A šta ako ne priznaju?

Bulok se nasmeja.

— Zar ima i to? — reče. — Istina, oni su tvrd orah, ali ma ko da ih nasledi, prodaće ranč budzašto kad vidi kakva je to pustara. A posle nam ni on nije potreban... Samo pazi, izvedi tako da sumnja ne padne na mene... Ostali moji momci a ja bićemo svima na videlu!

Imaćemo alibi. A u šerifa... ko bi u njega posumnjao?

I Bulok se nasmeja, odšetao do police sa pićem. Izabrao je najbolje, da zaliju dogovor.

Međutim, Merdoka nije ostavljalo neraspoloženje.

— Šta te opet muči? — smrkna se i Bulok.

— Onaj leš — progunda Merdok. — Siguran sam da ga je neko odneo! I taj neko je blizu i nešto zna, ili nešto sluti!

— Neka sluti! — umirivao ga je Bulok. — Za to vreme mi ćemo napraviti posao, a mrtva usta ne govore... Živeli!

Merdok ćutke ispi svoje piće i bez pozdrava izađe napolje. Bulok se smeškao, mrmljajući sebi u bradu.

— Budala!

Prišao je prozoru i zamišljeno bacio pogled na ulicu.

Dole, jedan stranac obučen u crno odelo, vitkog stasa i gipkog hoda, ulazio je u „Arkanzas“.

Ni sam ne znajući zbog čega, Bulok oseti da mu se oko srca nešto hladno omotava.

•
• •

Nov natpis koji je važio od tog dana za „Arkanzas“ bio je da se u salun ulazi bez oružja.

Veliki plakat na samom ulazu bio je uočljiv još izdaleka, ali je stranac prošao mimo njega i ne pogle-

davši ga. Desnim ramenom je odgurnuo vratanca i ušao u zadimljenu prostoriju, osećajući da se glave okreću prema njemu.

U stvari, svi su gledali u njegovo oružje.

A kad su mu pogledali u oči, kao da ih je zapahnuo ledeni vetar sa vrhova Pik planina.

Kao od plavog čelika isklesane zenice prešle su preko lica posetilaca saluna i zaustavile se na krčmaru. Onda je krenuo prema šanku.

Samo su se u tišini čuli njegovi koraci.

Krčmar ga je posmatrao kao hipnotisan.

Holidej, to je bio on, nasloni obe šake na ivicu bara i mirnim glasom poruči brendi.

Krčmar je pogledao prema kockarevom opasaču i počeo da žamuckuje.

— Mister... ovde je oružje zabranjeno... naš maršal...

— Burazeru — hladno ga opomenu Džordžijanac — tvoje je da služiš piće, a ne da izigravaš zakon. Rekao sam brendi!

— Da, mister... odmah!

King Šelbi, mesni siledžija, cerio se sa svojim društvom za stolom, videvši da ima odličnu priliku da oproba novog posetioca. Šelbi je bio zadužen za svakog stranca koji mu je izgledao zgodan za bubetanje. A kicoš koji je ušao u salun bio je prilika koja se ukazuje jednom u pet godina. Pravi dendi za čijim

opasačem vise revolveri kao ukras.

Šelbi se dogegao do šanka, Holideju iza leđa. Prvo je bacio veseo pogled prema svojim momcima, a onda kucnuo Džordžijanca po ramenu.

— Halo, stranče — oslovio ga je piskutavim glasom — izgleda da ne umeš da čitaš velika slova? Ne vidiš šta piše tamo napolju?

— Holidej se polako okrenuo prema Šelbiju.

Kavgadžija iz La Hunte malo se stresao kada mu se pogled ukrstio sa Džordžijančevim. Dendi nije izgledao baš bezopasan.

— Ti si tu da mi kažeš šta piše? — upita ga mirno kockar, ne trepnuvši.

— I kazaću ti, ako si nepismen. Ovde se oružje ne unosi. Da li sam bio dovoljno jasan, dendi?

Kockar klimnu glavom.

— Jesi, druškane — reče polako.

— Ali vidiš da ja nemam oružja. Zar si slep?

— Nemaš? — namršti se Šelbi i spusti pogled. I zaista, futrola na desnom boku bila je prazna. — Pa gde ti je revolver?

— Na tvom stomaku, burazeru! — odgovori Holidej i pojača pritisak. Niklovana cev linkoln revolvera ugrijala je Šelbijevo lice toliko da je počeo da se preznojava.

— Ja... nisam video kad si potegao...

— Da si video, ne bi mi ispričao

šta piše na onom plakatu! — reče kockar. — A sad briši!

— Ja sam nenaoružan! — usprotivi se siledžija. — Pokaži se golim rukama!

— Nemam vremena za gubljenje — dobaci Dok. — Ako se ne izgubiš prosviraću ti koleno i nosićeš štake do grobal!

King Šelbi se povuče bez reči, vidno uznemiren. Ovo je bio njegov prvi poraz u kome nije upotrebio ruke niti je protivnik upotrebio svoje. Jednostavno ga je pogledom i rečima prosto očistio od šanka.

Džordžijanac je lagano ispijao svoj brendi, okrenut prema velikom ogledalu. Na njemu je jasno video ulaz i mršavu priliku čoveka sa značkom na drečavožutoj košulji.

— Ko to ne poštuje naređenje? — prepoznao je Merdokov glas.

Polako se okrenuo prema njemu.

Ubica iz Jume je zastao i prebledeo. Setio se Puebla, čoveka u crnom, nepogrešivih hitaca i đavolskog baratanja koltova... Kao da su mu hiljade misli proletele kroz glavu dok su se gledali okruženi napetom tišinom.

Onog dana, ovaj stranac pomogao je velikom Pitu i osujetio mu osvetu. Sada je ponovo ovde! Da li je dojahao zajedno sa Pitom? Da li je on umešan u stavljanje onog krsta? Da li ga je uopšte i prepoznao? On-da je Pol Merdok bio neobrijan, u ritama, prljav i jadan. Sada je to,

spolja, bio drugi čovek. A stranac nije ničim pokazivao da ga se seća.

Kao da je zla sudbina kucala na „Mališina” vrata!

Na drugoj strani, kockar je vrlo dobro znao koga ima pred sobom. Ono što ga je iznenadilo bila je maršalska značka ispod njegovog kaputa. Kako je ubica došao do nje, zasada je bila tajna. Ali sam, svakako, nije uspeo. Ili ljudi nisu znali šta je ostavio za sobom, ali ga je neko moćan postavio na to mesto da bi mu služio...

Pol Merdok više nije mogao na-
rag!

Nije smeo ni da se zaleće! Braća Pirs bila su u prvom planu, stranac je mogao uz put da zaradi metak u leđa ili neko zakonsko vešanje. Postaraće se on već za to, reći će mu Bulok šta da uradi.

Merdok je polako otkopčao kaput i skinuo opasač. Poneo ga je prema šanku i stavio ispred zabezeknutog krčmara.

Ni ostali nisu bili manje zaprepasčeni.

— Ovde i za čuvare zakona važi isto pravilo — rekao je Merdok, izbegavajući da Holideja pogleda u oči. — Ali pošto ste prvi put u gradu, neka vam bude!

Bio je to lukav maneyar osude-
nika iz Jume.

Građani La Hunte su, međutim, znali da njihov maršal nikad ne skida opasač kad uđe u „Arkanzas”. Sad nisu umeli da protumače nje-

govo ponašanje, osim da se uplašio!

Kockar je okrenuo leđa podmuklom ubici i nastavio da pije.

Merdok je mahnuo rukom krčmaru da mu natoči. Na desetine pitanja bilo mu je na vrhu jezika, ali se teškom mukom zauzdavao. Stranac ga je ignorisao. Da li ga je prepoznao?

— Ostajete duže u gradu, mister? — upitao ga je Merdok.

Dok Holidej je takvo pitanje čuo već stotinu puta najmanje. U svim salunima širom Srednjeg Zapada, pred licima svih čuvara zakona koji su u njemu videli opasnost po mir svog grada i život građana.

Ali ovaj čuvar zakona pitao je to iz sasvim drugih razloga.

Kockar je preko ramena odgovorio:

— Možda... Da li imate nešto protiv da ostanem?

Merdok se namršti. Nije mu se svidelo pitanje. Ali on je bio spreman za ulogu koju je odabrao.

— Sve dok se ne ogrešite o zakon, dobrodošli u La Huntu! — rekao je, odložio čašu i uzeo opasač sa šanka. Zatim je laganim koracima izišao napolje.

Holidej je priznao da Merdok ostavlja utisak na ljude.

I ovo što je kazao, istina preko volje, zvučalo je baš u stilu pravog čuvara reda.

— Imali ste sreću, mister! — oslovi ga krčmar. — Šerif je dobre volje...

Holidej se osmehnu krajevima usana.

— Ja uvek imam sreće — rekao je tiho. — Ali ga ovaj grad, izgleda nema...

•
• •

Obuzet čudnim nemirom, kovač Fleš Fridom je upregao konja u svoja kola i poterao ih putem na sever. Sedeo je zamišljen na sedištu od tvrde daske i s vremena na vreme pucnuo bičem na konjića.

Putovanje do Pirsovog ranča izgledalo mu je tog puta najduže u životu. Tek kad je ugledao krov, laknulo mu je i na sav glas je povikao na kljuse da krene malo brže.

Džeremi Pirs je izišao na trem, čuvši viku.

— Gle — rekao je svom bratu — Fridom žuri? To mora da je važno, kad je ostavio posao da bi posetio naš ranč...

— U pravu si. Samo, šta bi moglo da se desi?

Kovač je najzad došao do njih i jedan trenutak je uzimao vazduha.

— Do đavola, Fleše — pozva ga Džeremi Pirs u kuću — izduvaj se prvo! Uđi!

— Vraćam se odmah! — odbi kovač ponudu. — Hteo sam samo da vam kažem za šerifa...

— Šta mu se desilo?

— Njemu ništa — smrači se ko-

važ. — Ali mi je u poslednje vreme čudan.

— I mi smo to primetili — složi se Donald Pirs.

— Samo si zato doleteo ovamo? — upita ga stariji od braće.

— Danas sam ga video! — pokaza kovač palcem u pravcu La Hunte — izlazio je iz Bulokove kuće...

— Šta? — začudi se Pirs mlađi.
— Šta je tamo tražio?

— Možda nešto službeno? — umirivao je Džeremi obojicu. — Šta bi drugo moglo da bude?

— Službeno? — pljunu kovač ispred sebe. — Video sam ih na prozoru... Bulok ga služi pićem. Nije izgledao zabrinut...

— Hm! — rekao je samo Pirs, trljajući bradu. — Krenućemo s tobom malo u grad.

— Idite vas dvojica, dok ja završim ogradu — predloži im Donald Pirs. — Doći ću brzo.

— Voleo bih da idemo zajedno! — usprotivi se Džeremi.

— A meni je La Hunta na vrh glave! — pokaza ovaj dlanom na teme. — Vратиću se čistom vazduhu i rančerskom životu, dok vi dole budete imenovali nove čuvare zakona.

— Nije mi do šale, Donalde!

— U redu, volim i ja taj grad, ali dolazim za vama! Šerif neće poći.

Malo kasnije, kovač i Džeremi Pirs su napustili ranč. Donald ih je pratio pogledom.

Još neko ih je ispratio, s neskriivenim trijumfom.

Pol Merdok!

A zatim je počeo da se šunja prema kući...

Oslonjen o stub trema ispred saluna „Arkanzas” Holidej je posmatrao grupicu ljudi koje su se okupljale na ulici, živo razgovarali i pokazivali prema krčmi.

Bio je to neobičan dan za La Huntu koja nije imala ni rodeo ni cirkus. U salunu je organizovana borba golim pesnicama u tri dela od po pet minuta. Protivnici su bili King Šelbi i Logan Morli, drvoseča iz Grinhila u srcu Žutih brda. Erni Bulok bio je organizator ovog neobičnog duela i davao je pobjedniku nagradu od 1.000 dolara!

Bila je to šansa i za kladenje, pa je salun uskoro postao pretesan za sve koji su želeli da vide bitku.

Erni Bulok je sedeo sa svim svojim momcima u prvom redu.

Na suprotnim krajevima šanka stajali su dopola svučeni borci, lupkajući šakama pa mišicama i važno nadimajući grudi poput nakostrešenih petlova.

Svi su bili tu, nedostajao je samo maršal. To je prvi primetio krčmar, jer se bojao da se tuča ne proširi na gledaoce pa će njegov salun stra-

dati tako kao da je kroz njega prošao stampedo.

— Umesto što cvokoćeš zubima, donesi nam piće — posavetovao ga je sudija prijateljskim tonom. — Vaš šerif je tu negde, samo što nije stigao!

— Tako je, sudijo! Ožednели smo!
— prihvatiše ostali koji su se našli u blizini.

Krčmar se udalji.

Bulok je bio zadovoljan. Svima je bio na uvidu, a osim toga ideja o ovakvoj borbi zaista je zagrejala građane La Hunte. Njegov kućepazitelj, Bert Tašingem, skupljao je opklade u veliki šešir. Krčmar je imao pune ruke posla sa narudžbinama.

— Kad će početi, sudijo?

— Prvo zagrevanje, momci! — odgovorio je Bulok. U stvari, davao je što je mogao više vremena Merdoku da obavi svoj prijavu posao na Pirsovom ranču.

Zaokružio je pogledom po sali da ga svi vide. Kad je hteo ponovo da sedne, opazio je napolju jednog čoveka u crnom. Za trenutak sreli su im se pogledi i Erni Bulok odjednom oseti da mu se raspoloženje menja.

Čudan se nemir useli u njega i nije ga više napuštao, sve vreme!

A na drugoj strani, Džordžijanac je lagano ispuštao dimove, praveći se da ne vidi Bulokovo došaptavanje sa mrkim tipovima oko sebe.

U tom su prema salunu nailazila kovačeva kola i Džeremi Pirs na konju. Zaustavili su se malo dalje, jer je greda za vezivanje bila prepuna osedlanih konja.

Pirs je prišao Holideju, zbunjen velikom gužvom u salunu.

— Niste videli maršala, stranče?
— upitao je.

Kockar odmahnu glavom.

— Nije unutra — reče.

— Šta se to dešava tamo?

— Vaš sudija organizuje tuču — odgovori Dok. — Negde to nazivaju boks, negde borba dok jedan ne padne.

Džeremi Pirs je zamišljeno gledao prema ulazu.

— Otkud to sad odjednom? — pitao je više za sebe.

— I to bez prisustva maršala...
— kao da ga ubode kockar ovom upadicom.

Kovač je slušao kraj razgovora i nije izgledao zadovoljan.

— Kažem ti da sam ih video zajedno! — rekao je. Stariji od Pirsovih nabra čelo.

— Ne budi zloslutan, Fleše!

Kockar polako siđe sa trema na ulicu. Uputio se prema maršalovoj kancelariji, pred kojom je, zavaljen u stolici za ljuljanje, sedeo jedan od njegovih nabeđenih pomoćnika.

Ulica je bila pusta, usijana pod suncem. Prašina do gležnjeva utišavala je Džordžijančev hod i tek kad je kročio na trulo drveno stepenište, čovek u stolici se trgao.

— Koga tražite? — neljubazno mu se obratio, skidajući sa krila pušku.

Kockar pokaza prema vratima.

— Treba mi šerif, hitno!

— Šerif spava! — odgovori ovaj.
— Rekao mi je da ga ne ne budim ni po koju cenu!

— Zaista? — čudio se Holidej. — Ceo grad u salunu posmatra tuču koju organizuje sudija, a on spava! Zar to nije neozbiljno od njega?

— To se mene ništa ne tiče! — odbrusi čovek. — Plaćen sam da slušam naređenja.

Kockar mirno opusti ruke.

— Možeš ti, burazeru, i besplatno da izvršavaš naređenja?

— Kako? — zbuni se ovaj.

— Ovako! — reče Džordžijanac i munjevito poteže levi kolt na zabezeknutog čoveka. — Uđi da ga probudiš!

Čovek ispusti neku kletvu ali poslušao. Pušku je prislonio kraj vrata i zalupao šakom. Međutim, iznutra se niko ne javi.

— Probaj opet, samo jače! — dobaci kockar.

Ali sve je bilo uzalud.

Holidej odgurnu čoveka snažno u stranu i nogom pogodi bravu. Nije popustila od prvog udarca, tek od drugog. Kada je Džordžijanac ušao, zatekao je na krevetu samo smotan prekrivač, nevešto napravljen da liči na spavača i šešir na uzglavlju.

— Tako sam i mislio! — promrm-ljao je on, vraćajući se.

Čovek je taman pružio ruku da dohvati pušku i kazni drskog nartljivca kada ga je Holidejeva čizma pogodila posred brade i odbacila u prašinu. Tu je ostao sklupčan i umiren.

Malo kasnije, dok je u „Arkanzasu” počinjala zabava, čovek iz Džordžije je jahao prema Pirsovom ranču.

A samo što je izmakao, tri momka su se išunjala iz krčme i bacila se u sedla svojih konja. Nisu ga ispuštala iz vida.

Kockar je zaustavio Miga neda-leko od zgrade.

Kada je pojahao dalje, levom rukom je labavo držao vodice dok se desna naslanjala na bok spremna da reaguje na svaki šum.

Sveži tragovi konja vodili su pravo prema kući. Ali isto tako i od kuće.

Pogledao je okolo. Međutim, sve je bilo mirno. Nešto mu je govorilo da je na pomolu nesreća. Nebom je kružio lešinar, usamljen i još dosta udaljen. Ali sigurno je negde osetio smrt.

Vrata su bila odškrinuta.

Holidej ih je samo još malo gurnuo i video...

Donald Pirs njihao se na sredini sobe obešen o tavansku gredu!

Džordžijanac opali s kuka i preseče konopac. Onda je priskočio, s nadom da je možda nesrećni čovek živ. Međutim, sve je bilo kasno. Lice Donalda Pirsu bilo je preplavljeno modricama. Bio je mučen pre nego što je obešen.

Ubica je, izgleda, došao samo zbog njega. U kući ništa nije bilo ispreturano, sve je stajalo na svom mestu, čak i ostatak doručka, još topao i nedovršen.

Onda je osetio da nije sam na ranču!

Polako se uspravio i izišao napolje. Zatekao ih je svu trojicu, porađanu u jednoj liniji, na pristojnom odstojanju i iscerene prema njemu. Sećao se lica iz saluna i znao da nisu došli da ga samo pozdrave.

Mirno je izvukao cigaretu i pripalio, kao da se sprema na šetnju, a ne za smrt.

— Džentimeni — oslovio ih metalno hladnim glasom — dobrodošli na pogreb.

— To si tačno rekao, stranče! — dobacio mu je jedan od njih, sa leve strane, riđobradi i krezub. — Ovo je tvoj pogreb.

— Došli smo da ti sudimo, po zakonu! — kezio se drugi.

— Šta sam to učinio? — upitao je kockar.

— Ubio si čoveka! — viknu riđobradi. — Ili možda poričeš? Koliko si mu metaka sručio u telo? Pet? Šest?

— Baš je zabavno! — otpuhnu kockar kolut dima u vazduh. — Ovde nema ubijenih, već samo obešenih.

Razbojnici se zgledaše.

— Svejedno, stranče! Znamo da si ubica i ne vredi ti da izvrđavaš!

— Nema suđenja?

— Sudija je zauzet.

— Zar me maršal neće uhapsiti?

— Mi smo mu pomoćnici — cerio se riđobradi i sva trojica povrneše kapute i pokazаше značke.

Holidej raširi ruke, sišavši jednu stepenicu niže.

— Lepo! Onda počnite?

Počeli su...

Dok su spuštali dlanove na drške svojih koltova, Holidejevi linkolniti već su bili u rukama legendarnog strelca Zapada.

Skamenjeni pred tom neviđenom brzinom, revolveraši Ernija Buloka su presporo uvideli da nemaju nikakvih šansi protiv stranca u crnom.

Niklovane cevi koltova Doka Holideja posejale su pustoš među plaćenicima sudije iz La Hunte.

Njihova oružja izbijana su iz ruku fantastičnom preciznošću.

Šake su bridele i krvarile okrnute vrelin olovom.

Psovke su ispunile vazduh, a onda se sve pretvorilo u muk. Tri razoružana bandita širom otvorenih očiju posmatrala su kako đavolski stranac vraća koltove natrag, okrenuvši ih oko prsta.

Holidej prekrsti ruke preko grudi i prezrivo ih odmeri.

Oni su čekali, nadajući se da demonski strelac neće ponovo izvući koltove na njih.

— Znaite gde je La Hunta? — upita ih Džordžijanac glasom koji je ličio na pucketanje leda.

Ridobradi klimnu glavom i pokaziva iz sebe.

— Tamo... — promućao je.

— Pogodio si, druškane! Zato jahašite u suprotnom pravcu sve dok konji izdrže! Inače... sledeći put okačiću svakom po zvezdu... ali na čelo!

Lupeži se pokupiše bez reči.

Samo što je tutanj kopita njihovih konja zamro prema jugu, novi jahač izblio je na zaravan Pirsovog ranča.

Bio je to Džeremi Pirs.

— Video sam neke jahače da odlaze? — rekao je, udarivši konja po sapima. Životinja poslušno ode u polje. — Čuo sam i pucnjeve? Šta se dešava?

Ugledao je zatim na zemlji tri kolta.

— Moj brat...? — upitao je, obuzet crnom slutnjom.

— Mrtav je! — reče Holidej. — Našao sam ga obešenog, ali je pre toga mučen.

Lice Džeremija Pirs podsećalo je na gipsanu masku.

— Ko... je to uradio? — istisnuo je iz sebe, buljeći u Holideja kao u avet.

— Ne znam. Ovi jahači su došli posle, da optuže mene. Imali smo mali obračun i poslušali su moj savet, nikada se neće vratiti u La Huntu!

Džeremi Pirs polako zakorači prema kući. Išao je posrćući, pognute glave.

Na vratima je stajao neko vreme pridržavajući se rukom za dovratak.

Donald Pirs ležao je još uvek na podu, s konopcem oko vrata, prekriven plavim pečatima, sklopljenih očiju. Džordžijanac se približi ranču.

— Šta imaju protiv vas? — upitao je.

Pirs kao da se budio iz sna.

— Moj brat... — prošaputao je. — Bio mi je sve što imam... Sve! Sada nemam ništa.

Kockar je ćutao.

SVAKOG 1. U MESECU CRTANI ROMANI BESTSELER

1972

PROJEKAT	JANUAR	FEBRUAR	MART	APRIL	MAY	JUNI	JULI	AUGUST	SEPTEMBAR	Oktobar	NOVEMBAR	DECEMBAR
C P S	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29
N P S	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29	5 12 19 26 6 13 20 27 7 14 21 28 1 8 15 22 29

— Bio mi je sve — ponovio je Pirs. — Nas dvojica... tolike godine zajedno, a sada...

Odjednom je iskrivio lice u grč mržnje.

— Ubiću ga kao psa! — zaškripao je zubima dok su mu se nokti zabadali u dlanove. — Kao psa! On je to sve učinio...

— Bulok?

— On! On je jurio za ovim rančom... I pretio! On mi je ubio brata! Razumete? I mene je ubio sa njim... I mene!...

Onda je jurnuo prema zidu i zgrabio pušku.

— Platiće mi! — zaurao je, zaslepljen bolom i mržnjom.

Ali Holidej se ispreči pred njim.

— Kuda? — upita ga oštro. — Bulok je okružen ubicama. I šerif je na njegovoj strani!

— Nije mi važno! — povika Pirs. — Hoću Buloka!

— A ubiće vas tamo neki štakor. Do Buloka nećete ni stići. Vaš brat zaslužuje dostojniju osvetu!

Pirs se malo primiri.

— Ko ste vi? — upita, još uvek bleđ kao smrt.

— Zovem se Džon Henri Holidej — reče ovaj. — Neko me zove i Dok Holidej.

— Dok Holidej! — trže se čovek, podigavši glavu da ga bolje osmotri.

— Da, to sam ja. Imate li nešto protiv?

Ali Džeremi Pirs je mislio na druge stvari koje su ga očekivale. Najpre Donaldovo ubistvo, a onda testament u Santa Feu. Njega je morao promeniti. Braća Pirs nisu nikoga imali, a/priče o nasledniku bile su običan blef za Ernija Buloka. U slučaju smrti, ranč bi pripao gradskom ataru. Ili nekome ko bi imao želju da ga preporodi i zaslužio da ga nasledi. Međutim, takvih nije bilo u La Hunti, niti sa strane.

— Treba da odem do pogrebnika — govorio je odsutno Džeremi Pirs. — Nikad nisam razmišljao kako bih se osećao ako ostanem sam. Sad vidim da je teško...

— Mene se ne tiču nevolje ovog grada, — javi se kockar. — Imam samo da obavim jedan posao i da nastavim put.

— Kakav posao?

— Vezan je za lekarsku etiku — promrmlja Dok. — A ako uz put naletim na budale, ja nisam kriv što smrt mimoilazi mene a ne njih...

Pirs je provukao prstima kroz kosu.

— Ne izgledate mi tako hladni kao što se predstavljate — rekao je malo zatim. — U ovom gradu gde nema ni zakona ni pravde mogu

samo da očekujem da ću poći stopama brata.

— Zašto ne odete?

— Kuda? Kasno je da negde počinjem iznova, sam. Osim toga... ne volim da bežim. Naročito ne od protuva.

— Šta je sa maršalom?

— Svi smo se prevarili. I on i Bulok duvaju u isti rog. Ali, zašto se vi zamarate slušajući to? Meni je preostalo da čekam ubice, a vama predstoji put. Zašto se zadržavate?

Holidej je ćutao.

Čovek pred njim nije zaslužio takav kraj.

— Ne žuri mi se — rekao je. — Možda ću ostati da vidim kraj? Vreme ubica i lopova nikada nije trajalo dugo.

— Kako hoćete — odgovorio je umornim glasom Pirs. — Ja moram za Santa Fe, još danas. Nadam se da nećete odmah otići?

— Možda ću potražiti partnere za poker — obeća Dok.

Pognute glave i pogrbljenih leđa, Džeremi Pirs uđe u kuću.

*
*
*

Te večeri kiša se sručila na grad iznenada.

Posle toplog dana, u suton su iskrslili teški, olovnosivi oblaci i to-

pao vetar kao prethodnica. U pretriji se zaklatila trava, povijajući se prema istoku.

Zatim je pljusnulo.

Prašnjava ulica La Hunte brzo se pretvorila u pravu kaljugu.

Zanet dobovanjem kiše u prozorska okna i drvene zidove, Erni Bulok nije ni primetio da u sobi ima još nekoga.

Onaj koga je čekao bio je već tu.

Sudija se okrenuo na peti i razrogačio oči.

— Zar ne umeš da kucaš? — planuo je na Merdoka.

Ubica pokaza na vrata.

— Bila su otvorena — reče, podsmehujući se Bulokovom besu.

Bulok ga krvnički pogleda.

— Kucaćeš kad ti ja kažem, pa makar i o patos! Ovo nije prevarnica u kojima si živeo sa ološem i prostitutkama...

Merdok se bezobrazno cerio.

— Samo se spolja razlikujemo, gazda! — rekao je raširivši svoje duge, mršave ruke. A onda dodade. — Zar čuvari nisu sakriveni u sobi da me nauče pameti?

Bulok je prestao da praska. Njegovo lice dobi iznenada pitom, miroljubiv izraz. A tada je bio najopasniji.

— Cigaru? — ponudio je Merdoka, otvarajući veliku kutiju. Iz nje

su se začuli prijatni zvuci nekog malog ugrađenog muzičkog automata.

Merdok je pružio ruku, ne osetivši da su se vrata iza njega bešumno otvorila i da se pojavilo nisko čelo i iskeženo lice Kinga Šelbija.

Levom rukom kavgadžija je šcepao Merdoka za vrat, a desnom mu vešto izvukao kolt.

Ubica iz Jume se nemoćno koprcao u medveđem zagrljaju Bulokovog čoveka. Lice mu je počelo da dobija modru površinu, a oči da iskaču iz duplje.

Bulok mu se smejao u brk.

— Ti, sitni, prljavi kučkin sine! — rekao mu je, ne mareći što Merdok nema vazduha. — Za tebe imam hiljadu iznenađenja kad god pomisliš da si dovoljno jak da mi staneš uz rame! Hajde, pokaži Šelbiju ko si! Sad nije dogovoreno da ga udaraš... Ostaviću te njemu, nećeš se posle prepoznati u ogledalu!

Merdok je prestao da se koprci.

Bulok dade znak Šelbiju da ga pusti. Ubica se skljoka na pod kao izgužvana krpa.

Bulok je mirno čekao da se Merdok povрати i počne normalno da diše i dobija boju.

King Šelbi je stajao po strani, spreman da ga na Bulokov mig ras-trgne golim rukama.

— Jesi li završio sa udisanjem vazduha? — obrati mu se sudija La Hunte. — Ako jesi, počni da pričaš. I to brzo!

Merdok se nekako dokopa fotelje i skljoka u nju.

— Dakle? — nije mu Bulok davao da predahne.

— Onaj Pirs — govorio je Merdok isprekidano — nije ništa priznao... .

— Ništa?

Merdok je mahao glavom kao pijan.

•— Tukao sam ga, sekao, palio vatrom, a on je ćutao... Onda sam ga obesio...

Bulok lupi šakom po stolu.

— Šta stojiš tu kao budala? — dreknuo je na Šelbiju. — Izlazi na-polje!

Siledžija se izvuče iz sobe kao pokisla kokoš.

— Zašto si ga obesio? — prosik-tao je Bulok na njega. — Zar ga nisi mogao dovesti ovamo? Možda bismo naterali njegovog brata da propeva kad bi mu zapretili da ćemo mu Donalda ubiti ako bude tvrdoglav? Sad smo opet na početku!

— Onaj stariji... brat... čuo sam da je otišao u Santa Fe.

— U Santa Fe? Znači, nešto mućka sa testamentom? U tom slučaju

nemam šta da čekam. Ubićeš ga kad se vrati a onda ćemo lepo da mu sačekamo naslednika i sredimo tu prokletu stvar jednom zauvek. Bert je našao već radnike koji će kopati...

Bulok zastade u pola rečenice, videvši sjaj u Merdokovim očima. Izlanuo se!

— Što buljiš u mene? — dreknu.

Merdok zažmiri, izvlačeći vrat uvis.

— Nikad mi nisi rekao zašto ti je stalo do tog ranča?

— Nikad ti neću ni reći! — zareža sudija. — Ti imaš da obavljaš svoj deo posla za koji si plaćen...

Merdok podiže obe ruke.

— U redu — reče pomirljivo — ja ga obavljam! Čim se onaj drugi Pirs vrati, daćemo pogrebniku još posla.

— I nemoj stalno da se muvaš ovde — dobaci mu Bulok. — Ne želim da se priča da si moj plaćenik!

— Kako ti kažeš, gazda! — klimao je glavom Merdok, ostavljajući Buloka u nedoumici da li se to on sa njim zavatlava ili...

*
* *

Nosilac maršalske značke u La Hunti, plaćenik Ernija Buloka, Pol Merdok, sada je bio više nego ubeđen da borba sa Pirsovima nema veze sa rančem i zemljištem, već nečim mnogo vrednijim.

Buloku je slučajno izletela reč „kopanje”... znači da je nešto krio. Kopanje se može samo odnositi na neku rudu.

Zlato?

Da li je Bulok nanjušio zlatnu žicu koja nije njegova, ali je želeo po svaku cenu da je dobije?

To je tek tada sinulo u Merdokovom mozgu.

Zlato!

Pošto je znao da na ranču nema nikog, navukao je kabanicu preko glave i poterao konja preko blatnjavih ledina prema Žutim brdima.

Kiša se hvatala na ivicu kapuljače i nizala kapi u ledenu ogrlicu. Samo je budala mogao po ovakvom nevremenu da jaše. A Pol Merdok je bio budala na svoj način, nije hteo da bude primećen.

Pokatkad, nehom bi se oglasio prasak groma, sevnule bi munje nekoliko puta uzastopno u deliću sekunde i ceo kraj bi se obasjao avetinjskom, srebrnastoplavom svetlošću. Zatim bi ponovo nastupio mrak i kiša započinjala svoj monotoni šapat.

Pol Merdok je zaustavio pokislu životinju pred rančem. Sve zgrade crtavale su prema nebu ivice krovova pritisnute tamom i hladnoćom.

Svetlosti nije bilo nigde.

Merdok obode konja i laganim hodom krete dalje.

Želeo je da поближе pogleda ulaz u zapušteni rudnik braće Pirs. Ma da se nije mnogo razumevao u zemlju, mislio je da će moći nešto da iščacka na tom mestu. Možda je Bu-

lok već pripremao alat i sklonio baš tu, čekajući da ubica iz Jume obavi svoju prljavu rabotu i da počne sa radovima.

Buloku više ništa nije verovao.

Bio je siguran da mu sprema klopku čim završi ono što je započeo. Baciće na njega svoje ljude da mu više ne smeta i ne bude nezgodan svedok.

Sjahao je i navukao kapuljaču još više na lice. Kiša mu se već slivala niz obraze i kvasila usne.

Onda je zastao, čudno zadrhtavši.

Ulaz u iskopine kao da se za trenutak osvetlio iznutra.

Kad je bolje pogledao, nije video ništa. Zjapio je samo otvor sa debelim podupiračima.

Pošao je dalje i ponovo zastao.

Ne, nije se varao!

Svetlelo je!

Neko se nalazio unutra... Možda je Bulok došao da pregleda sve pred početak velikog kopanja?

Pol Merdok je izvukao kolt i pokrivši ga krajem svoje kabanice prišao otvoru. Sada se uverio da nekog ima unutra. Plamen sveće ili fenjera podrhtavao je u memljivom hodniku, koji se produžavao u veliku krivinu, vlažnih zidova i rastočene, žute zemlje pod čizmama.

Sada je mogao sasvim da izvuče oružje. Kiša je ostala za njim, napo-lju.

Polako je provirio i otkrio širi deo hodnika. Tu se nalazio veliki sanduk zastrt nekim čebetom. Pored impro-

vizovanog ležaja, na zemlji je stajala velika sveća i leljala plamen u svim pravcima, praveći gorostasne senke po zidovima.

Na sanduku je, leđima okrenut, sedeo čovek ogrnut nekim crnim ogrtačem.

To nije bio sudija iz La Hunt!

Čovek je bio sam. Kao da je uto-
nuo u dremež ili razmišljanje.

Pol Merdok nije bio kukavica, ali je pozeleo da šmugne natrag iz ovog pakla senki i polusenki. Međutim, nešto ga je opčinjavalo i prosto zakucavalo za mesto gde je stajao.

Ispod čovekovih nogu ležali su sedlo, opasač i puška.

„Mališa“ se pokrenu da se bolje namesti i izazva šum. Pod njegovom nogom osu se malo zemlje.

Čovek u niskom hodniku je to čuo i okrenuo se prema njemu.

I pre toga obuzet strahom, osuđenik iz Jume je ovog časa pozeleo da je sve samo san. Zatvorio je oči i odmah otvorio...

Ne, nije to bio san!

Osetio je da mu se kosa diže na glavi a u očima pojavljuju suze od užasa. Ledeni ubodi razasuli su mu se po telu od glave do pete, a u ušima zabubnjali potmulí doboši.

Kolt mu je ispao iz šake.

Otvorio je usta da krikne, ali izgubio je glas.

Čovek se malo pridigao, s mukom.

Preko prsiju, ramena i vrata imao je zavoje, na više mesta crveno obojene.

Lice mu je bilo bledo, bez kapl

LJUBAVNI VIKEND ROMAN

•
•
**UTORKOM
I PETKOM**

krvi, upali obrazi na sablasnoj svetlosti sveće samo su ga još više pretvarali u demona...

Pol Merdok nije mogao više da izdrži! Još uvek je otvorenih usta zurio u priliku koja je zurila u tamu prema njemu.

Ne, to nije bilo moguće! Krv mu se ledila u žilama...

Video ga je jasno, sada!

A pucao je nedavno u njega i bacio ga u jarak, kao psa.

Veliki Pit!

On ili njegov duh!

Najzad je iz njegovih pluća izleteo vazduh pomešan sa neljudskim krikom...

Potrčao je prema izlazu, sudarajući se sa gredama, padajući u blato, bauljajući četvoronoške, urlajući...

Nekako se dokopao izlaza i svog konja, bacio mu se u sedlo i krvnički zario mamuze u njegove bokove.

Životinja je zaništala od bola i poletela napred. U svojoj žestini posrnula je na prednje noge i Merdok samo što nije preleteo preko nje. Nekako se ipak ispravila i dala u galop.

Gologlav, bez šešira, bez namaknute kapuljače, Merdok je besomučno gonio konja prema gradu, ne osećajući kišu.

Samo što dalje od tog mesta, od te slike!

•
• •

Usamljen, za stolom u uglu, Džordžijanac je odsutno redao karte.

Napolju kiša nije prestajala.

Valjda je zbog toga i raspoloženje u salunu „Arkanzas” bilo bedno.

Ljudi su još bili pod utiskom vesti da je Donald Pirs nađen obešen u svojoj kući, na ranču. Iako je njegov brat žestoko tvrdio da se radi o ubistvu, nabeđujući otvoreno da je to Bulokovo maslo, Pol Merdok je kao maršal La Hunte zaključio da nema dokaza da se rančer nije sam obesio.

Očigledno, maršala nije zanimao Pirs. Krijući se iza zvezde, on se cerio naporima nekolicine građana da ga privole da preuzme istragu ukoliko i sam nije umešan u to. Međutim, ovaj im se nasmejao u lice i zapretio da će ih sve zatvoriti ako ne začepi gubice!

Tako je grad uz Buloka dobio još jednu napast, sopstvenog maršala.

Događaji su se odigravali vratomnom brzinom i niko nije bio u stanju da se snađe i razmisli šta je najbolje da učini. Jer, dok su se dogovarali o jednom, na drugoj strani iskrsavala bi nova nevolja i tako se vrtelo u krug.

Ubistvo Donalda Pirsu još nije izbledelo u mislima ljudi, a nova nesreća došla je spolja sa kišom, u obliku trojice mračnih došljaka pod kabanicama.

Bili su natopljeni kišom, voda se sa njih cedila u potocima. Stajali su na ulazu, dočekani ćutanjem i napregnutim iščekivanjem.

Sva trojica bili su zarasli u brade, lica punih ožiljaka i bora. Šeširi ma-

lih oboda, povrnuti sa strane, zaklanjali su im čela i pravili senke do samih jagodica.

Ispod kišnih ogrtača nosili su kožne bluže a preko njih opasače načičkane mecima i teške koltove kalibra 45.

Najveći među njima koraknuo je napred i podigao glavu. Kada je progovorio, izgledalo je da ga svaka izgovorena reč zabavlja.

— Ja sam Kolvel Džentri! — viknuo je, kružeći pogledom po ljudima kao lešinar. — Ko nije čuo za mene ranije, zapamtiće me ovih dana. Pozvao nas je neki Bulok? Da li je tu?

Niko mu ne odgovori.

Neznanac se iskezi, smejući se zajedno sa svojim pajtašima.

— Izgleda da nije tu? On je sigurno veliki gospodin kad ne zalazi u smrdljive jazbine?

Džentri se zadovoljavao ćutanjem gomile. To je značilo da je napravio utisak, da ga se plaše.

-- Pozvani smo da obavimo neki posao — nastavio je on, ne čekajući pitanja. — Dajemo vam do znanja da se niko ne meša. Niko! Prvo pucamo pa onda pitamo za ime.

— I na maršala? — javi se neko.

Džentri se okrete u tom pravcu.

— Šerifi obično pobegnu kada čuju da dolazi Džentrijeva trojka iz Trinidada.

— Ovaj šerif neće pobeći! — čuli su jasno hladan, metalan glas iz ug-

la. Sva trojica su pogledala u tom pravcu. Videli su čoveka u crnom za stolom kako ređa karte, udubljen u njih. Nije ih ni udostojio pogledom.

Džentri se narogušio, nezadovoljan činjenicom da se u salunu neko zabavlja kartama dok on govori.

— Zašto on ne bi pobegao? — upita on, iskosivši se malo.

— Zato što je bitanga kao i neki iz Trinidada! — odgovorio je Holidej i posejao užas među posetioce.

Jer, ovo je odjeknulo u salunu kao fijuk noža. Reči su se zaboje u Kolvela Džentrija poput otrovnih strela i na licu izazvale lančane grčeve, besa.

Kad se povratio od zaprepašćenja, vođa razbojničke trojke je potegao kolt sa pojasa.

Ali nije stigao da ga upotrebi.

Jedan od kockarevih šankolna planuo je ispod stola i Džentrijevo oružje odletelo je u ugao, do same mesingane pljuvaonice pored šanka.

Holidej je prevrnuo sledeću kartu, kao da se ništa nije desilo.

— Kralj! — rekao je više za sebe. — Ne valja... Biće nevolje.

— Ko si ti? — zaurao je Džentri držeći okrvavljenju šaku slobodnom rukom. Još nije mogao da poveruje da je izbačen iz igre na samom početku.

Njegovi drugari su ga oklevajući pogledali.

— Zovem se Holidej — progovorio je čovek mirnim, dubokim glasom i od tog imena Džentriju su zadrhtala kolena. — Dok Holidej! Želiš li još nešto da znaš?

Džentri je žurno odmahnuo glavom i počeo da se povlači prema vratima.

Za njim su krenuli i ostala dvojica iz pratnje.

Ime čuvenog kočkara i strelca deovalo je na njih kao udarac bičem.

Ni ostali u salunu nisu se bolje osećali.

Buljili su u Holideja kao u utvaru. Nije bilo saluna na Zapadu kroz koji nije prošla neka od neverovatnih priča o usamljeniku iz Džordžije.

Sada su mogli da ga vide rođenim očima i odjednom su osetili da ga se plaše. Oko njega se začas napravio prazan prostor, ograđen ćutanjem i tihim došaptavanjem.

Izgledalo je da on ništa ne primećuje.

Međutim, Holidej je sve video i znao šta o njemu misle.

Nije mu bilo prvi put da se oseti užasno usamljen i nepotreban. Stotine gradova i naselja jedva su čekali da ga se otarase, na bilo koji način. On je svuda predstavljao metu, za zločince ili za usijane glave. Oko sebe je nehotice stvarao drame, izazivao barutne oblake dima, sejao

leševe. Za njim su ostajali pustoš, mračno ćutanje i retko, retko neka lepa reč.

Holidej se navikavao na svoju zlu sudbinu.

Bolest koju je nosio u grudima gonila ga je stalno napred. Smenjivali su se grđovi, prolazila lica, smrt se toliko puta nadnela nad njim, a on je ostajao uvek na nogama, s gorim osmehom na usnama i kolfovima iz čijih se cevi pušilo.

I te večeri sedeo je, sprečen kišom da nastavi svoje lutanje.

Kada je ćutanje dostiglo vrhunac, vrata saluna su se naglo rastvorila i propustila prokislo telo Pola Merdoka.

Bio je mrtvački bleđ, posrtao je dok je žurio da se dokopa šanka. Krčmar se zamalo nije sklonio u kuhinju kada ga je video razbarušenog i izbezumljenog.

— Viski! — proderao se Merdok na njega.

Krčmar je spustio čašu pred njega, ali Merdok istrže celu flašu i pritisnu na grudi. Zatim ispod oka pogleda po salunu.

— Šta buljite? — zapištao je čudnim glasom. — Zar niste nikada videli duha?

I izlete napolje.

Samo što su se vrata zaklopila za nabeđenim maršalom, novi talas ki-

še zasuo je prostor na ulazu i vrata su se ponovo otvorila.

Ovog puta su ostala širom otvorena, zaustavljena ramenima došljaka iz Trinidada.

Banuli su naoružani puškama i koltovima i sa ulaza otvorili vatru u pravcu Holidejevog stola.

Gosti su pali na pod, neki su jaknuli pogodeni zalutalim zrnima.

Oblaci barutnog dima prekrili su stolove, ali Holideja nije bilo na njegovom mestu.

Kolvel Džentri je pucao levom rukom, zaslepljen osvetničkom željom da izrešeta prokletog kockara na sto tinu mesta.

Njegovi prijatelji sledili su njegov primer, ali su na pola puta zastali, uvidevši da uludo troše municiju.

Holidej je iščezao, pre nego što su povukli svoje obarače.

Stajao je iza stuba, u senci, i čekao da se lupeži pribere.

— Gde je? — zaurao je Džentri, udarajući čizmom u prevrnute stolice. — Gde je nestao?

Holidej iziđe iz senke, s rukama prekrštenim na grudima. Ledenoplave oči brzo su ugasile u lupežu ostatke besa i osionosti.

— Ovde sam, Džentri! — preplavio je salu njegov kao od metala okovan glas. — Zar ti još nisi otišao?

Jedan od Džentrijevih momaka podigao je ruku, ali kockar je mađioničarskim pokretom izvukao svoje koltove i pritisnuo oroze.

Narandžasti plamenovi slili su se u jedan i završili svoj užaren put

u napadačevoj ruci. Pod vrelim olovom rascvetao se rukav i krv je natopila mišicu.

Drugi nije pokušao ništa. Podigao je obe ruke.

Holidejevi koltovi već su se našli na svom mestu u futrolama.

Posetioci saluna bili su nemi posmatrači ove scene. Trajala je jedva minut, a značila je mnogo. Jedan jedini čovek nadvisio je brzinom i preciznošću tri ovejana lupeža. Potezao je s takvom lakoćom da su ljudi jedva pratili njegove pokrete.

— Ja čekam, Džentri! — pozvao ih je kockar.

Ali razbojнике je prošla volja za nadmetanjem.

Te kišne noći vrata na salunu se raskrilila ko zna po koji put. Sada je na njima stajao Erni Bulok i pokušavao da se uključi u sve što se događalo pre njegovog dolaska, ali mu nije uspevalo.

Video je nasuprot sebi Doka Holideja, kako s ledenom mirnoćom iščekuje sledeći pokret trojice neznanaca kraj vrata.

Malopre je kraj njega proleteo Pol Merdok gluv za sve njegove pozive. Sada ga je u salunu dočekala neshvatljiva tišina i barutni dim koji ga je štipao za nos.

— Do đavola, šta se ovde dešava?

Kolvel Džentri se okrenuo prema sudiji i odmerio ga od glave do pete. Kao da je naslutio koga ima pred sobom.

— Bulok? — upitao je hrapavim glasom.

— A ko ste vi?

Razbojnik napravi grimasu koja je značila otprilike da ima nameru samo jednom u životu da ga vidi i nikada više.

— Mi smo iz Trinidada — rekao je polako. — Zovem se Kolvel Džentri.

— Ti... Poslao vas je Peril Drups?

— Tačno, mister! Poručili ste mu da će biti lako, ali ste slagali.

— Ne razumem... — progundā sudija, osećajući se nelagodno. — Zašto niste prvo došli kod mene?

— Salun je bio bliži — unese mu se revolveraš u lice. — A osim toga... bar znamo zbog čega odustajemo.

— Drubs je obećao...

— Do đavola s Drubsom! — prekide ga lupež. — Nemamo nameru da ovde ostavimo kosti za šaku dolara!

I pre nego što je Erni Bulok stigao da nešto kaže, oni su izišli na vrata.

Osećajući se glupo, okružen mrkim pogledima, Bulok krenu za njima, psujući u bradu.

A za stolom, u uglu, Džordžijanac je ređao karte kao da je celo veče to radio.

• •

Sledećeg dana, Džeremi Pirs se vratio u La Huntu.

Sa prozora svoje sobe posmatrao ga je Bulok, proričući mu brzi kraj. Lice mu se razvlačilo u satanski osmeh.

Pol Merdok se probudio mamuran, čvrsto uveren da je prošle noći sve bilo samo jedan ružan san, koji ipak nije mogao lako da izbriše iz sećanja.

Neshvatljivo ponašanje trojice revolveraša iz Trinidada, sudija je dovodio u vezu sa crno odevenim strancem u salunu. Nije stigao ni da se raspita ko je, ali je predosećao da se u grad uvukao neprijatelj.

Momci koje mu je preporučio Peril Drubs, njegov stari poznanik iz Linkolna, bivši šerif proteran zbog podmićivanja, doneo mu je samo nevolje. Brbljivci su obelodanili odmah za koga rade, misleći da će time zaplašiti ljude.

Međutim, ispalo je drukčije.

„Mališu” je, s druge strane, nešto vuklo da ponovo ode na Pirsov ranč i proveriti da li je sve samo sanjao ili je ipak bila java? Što se bolje osećao, to je razložnije mislio. Mada je odbijao mogućnost da je veliki Pit živ, kopkalo ga je i to što je one kobne noći, dok je bacao mrtvog šerifa u prljavi jarak, čuo topot nekog jahača.

Džeremi Pirs se krepio pivom u salunu, kad je ušao Pol Merdok.

Pogledali su se neprijateljski.

Rančer je okrenuo leđa maršalu koga je skoro sma izabrao, ubeđen da je i on umešan u ubistvo njegovog brata, bar približno kao Bulok, ako ne i jednako.

Nekoliko zalutalih posetilaca učitalo je čim se Merdok pojavio na ulazu.

Merdok je došao do Pirs, skinuo sa košulje značku i bacio pred nje-ga.

— Evo ti ove limene igračke, mator-i! — rekao mu je kroz zube. — Okači je o svoj krst...

Pirs je uzeo zvezdu, zagledao je sa svih strana, a onda je protrljao o rukav kako bi dobila sjaj.

— Uprljana je malo — progundao je više za sebe.

— Sad nisam šerif — rekao je Merdok. — Zato se pričuvaj! Čujem da svašta pričaš o meni po gradu.

— Ovo je slobodna zemlja — sleže ramenima Pirs i uze čašu. — Ču-te samo mrtvi... i obešeni.

Merdokove zenice se suziše u dva tanka proreza.

— Imaš još nešto da kažeš? — upita jetko.

— Uvek sam govorio ono što mi-slim, pa čak i nenaoružan.

Merdok baci pogled niže i primeti da rančer ne nosi oružje.

— Imao si sreće sada — reče, ke-zeći se. — Sledeći put ponesi kolt.

— Ubićeš me kao i mog brata? — dobaci za njim Pirs.

Merdok zastade u mestu.

Onda se okrenuo i lagano vratio.

Za trenutak su se pogledali u oči, a zatim je ubica iz Jume hitro istr-gao kolt i zamahnuo da ga udari.

Možda bi to učinio da ga nije opo-menuo preteći zvuk zapinjanja oru-žja. Ruka mu je ostala u vazduhu, kolebajući se.

Neko ga je držao na nišanu?

Okrenuo se na tu stranu i video siluetu crno obučenog stranca u po-lumraku. Dotle ga uopšte nije za-pazio. Stvorio se odjednom tu, kao iz vazduha uobličen.

Nije mu video lice, samo konture šešira. Nije mu video ni oružje, ali je znao da mu je na dohvatu ruke. Bio je samo senka — a zračio je smrću.

Pol Merdok izlete napolje, još jed-nom poražen.

Pirs odahnu.

— Mislio sam da ste otputovali, Dok? — obratio mu se rančer, pri-lazeći.

— Putujem kad ja hoću! — suvo uzvрати kockar. Ali se Pirs nije dao zbuniti.

— Raduje me da ste ostali — re-če. — Ma šta o vama pričali, dola-zim do zaključka da je istina druga-čija.

Kockar ne reče ništa.

Pirs nastavi.

— Osećam da propadam — uz-dahnu. — Bez brata sam ništa. Lju-di tako izgube nekog voljenog pa

počnu i sami da venu. Nije mi ni do čega, ne plašim se ničega. Jednostavno postojim i čekam ono što mi sudbina odredi.

— Rano ste se predali — dobaci Dok. — Možda vaš brat to ne bi voleo?

— Možda? — pitao se i Pirs. — U poslednje vreme je maštao da se ponovo posvetimo ranču, da ga podignemo i učinimo našim malim rajem... Ali eto... Osećam da me smrt hvata za gušu. To se ne može izbeći, to se zaista tako oseća. Išao sam u Santa Fe, kod advokata. Rekao sam mu ako se ne javim jedan dan odavde da odmah dođe.

— Zašto ne otputujete?

Pirs odmahnu glavom.

— Hoću da ostanem koliko mogu, da vidim Buloka da propada. On ne može opstati! La Hunta će nadživeti sve propalice i ubice. Ja vam to obećavam!

Rekavši to, on spusti čašu na šank i podignute glave iziđe napolje.

Bio je to poslednji korak Džeremija Pirs.

S jednog krova digao se oblačić dima, a onda grmnuo pucanj puške.

Džordžijanac je kao mačka odskočio sa stolice i jurnuo prema prozoru. Video je na krovu kako nestaje vrh nečijeg šešira.

Ramenom je izbio staklo i pao na ulicu, otkotrljavši se nekoliko puta po prašini. Proleteo je kraj kopita dva privezana konja i zaplašio ih, tako da su počeli da se sudaraju i grizu.

Strelac je pucao sa krova trgovi-

ne „Čeni i sin“. A malo niže, nadovezivala se Bulokova kuća s ružičastim kapcima.

Kockar potrča pravo prema njoj.

Bio je to pravi put, jer je nečija silueta žurno promakla između kestenovih stabala i nestala iza kuće.

Negde su se morali sresti.

Ubica nije imao tri čiste da nastavi bekstvo. Morao je negde da se skloni, a najbliže sklonište bila mu je sudijina kuća.

Džordžijanac je uleteo na glavni ulaz.

Kućepazitelj Bert Tašingem ga je pogledao s visine i zaustio da ga opomene da ne ulaži neprijavljen, ali je bio žestoko odgurnut u stranu. Sapseo se o stolicu i opružio se koliko je dug u holu.

Kockar je zastao i oslušnuo.

Ne, nije se varao!

Negde gore na spratu zaškripala su vrata i čuo se nečiji piskav glas. Zatim je nastupila tišina.

Kockar je krenuo stepeništem, vre bajući sve uglove na koje je nailazio.

Zaustavio se pred velikim dvokrilnim vratima i bez razmišljanja ih gurnuo. Jednim pogledom je obuhvatio prostoriju u kojoj se nalazio samo jedan čovek, Erni Bulok. Stajao je okrenut leđima.

Kada je Džordžijanac ušao unutra, on se okrenuo sa nevešto začuđenim izrazom lica.

— Šta vi tražite ovde? — upitao je oštro.

Holidej u prvi mah nije opazio ništa sumnjivo u sobi.

— Ko ste vi? — ponovio je Bulok, previše glasno.

— Da li je neko bio ovde, mister Bulok? — zapitao je kockar iako je unapred znao odgovor.

— A ko bi trebalo da bude, stranče? — drsko mu je uzvratio sudija.

— Neko je malopre ustrelio Džeremija Pirsu pred salunom. Niste znali?

Bulok se namršti.

— Je li mrtav? — upita brzo.

Holidej se polako odvoji od vrata i pređe na sredinu sobe.

— Hoćete da budete sigurni da li je mrtav? Zar nemate pouzdanog strelca?

— Slušajte vi...

— Umuknite, čoveče! — prekide ga Dok. — U ovu kuću je ušao ubica i ja ću ga naći! I ne pokušavajte — dodade — da prilazite stolu. Jednom sam naseo tako, postoji kutija za cigare koja proizvodi određenu melodiju i na taj znak u sobu upadaju ljudi i ubijaju ili izbacuju neželjene posetioce napolje...

Bulok pocrvene i ustuknu.

— Kažnjive je upadati u tuđe kuće, mister! — podigao je malo zatim glas.

— Slažem se — reče kockar. — Pre mene je neko upao ovde. S vašim blagoslovom!

— Ne znam o čemu govorite! — povisio je Bulok glas još više. Ho-

lideju ne promače da njegov pogled skreće negde u stranu.

— Uostalom, ko ste vi?

Bulok je sada jasno video da se zavesa razmakla i da se cev puške podigla prema nezvanom posetiocu. Tada se osetio već komotnije, ali promena na njegovom licu nije izmakla Holidejevim instinktima.

Džordžijanac je skoro bio okrenut leđima zavesi.

Bulokove oči bile su mu kao ogledalo.

Potegao je desni kolt pred zabezeknutim domaćinom i ispalio dva hica preko boka, ispod leve ruke, u pravcu gde su se zanjihali nabori.

Prvo je palo oružje, a onda je ogromno Šelbijevo telo povuklo za sobom i zavesu i palo na pod potresajući celu sobu.

Bulok je ostao bez reči. Tako nešto nikada u životu nije video. Čovek je pucao preko boka, ne gledajući, i pogodiolo

Kockar je podigao Šelbijevu pušku i omirisao cev.

— Nije on! — rekao je.

Bulok je još uvek stajao bleđ.

Holidej je napunio doboš svog linkolna sa veličanstvenim mirom.

— Ja ću ga već naći, Bulok! — obećao mu je. — Čuvajte se da ne bude u vašoj blizini!

Džeremi Pirs je sahranjen pored svoga brata, na ivici njihovog ranča,

pod velikim razgranatim brestovima.

Udaljen od svih, gologlav, stajao je Holidej i posmatrao okupljeni svet kako pomno prati sveštenikove reči. Bio je to dan kada će u La Huntu lično doći u dvokolicama Kenet Klejburn, advokat iz Santa Fea, praćen jednim pomoćnikom.

Svet se razilazio sa groblja dok je Klejburn otvarao testament u sudnici, pred nestrpljivim Bulokom.

Džordžijanac je, sa druge strane, uzalud lupao glavu gde je mogao da nestane Pol Merdok. Onda se prisećao njegovog sinočnjeg izgleda, flaše viskija koju je dograbio i po-
neo sa sobom, i reči u kojima je pomenuo duha...

Duha?

Zar bi on mogao da...?

Ispravio se naglo pred tom mišlju. Prevejani ubica više nije mogao da stane sa svojim zločinima. Sada je možda zapretio novi, ako ne stigne na vreme.

U tom su iz sudnice izišli advokat i njegov pomoćnik.

Kenet Klejburn je bio mlad ali proćelav čovek, sa naočarima u zlatnom okviru, glatke bele kože i prodornog pogleda. Nešto je zapitkivao prolaznike sve dok jedan nije pokazao u pravcu kockara.

Advokat iz Santa Fea se uputi pravo prema njemu.

— Mister Holidej? — upitao je zvonkim glasom.

Džordžijanac klimnu glavom.

— Treba da potpišete neka dokumenta i moj posao ovde je završen...

Kockar ga je posmatrao u nedoumici.

— Dokumenta? — ponovio je za njim. — Da nisam nešto nasledio? — dodao je ironično.

— Tačno — odgovori Klejburn, vadeći iz tašne neke spise. — Pirs je vama u nasledstvo ostavio ranč!

Bio je to šok i za samog Holideja.

Zurio je u advokata spreman da mu to pripiše kao šalu. Međutim, Klejburnovo lice bilo je sasvim mirno i ozbiljno.

Džordžijanac je skrenuo pogled prema sudnici.

Tamo je, na ulazu, ugledao Ernija Buloka. Gledao je u njihovom pravcu.

Pirs ga je, najzad, primorao da ostane još malo.

On je bio na redu. Bulok nije odstupao, samo je tražio pogodan trenutak.

Pa, imaće ga, zaključio čovek iz Džordžije.

*
* *

Vučen nekom neodoljivom magnetnom snagom, jahao je Pol Merdok prema opustelom Pirsovom ranču. Slika velikog Pita obasjanog svetlošću sveće nije mu davala mi-

SVAKOG 1. U MESECU CRTANI ROMANI

BEST-SELLER

ra. Morao je da se uveri na licu mesta da li je to sve izmislila njegova luda glava ili je one noći zaista zatekao duh svog mrtvog brata u napuštenom rudniku.

Konja je ostavio ovoga puta još dalje od ulaza, a krenuo je tiho uz sam brežuljak prema otvoru.

Ponovo je osetio da podrhtava čim se našao na ulazu i osetio miris podzemlja i ustajale vode.

Pažljivo je birao mesta na koja će stati.

Dlan mu je bio čvrsto obavijen oko drške kolta.

Dan je prestao da postoji čim je zakoračio u hodnik.

I ovoga puta primetio je slabašnu svetlost na onom istom mestu i bio siguran da sve ono nije bio san.

Usta su počela opet da mu se suše i po koži da mu se rasprostiru hladni ubodi jeze.

Nije smeo da dozvoli da bude otkriven. Poslednja četiri koraka prešao je u sekundama dugim kao večnost. Ugledao je tada isti onaj ležaj od sanduka, sedlo kraj nogu, sveću koja je skoro dogorevala na zemlji.

I čoveka koji je ležao, pokriven ogrtačem. Lice mu se nalazilo u senci, ali on mu je predosećao crte.

Opasac i puška ležali su na dohvatu, ali čovek je spavao dubokim snom i ništa nije slutio. Vazduh je strujio pored same Merdokove glave i hladio mu znojem orošeno čelo.

Podigao je oružje i krenuo.

Bat njegovih koraka čovek nije čuo. Ležao je i dalje nepomičan.

Pol Merdok se približavao sve više.

Sada se našao, skoro uz sam ležaj...

To lice!

Avetinjski blede, ispijeno, ali mirno u snu. Čvrsto stegnuti zavoji više nisu bili namočeni krvlju. Neko ih je u međuvremenu promenio.

Da, bio je to on, veliki Pit.

I to živ!

Zar je imao devet života, pomislio je „Mališa“ u sebi. Kako je preživeo onoliko olova, onaj pad u vodu, i ovaj podzemni pakao na Pirsovom ranču?

— Spavaš, veliki brate? — oslovio ga je Pol Merdok glasno.

Ali ranjenik se i ne pomeri. Disao je ravnomerno, nesvestan u kakvoj se opasnosti nalazi.

— Pite! — pozvao ga je „Mališa“, još jače.

Tek tada se čelo maršala iz Puebla nabralo. Zatim je s naporom otvorio oči.

Ne želeći da rizikuje, „Mališa“ je nanišanio u njegovu glavu i čekao da ga ovaj prepozna.

Maršal se najzad rasanio. No, umesto da pokuša da se uspravi ili načini bilo kakav pokret, on je ponovo sklopio oči.

— Ne možeš da mrdneš? — likovao je „Mališa“. — Tako sam te izrešetao da možda više nećeš ni ustati? Priznajem da si me iznenađio što si ostao u životu, ali to ti je poslednje iznenađenje, veliki. Poslednje!

Merdok ponovo otvori oči. Usta su mu se pomakla.

— Pucaćeš? — upitao je tiho.

— Ja ne opraštam! — potvrdi ovaj u divljoj radosti.

— Ipak nećeš umaći — obećao mu je brat. — Svejedno šta će sa mnom biti, tebi ne ginu vešala...

— Još se prsiš, a? Zaista si pravi čuvar zakona, samo što nema ko da te vidi i da ti se divi, osim mene! A ja pljujem na tvoj zakon i na tebe!

— Bilo bi bolje da se predaš — reče Pit.

Ali ubica iz Jume ga je s prezrenjem gledao.

— Ko te je spasao ovog puta? — upitao je. — Onaj iz Puebla? Onaj đavo što me je osramotio pred celim svetom?

— On...

— I previo te?

— I previo me. Izvadio mi je dva metka i smestio ovde. Ja sam želeo da budem ovde, neko vreme... dok ne stanem na noge i ne dovučem te u Pueblo...

— Načekao bi se! — podrugnu mu se „Mališa”. — Šta je jedan Pueblo prema La Hunti? Tamo sam ubio jednoga, a ovde sam smakao oba brata Pirs... Ja lično!

Pit malo podiže glavu.

— Još... priznaješ? Meni?

Ubica se cerio.

— A što da ne? Šta mi možeš? Sada kada budem otišao, biću siguran da nećeš vaskrsnuti, veliki brate!

Pit Merdok je gledao svom bratu pravo u oči.

— Ne vredi, „Mališa”! — rekao mu je polako. — Više nismo sami... Uzalud pucaš!

— Ne pokušavaj da se izvučesh! — cerekao se ovaj, okrenuvši pola-

ko pun doboš. — Umrećeš brzo, bez patnji...

Tada iza njega odjeknu hladan, metalan glas.

— Podigni ruke!

Pol Merdok je prebledeo. Taj glas... odjeknuo je prostorijom kao grmljavina, prešao preko svih zidova i vratio se natrag svom vlasniku.

Trebalo je pucati!

Pucati u velikog Pita značilo bi i njegovu smrt! Ne, morao je prvo da likvidira nenadnog posetioca, a posle da se pozabavi ranjenikom.

Pol Merdok je već imao oružje u ruci i podigao ga je malo da zavrata protivnika. Istovremeno se okretao.

Kad je smatrao da je dovoljno spreman, spustio je naglo cev i opalio.

Okrenuo se i ponovio pokret, pretražujući očima cilj. Međutim, čovek je stajao nepomičan, kao od stene izvajan. Zrna su prohujala kraj njega poput otrovnih insekata, a da se nije ni pomakao.

Pol Merdok je s užasom konstatovao da je promašio.

Ali kada je hteo da poboljša svoj položaj i učini kraj celom tom košmaru pod zemljom, stranac je potegao oba svoja kolta poput zvečarčinog trzaja. Niklovane cevi bljesnule su na slabom odsjaju sveće i suknuli su narandžasti mačevi prema njemu.

Oružja mu se bilo izbijeno iz ruke istog trenu!

Hteli su ga živog!...

Možda je to bila šansa?

Bacio se prema sveći i poklopio je svojim telom. U zemljanoj prostoriji zavladao je potpun mrak.

Holidej je brzo promenio mesto, hitajući prema ranjeniku. Mislio je da će ubica pokušati da se prvo njega dokopa pa je želeo da bude blizu.

Zatim je kresnuo šibicu podigavši je visoko gore. Plamen se ugasio odmah, ali kockaru je bilo dovoljno da pogledom okrzne ubičino telo koje je bauljalo prema izlazu.

Džordžijanac je znao da ga maršal Puebla želi uhvatiti živog i dovesti natrag. Međutim, ciljati precizno u mraku mogao je samo strelac kakav je Dok.

Pucao je, plamen se rascvetao na izlazu iz cevi. Čuo se jauk.

Zatim je zavladao tišina.

Holidej ponovo kresnu šibicu, zaklanjajući šakom da je strujanje vazduha ne ugasi.

Ali, ubica je nestao!

— Pobegao je..? — upita Pit Merdok slabim glasom.

— Jeste — odvrati Holidej. Pri-
neo je plamen sveći, a onda raz-
gledao zemlju.

— Ranjen je — dodade.

— Treba ga uhvatiti — zastenjao je Pit. — Može još nekoga ubiti...
On je lud...

— Prvo ćemo vas izvesti oдавде — reče Dok.

— Kuda ćemo? Ne mogu ni da stojim...

— Odneću vas. Nije daleko, na ranč.

— Čiji?

— Moj. Danas sam ga nasledio — osmehnu se kockar.

Pitu Merdoku nije bilo do šale, ali nije se dalje ni raspitivao.

Bio je željan pravog, čistog vazduha i prave postelje.

— Ne znam da li ću ikada moći da vam... — počeo je, ali ga kockar oštro prekide.

— Manje govorite. Kad jezik ne miruje, rane se otvaraju.

— Ali...

— Doveo sam vam jednu ženu iz La Hunte da vam se nađe pri ruci, krčmar ju je preporučio. Niste oženjeni?

Merdok se zagleda u Holideja.

— Zašto sad pa to...

— Žena je lepa! — lakonski odgovori Džordžijanac. — Da pođemo?

•
•

Bulok je čuo glasove u hodniku. Tašingemov je bio najjači, ali je ubrzo umukao posle nekog tupog udarca. Sudija La Hunte se namrš-
tio, gotov da nekome očita lekciju za galamu, kada su se vrata otvo-
rila sa treskom i Pol Merdok upao u sobu sav blatnjav i bleđ.

Pogledali su se nemo.

Merdok petom čizme zalupi vrata za sobom. Ruka mu je beživotno vi-
sila, krv je kapala na skupocenu
prostirku pod nogama i Bulok nije
smogao smelosti da ga opomene.

— Ko te je ranio? — upita ga, zaobilazeći pisali sto i sedajući u svoju fotelju.

— Slušaj, Bulok — pređe na stvar

„Mališa“ — meni se ne ostaje u ovoj rupi! Stigli su me...

— Ko te je stigao?

— Potera, u obliku jednog duha...

— Duha?

— Tačno! Onaj šerif koga sam ubio, vaskrsnuo je i sada je u napuštenom rudniku braće Pirs. Sa još jednim pomagačem, koji može da probuši dolar na deset jardi...

Bulok je posmatrao pažljivo sagovornika, ali nije našao ništa što bi ga navelo da poveruje da Merdok izmišlja.

— Šta hoćeš sada? — upita suvo.

— Novaci — iskezi se Merdok. Levom rukom je izvadio kolt i uperio ga u sudiju. — Ubijao sam za tebe, sve za sitnu lovu. Sad mi je gusto, moram da bežim. I tražim veći zalogaj!

— Misliš da ja držim gotovinu kao drvo lišće? — podsmehn timeru se Bulok. — Šta ti pada na pamet?

— Ne izverđavaj! — zasijaše Merdokove oči. — Jedno ubistvo više ne predstavlja mi mnogo. Ubiću te ako ne stvoriš ovde hrpu dolara...

— Koliko, recimo?

Rekavši to, on se maši kutije za cigare, ali ga Merdok zaustavi.

— Taj trik si jednom oprobao! — zareža on.

Bulok se kiselo nasmeja.

— Misliš da ću da ti podvalim? — upita. — Tvoj brod tone, a ne moj. Čega si se tako uplašio? Ja sam ovde sudija...

— Ne dajem na to ni prebijene pare! — uzviknu Merdok. — Zar ne vidiš da te se više niko ne plaši?

Ti ćeš biti sudija još samo neki dan...

— Misliš? — nasmeja timeru se u lice Bulok. — Znaš li da je dolazio Pirsov advokat iz Santa Fea?

Merdok se namršti.

— Ko je naslednik? — upita.

Bulok je malo očutao, dodirujući vrhovima prstiju obe šake.

— Neki... Holidej. Dok Holidej.

— Neki? — zgranu se Merdok i ustade. — O tome „Nekom“ sam u Jumi slušao prave bajke. Bar petorica su se kleli da će ga jednog dana izrešetati na šest mesta! Kad dolazi?

— Došao je — mirno reče Bulok.

— U stvari, bio je tu poodavno...

Merdok promeni boju. Misli timeru očutaše na ranč, u Pueblo...

— Bio je tu? Obućen u crno? Plave, demonske oči? A ja budala nobrazio da mogu s njim da se nosim! To je on, dakle?

— Treba ga smaknuti! — lupio je Bulok pesnicom o sto.

— Treba bežati! — planuo je Merdok. — Sa njim se niko ne može meriti, ni ja ni ti. U Pueblo me je razoružao dok sam trepnuo okom i ubio oba moja druga, tako su ga imali na nišanu. Nisi gledao kad poteže, sa obe ruke? Čini se da ne vadi koltove već da ih ima stalno u rukama...

— Šta si se raspričao kao baba! — prekide ga Bulok. — Onaj ranč tamo je pun zlata, shvataš li? ZLAT!

Ali to nije ostavilo utisak na ubi-

— Ti kopaj, a meni daj gotovinu!

— rekao je žustro. — Ne želim da sačekam da me odvedu s čizmama napred.

Bulok uzdahnu, momak je bio previše tvrdoglav ili zaplašen.

— Imam nešto para — rekao je. — A to je sve što imam. Hoćeš li da sačekaš dok podignem iz banke?

— Pa da mi umesto šake dolara pošalješ gomilu tvojih revolveraša? Batali to. Otvaraj sef, ali... bez trikova!

— O keji! — rekao je Bulok, ali previše glasno.

Merdok kao da je nešto predosećio. Na taj uzvik pomakla se zavesa. Ugovoreni znak? Ne razmišljajući ubica je opalio dva metka u tom pravcu.

Bulok se sklonio u stranu i, bleđ, posmatrao kako još jedan njegov čovek pada na istom mestu, kao nedavno King Šelbi.

— Rekao sam bez trikova, lopove! — upozori ga Merdok. — Ako nešto slušne samo, prosviraću ti lobanju!

Prekoračili su preko leša. Skriveni Bulokov čuvar nije stigao ni da povuče oroz.

— Požuri! — mumuo je Merdok kolt u sudijina leđa. — Ovaj put sam se čuo daleko!

— Nećeš se izvući — obeća mu Bulok.

— Ti ćeš ići ispred! — iskezi se ubica.

Bulok pomeri jednu sliku i pokaza se sef, ugrađen u zidu. Kada ga je otključao, pred Merdokom se ukazale svežnjevi novčanica još neotpakovanih.

Sudija odvoji jedan, ali ga Merdok odgurnu.

— Ne misliš da ću tebi ostaviti nešto? — prosiktao je i počeo da trpa novac u košulju. Pohlepno se cerio, ali ne toliko neoprezno da bi Buloka ispustio iz vida.

Kada je ispraznio sef, revolverom je pokazao sudiji da pođe napred.

— Tu ima dvadeset hiljada dolara! — upozori ga Bulok. — S tim nećeš stići daleko.

— To je moja briga — uzvрати mu Merdok. — Ni tvoj put nije beskonačan.

Bulok je otvorio vrata, praćen Merdokom.

U hodniku, Bert Tašingem je još uvek ležao oboren udarcem ubice iz Jume.

— Ubio si ga? — upita Bulok kroz zube.

— Ne brini, samo sanja! — reče Merdok. — I ne zaustavljaj se sve dok ne stignemo do konja. Posle možeš i u pakao!

— Ubićeš me?

— Zašto? Neko treba da iskopa to zlato... Možda ću se jednog dana vratiti? Ko zna?

Približavali su se stepeništu. Tada je iza njih Bert Tašingem podigao glavu.

Merdok mu je bio okrenut leđima.

Bulokov kućepazitelj je zavukao ruku pod kaput i mirno se pridigao. U ruci mu se našao džepni kolt deringer. Podigao ga je u visinu očiju i opalio dva puta...

[illegible]

ZABAVNE ROMANE FORUMA

Merdok je posrnuo, pogođen u potiljak.

— Odlično, Bertel! — uzviknuo je Bulok bacivši se u stranu.

Smrtno pogođeni Merdok sunovratio se niz stepenice, obliven krvlju. Nije pustio ni glasa.

Dok je padao, sudarajući se sa ogradom ili zidom, iz njegove košulje ispadale su novčanice i ostale za njim kao trag.

Ostao je da leži s glavom na poslednjem stepeniku, na domak nogu četvorice Bulokovih jahača u čizmama pokrivenim blatom. Naišli su baš u trenutku kada su na spratu odjeknuli hici i Pol Merdok završavao svoj bedni, razbojnički put na stepeništu kuće sudije La Hunte.

— Je li ovo naš šerif? — upitao je jedan od njih, u kaputu boje peska, s crnim reverima i u crnom šeširu velikog oboda.

— Bio je! — isceri se Bulok. — Neka ga neko odnese odavde napolje!

Dvojica ga prihvatiše i poneše, pošto mu je Bulok prethodno kupio novac iz košulje. Strpao ga je u oba džepa i žurno krenuo natrag.

Na polovini stepeništa se okrenuo.

— Našli ste Holideja? — upita.

— Krenuo je ovamo! — obavesti ga Slim Vudstrok, nameštajući svoj veliki crni šešir na čelo. — Rekli smo mu da ga tražite.

— Pristao je da dođe? — iznenadi se Bulok.

— Jestel! — potvrdi Vudstrok. — U stvari, imao sam utisak da je već imao nameru da pođe ovamo, kad

smo ga sreli na pola puta između La Hunte i Pirsovog ranča.

Bulok se zamisli.

— Hm... Možda će brzo prodati ranč! On nije nikakav stočar, već kockar! Gotovina će mu dobrodoći...

— A mi? — zapita Vudstrok.

— Pustite ga da prođe — namignu Bulok.

•
•

Holidej je sjahao pred „Arkanzasom“, privezao ždrepcu za gredu i ušao unutra.

Salon je začudo, bio prazan.

Krčmar je laganim pokretima za šankom slagao oprane čaše i pripremao se za večernje sate.

— Dajte mi jedan brendil! — poručio Džordžijanac.

Krčmar se trgao, pa videvši ko je ušao, brzo se saze pod šank gde je obično držao bocu.

— Prilično je prazno — primeti Dok.

Krčmar pokaza malo niže na ulicu.

— Našli su mrtvog šerifa, pa su se sjatili da ga vide! — promrm-ljao je, nezainteresovano.

— Merdoka?

Krčmar klimnu glavom.

— Neki kažu da su čuli pucnjavu u sudijinoj kući, ali se ne mogu zakleti. Šerif je ubijen s leđa, dva zrna u potiljak i jedna rana na ruci...

— Brzo ste saznali detalje?

— Uvek neko dotrči da me obavesti — nasmeja se krčmar — jer za to dobije besplatno piće!

Holidej ćutke ispi brendi.

— Imate li ovde lekara? — zapita posle kraćeg vremena.

— Imamo, Loja Remzija. Zašto pitate?

Kockar izvadi dvadeset dolara, a onda još toliko.

— Pola je vaše ako ga obavestite da ode na Pirsov ranč i pogleda jednog ranjenika!

— Ranjenika? Koga? — upita krčmar, gledajući u novac.

— Saznaće već koga — izbeže odgovor Dok. — Mogu da računam na vas?

— Možete — klimnu glavom ovaj i odbi novac. — Uzeću samo za doktora, ostalo je sitnica za mene... I ovo piće je na moj račun — dodade.

— Volim da platim ono što popijem — reče kockar.

— A ja bih platio ne znam koliko da vidim još jednom kako oni banditi iz Trinidada odlaze povijena repa!

Holidej dotače rukom obod šešira u znak pozdrava i iziđe napolje.

Sunce je razbijalo oblake i počeo da prekriva polja i vrhove obližnjih brežuljaka. Ulica La Hunte izrovana kopitama i čizmama, polako se sušila.

Ništa sumnjivo nije primetio dok je ulazio u sudijinu kuću.

Jednom je tu već bio i znao je na koja vrata treba ući. A ušao je bez kucanja, opuštenih ruku, spre-

man da reaguje ako se ukaže potreba.

Zatekao je Buloka za stolom, smeškao mu se svojim najljubaznijim osmehom.

Kockar baci pogled prema zavesi.

Bulok odmah podiže ruke.

— Uveravam vas da tamo nema nikoga. Hoćete li da pogledamo?

— Verujem vam — uzvрати Džordžijanac. — Zvali ste me u vezi ranča?

Bulok zastade.

— Kako ste pogodili? Čuli ste da mi je stalo do tog ranča, zar ne? Od braće Pirs?

— Jesam — priznade kockar. — Ali mi nije jasno da vi, kao sudija ovog grada, ne preduzimate ništa da se ubice otkriju?

Bulok nemoćno raširi ruke.

— Ja sam sudija a ne šerif! Odbor građana La Hunte izabrao je maršala, ali se pokazalo da je i on sam lupež...

— U nečijim rukama?

— Ne znam. Kažu da je ubijen u nekom obračunu, malopre. Ja se u to ne mešam, sve dok ne dobijem dokaze. Treba naći što pre novog šerifa...

— Ja sam ovde u prolazu — suvo primeti Dok. — Ono za ranč je iznenadilo i mene samog.

— Pirs je hteo meni da napakosti. Da budemo otvoreni, moja ponuda važi i za vas! Koliko tražite za tu pustaru? Ona vama ne treba, vi niste rančerski tip.

Kockar polako izvuču jednu od

svojih dugih, tankih cigara i stavi u usta.

— Koliko nudite?

Bulok se zamisli.

— Recimo... 10 000 dolara! To je izvrsna cena, zar ne?

Kockar je nešto premišljao.

— Cena je dobra, za vas... — reče polako.

— Koliko vi tražite?

— Sto hiljada!

Bulok se zagrcnu.

— Poludeli ste! — povika. — Zašto bi ta zemlja vredela toliko?!

— To valjda vi najbolje znate! — odgovori Dok.

— Šalite se? Mogu povicati na 15.000 i ni centa više. To je moja poslednja ponuda!

Holidej ustade.

— Sledeći put cena će biti za 50.000 više! — rekao je prilazeći vratima.

— Vi mi se podsmevate?

— Unekoliko — mirno reče Džordžijanac. — Ali vas to ne pogađa, sudijo? Da li ste skoro bili u Lincolnu?

Rekavši to, on zalupi vrata, ostavljajući zabezeknutog sudiju da zuri ispred sebe.

Zatim je Bulok prileteo prozoru i pomakao zavesu. Dole, Slim Vudstrok je netremice gledao u njegovom pravcu iščekivajući znak.

Sudija je mahnuo dva puta rukom. Vudstrok je uzvratio, a onda nestao u salunu.

Borba protiv Holideja nije mogla da se vodi na otvorenom prostoru.

Četiri Bulokova plaćenika zaposeli su salun „Arkanzas“, vezali krčmara i zauzeli mesta pored prozora i kraj vrata.

Četiri kolta bilo je spremno da izbaci smrtonosni tovar prema čoveku iz Džordžije.

Međutim, samo jedan je neoprezno iskočio malo više ispred i sunce se odrazilo na njemu. Bljesak je opomenuo kockara, pa je tako zaseda propala na samom početku!

Kockar se povukao na trem suprotne kuće i sklonio se iza stuba.

Psujući, banditi su otvorili vatru.

Prozorska stakla su prskala u stotine komadiće i kroz otvore su buknuli narandžasti cvetovi smrti.

Iverje je prštalo oko Holidejevih nogu i glave. Nije se mogao pomeriti i samo je čuđom ostao netaknut.

Kada je nastao predah, kockar je iskočio iz svog nesigurnog zaklona i uleteo u trgovinu. Tamo je zatekao prebledelog trgovca Čenija.

— Ko... ko puca na vas? — zamucuo je čovek.

Pogledao je u Džordžijančev opasač i zaključio da kockar nije ni izvlačio koltove.

— Ima li ovde drugi izlaz?

— Nema... — zavrte glavom Čeni. — Zar hoće da vas ubiju?

— Hoće — potvrdi Dok. — Ali to čine vrlo nevešto.

— Mogu li da vam pomognem?

Holidej se iznenadi, ali odlučnost na trgovčevom licu bila je nedvosmislena.

— Hvala vam, ali ja mogu i sam da izidem sa njima na kraj.

Trgovac je ućutao, vraćajući se prema svojoj tezgi. Kada je ponovo došao do kockara, u ruci je nosio pet šipki dinamita.

— Ovo bi ih isteralo — ponudio je kockaru.

Holidej je shvatio. Međutim...

— Nemojte da se izlažete — preporučio mu. — Oni se neće dvoumiti da i vas skinu.

— Samo vi dobro ciljajte — nasmešio se starac.

Zatim je hitro navukao zavese i u prostoriji je zavládala duboka hladovina.

— Pustite ih neka se ispucaju — tiho je rekao i odškrinuo vrata.

Istog časa iz saluna su zapraštili meci i prošarali pod, zviždeći oko njih. Nekoliko zrna pronašlo je put do stakla i zasulo ih komadićima.

Ponovo je nastalo zatišje i Čeni je pripremio prvu šipku.

— Sad?

Džordžijanac klimnu glavom. Kolt mu je bio spreman.

Čeni je snažno zamahnuo i šipka je poletela kroz vazduh prema „Arkanzasu“.

Još dok je bila u vazduhu, blizu vrata, Holidej je ispalio zrno.

Dinamit je eksplodirao uz zaglušujuću jeku i zakačio polovinu jednog prozora. Neko je zaurao tamo.

— Naš krčmar će biti ojađen — smejaó se raspoloženi trgovac, koga je ovo počelo da zabavlja. — Ali Bulok će sve to platiti!

— Sad prema vratima! — uputio ga kockar.

Novi pogodak bio je još razorniji. Dim je ispunio salun i iz njega su počeli da izleću skriveni strelci.

Holidej izbroja trojicu.

Otvorio je vrata i stupio na trem. Sačekao je da se priberu i da ga ugledaju. Iz saluna je neko jaukao i molio za doktora.

Prvi se snašao Slim Vudstrok.

Odskočio je u stranu, nadajući se da će i ostali učiniti to isto i otežati Holideju da puca na sve istovremeno.

Međutim, njegovi pajtaši su još uvek klecali ošamućeni dimom i plamenom, hvatajući vazduh. Tako je Slim Vudstrok bio osuđen da se sâm meri sa Džordžijancem.

Opalio je, siguran da je potegao prvi. Zrno je prohujalo opasno blizu pored kockara, skoro mu je oprljio obraz. Tek tada je Holidej izvukao koltove i pritisnuo obarače.

Vudstrok se prosto pridigao sa zemlje pogođen vrelinom olovom.

Kada su se ostali snašli, videli su prvo telo svog vođe nepomično, iskolačenih očiju. To im je bilo dovoljno. Podigli su ruke u vis.

Zatim su videli da je protivnik stavio revolvere natrag u futrolu i da korača prema njima, ćutljiv, ledenog pogleda. Povlačili su se saplićući i sudarajući se jedan o drugog. Tek kad su se zaustavili pored svojih konja, bili su svesni da ih je pustio!

Bacili su se u sedla i u galopu preleteli ulicu La Hunte prema zapadu.

Džordžijanac je ostao sam.

Sunce ga je grejalo s leđa i sve više mu skraćivalo senku.

Tada je Erni Bulok izišao iz svoje kuće, umoran, bled, ostario najmanje za deset godina. Iz njega kao da je odjednom iščezla sva ona nadmenost koju je pokazivao pred ljudima i pred samim sobom. Koračao je poguren i prazan, još ne shvatajući da se njegovo carstvo osipa, a snovi rasplinjuju.

Holidej ga je sačekao mirno.

Bulok je nogom dotakao mrtvog Vudstroka, setio se Merdoka, Šelbija, Kasidija, Pirsovih... Toliko mrtvih za nekoliko dana, a on je opet sam.

— Holideje, moja ponuda važi za onaj ranč... — čuo je kockar Bulokov glas, kao da je dolazio iz daljine.

— Budite iskreni, sudijo, zbog čega vam je stalo do tog ranča?

Bulok je podigao prema njemu svoje užarene oči.

— Tamo ima zlata — rekao je polako. — Zlata! Shvatate li, zlata!

Kockar podiže obrve.

— Kako znate? — upita.

— Doveo sam jednog rudarskog inženjera iz Denvera -- nastavio je. — On je potvrdio moje pretpostavke. Tamo se nalazi najbogatija zlatna žila u ovom delu Kolorada.

— Inženjer iz Denvera? — prisećao se nečega Holidej. — Da nije možda bio Brik Mejčur?

Bulok se trže kao uboden.

— Ka... Kako znate? — promuća.

— Znači bio je on?

— On je... Dodeli smo ga ovamo, platili smo mu dobro da ispita teren.

Kockar je klimnuo glavom.

— Poznajem Mejčura — reče. — Mnogi su mu naseli.

— Naseli? Ne razumem...

— Mejčur jeste inženjer, ali će vam za dobre pare reći da prosto ležite na zlatu, samo ga treba otkopati! Nije li tako?

— Znači...?

— Prevario vas je. Pirsov ranč ne vredi ništa, samo su nepotrebno poginuli tako divni ljudi, Bulok!

— Ne... ne verujem!

— Ne morate! Idite slobodno i kopajte! Ako nađete i gram zlata, dću vam besplatno ranč. Imate moje reči!

Bulok je vrteo glavom, kao u transu. Više ništa nije rekao, polako se okrenuo i vratio se natrag.

Kockar je ostao na svom mestu, gledajući za njim.

Sudija La Hunte je ušao u kuću i zatvorio vrata za sobom.

Nije potrajalo mnogo, a iz kuće je odjeknuo hitac!

Samo jedan.

La Hunte više nije imala sudiju. Presudio je sam sebi...

Holidej je sjahao pred Pirsovina rančem. Umesto da zakuca na vrata, prikrao se prozoru i bacio pogled unutra.

Pit Merdok je ležao uvaljen u bele jastuke, a mlada žena, negova-

teljica pokušavala je da mu izmakne iz ruku.

Zar je vredelo ulaziti?

Žena je bila crnokosa, vitka. Cela kuća je mirisala na dobru, domaću kuhinju. Merdok je nešto rekao, žena se nasmejala zvonkim glasom, ispunjena radošću.

Holidej se lagano vratio svom Migu.

— Opet dalje ti i ja, stari družel!
— potapšao ga je po vratu.

Pirsov ranč više ga nije zanimao. Prodao ga je krčmaru za simboličnu sumu, pedeset dolara, uz čvrsto obećanje da on i dalje nosi ime, starih vlasnika, da se grobovi dva brata uredi lepše i da im se iskleše spomenik koji zaslužuju.

Zbunjeni krčmar je vrteo hartiju sa Holidejevim potpisom, potpuno ošamućen ovom ponudom. Dok je razmišljao ima li smisla da ga ponudi brendijem, kockar je iščezao.

Sada je za sobom ostavljao La Huntu, kao i mnoge druge gradove pre nje.

Iako je bio usamljenik, trag koji je ostavljao za sobom bile su po-
katkad i lepe priče o kockaru sa zlatnim srcem.

Oni koji u to nisu verovali, morali bi da čekaju njegov povratak.

A Holidej se retko vraćao.

Prerija pred njim pružala se kao veliki, zeleni put u prozirno nebo nad Koloradom.

K R A J

DOK HOLIDEJ

broj
23

obračun u sonori

SVAKOG 1. U MESECU

mart 1974.